

PRVO

22

DRAGOCJENI
KLJUČIĆ

5
dinara

Don Rivera - DRAGOCJENI KLJUČIĆ

TRAG 22

biblioteka kriminalističko-ljubavnih romana

DRAGOCJENI KLJUČIĆ: U ovom su djelcu na okupu svi elementi koji se inače nalaze pojedinačno razasuti po kriminalnim romanima: banda koja traži ključić, dokumenti koji su pravi dinamit, ucjena, droge, pucnjava u sauni. Ono što bi se moglo nazvati originalnim doprinosom ovoga krimića jest glavni negativni junak, vođa bande: umjesto robustnog izdržljivog, žilavog zločinca ovdje se susrećemo s neobičnim likom teško bolesnog gorostasa, iz čega logično slijedi i originalan motiv tog romana.

(odlomak iz recenzije)

TRAG-biblioteka kriminalističko-ljubavnih romana

1

Zaustavi se, hitro okrene i povuče obarač. Ni bolje, ni gore od ubojice koji ga je htio pogoditi, no protivnik je bio brži. Tako je desetinka sekunde odlučila o sudbini Buzza Codyja.

Nije kriknuo. Umro je s kletvom na usnama. Lice mu je izgledalo kao da je isklesano, no njegove grube crte neobično su se smekšale. U poluotvorenim se očima nije više ništa odražavalo. Ležao je kao da se želi odmoriti na asfaltu.

Progonitelji su se, pogurivši se, približavali. Dok je jedan motrio okolo, drugi žurno pretraži odjeću poginuloga. Međutim, nije našao ono što je tražio.

— Pogrešna prijava. Bježimo! — reče.

Kad su odjeknuli prvi povici i iz kuća istrčali ljudi, ubojice su već odavno nestale bez traga u tami. Buzz Cody je još stezao svoj luger iz kojega više nije mogao pucati.

2

Dva hica što su prasnula dolje na ulici trgnula su i Joa Walkera, prekinuvši njegov vrlo mučan posjet jednom zahvalnom klijentu koji mu se svojim gostoprimstvom htio odužiti za učinjene usluge.

Večer je prolazila sporo i sumorno. Domaćin je igrao svoju ulogu tako savršeno da je oduzeo tom ćaskanju svaku draž. Stan je bio namješten superfuturistički, tako da je sličio mori nekog psihopata koji viđa ne samo bijele miševe nego i štošta drugo. Naslonjači su, vrlo jarkih boja, sličili pisanicama koje je nekakav svemirac položio na sag za koji su cijela stada australskih ovaca dala svoje runo. Zidovi su, očito, poslužili nekom ličiocu da dade maha bujnoj mašti; bilo je tu svakakvih boja i oblika. Povrh svega, suhonjava je domaćica pri svakoj kretnji nezadovoljno zveckala ručno izrađenom metalnom haljinom. Jo je postupno gubio smisao za okolinu.

Tome su pridonijeli i svakakvi napici snobističkih naziva; svi su, začudo imali jednak ukus. Uz to, tu su bile i bučne stereo-ploče s glazbom sutrašnjice, od čega su mu podrhtavali živci. Idući put neće se truditi da spasi takve klijente pred optužbama. Ukratko, žarko je želio da pobjegne iz tog stana.

Čim je začuo hice, skočio je na noge i pritrčao prozoru. Šezdesetak metara od njegova »mercedesa SL« ležao je na ulici neki čovjek, a njegov mu je položaj govorio vrlo jasno. Dvojica su ga upravo htjela pretražiti.

— Obavijestite Odjel za umorstva u Manhattanu. Netko je ubijen!
— reče Jo. — I, hvala vam lijepa za divnu večer.

Izgovorivši to, izjuri kroz vrata, spusti se liftom i istrči iz petorokatnice. Na mjestu zločina već se okupila grupica ljudi koji su uzbuđeno raspravljali. Potraga za napadačima sada bi bila uzaludna.

Jo se probije kroz malen krug. Njegov glas unese potreban red:

— Povucite se, molim vas. Već je obaviještena policija. Ništa ne dirajte.

Znatiželjnici protiv volje ustuknu. On se nagne nad ubijenim koji je izgledao kao da spava: iz ruke mu je virio pištolj, a tamo gdje je već srce vidjela se crna rupica. Tu više ne bi mogao pomoći ni jedan liječnik na svijetu.

Kako ne bi ozlovoljio okupljene ljude, koja su ga sumnjičavo promatrali, Jo odustane od namjere da pretraži žrtvu. To nije njegov

slučaj. Prema tome, ne tiču ga se ime i adresa ubijenoga, koji je imao nesreću da u tridesetj godini umre od metka. Povuč se.

Oko njega su žamorili glasovi i nabacivale se svakakve pretpostavke koje je ušutkala tek policijska sirena. Pojavila su se patrolna kola, a iza njih vozila istražne komisije. Započeo je poznati tok istrage o umorstvu.

Jo pokuša neupadljivo otići, no već ga je opazio poručnik Ron Myers. Mahnu mu.

— To sam mogao i misliti. Kad se noću stvori u New Yorku nekakva gužva, ti si na neki način upetljan u nju. Ostani ovdje, momče!

— Precjenjuješ moje mogućnosti, Rone — nasmiješi se Jo. — Sasvim slučajno sam čuo hice.

— Porazgovarat ćemo još o tome. Samo, smisli, molim te, nešto bolje, a ne pričicu za djecu.

Jo se povuč u sjenu, zapali cigaretu i nehajno pričeka. Dobro je poznao taj aparat koji ima zadatak da onemogući one koji se žele mecima dokopati svog kruha, samo zato što im je rad suviše mrzak. Poznao je i te ljude u uniformama koji stavljaju život na kocku, a dobivaju premalenu nagradu za taj trud.

Baci cigaretu na asfalt i zgazi je petom.

Poručnik se smetano progura kroz gomilu. Oči su mu srdito svjetlucale.

— Hajde, progovori o tome, Jo. Što znaš, zapravo, o cijelom tom događaju?

— Baš ništa, kunem se, Rone.

— Prestani. Ti bi se zakleo svime i svačim, samo da nam onemogućiš uspjeh. Međutim, ja te upozoravam. Poginuli se, navodno zove Miller. Leži ovdje na ulici i ne može nam više ništa kazati. No, ti bi nam mogao uštedjeti velik trud. Hajde, hajde, raspričaj se, vrli detektivu. Je li on bio tvoj klijent, ili se radi o nečemu drugom?

Jo se široko osmjehne. Pokaže niz ulicu.

— Vidiš li moj auto?

— Nisam još slijep.

— Izvršilo. Onda vidiš i s desne strane onu kuću, a na najvišem katu svjetlo. Ondje stanuju Gillingwaterovi, a ja sam bio kod njih u

gostima, ali me nitko neće natjerati da ih još jednom posjetim.

— O čemu govoriš? — upita zlovoljno Ron. — Kakve to ima veze s ovim poginulim?

— Baš nikakve. Sjedio sam tamo i dremuckao.

— Koješta!

— Kod Gillingwaterovih sam sjedio sve dok nisu na ulici odjeknuli u jedanaest sati i devet minuta hici. Tada sam jurnuo dolje. Moj domaćin rado će ti to potvrditi. Vidio sam samo da su bila dvojica i da su pretraživali tijelo. Dok je Gillingwater zvao policiju, ja sam hitao ovamo. Međutim, pronašao sam samo ovo što i ti vidiš. Eto, tako. A sada bih htio poći kući.

Myers ga je bijesno gledao.

— Hvala na susretljivosti.

— Ne ljuti se, Rone, Kunem se da ne nemam ništa drugo.

Prije nego što je poručnik mogao ponovo progovoriti, Jo je već otišao. Želio se vratiti kući. Ušavši u svoj »mercedes«, malo se vrati unatrag i okrene. Zaputi se najkraćim putem prema Nassauu. Neko je vrijeme još razmišljao o ubijenome, čije je lice izgledalo gotovo poput maske, a onda zaboravi taj događaj.

U Nassauu mu padne na pamet da se dogovorio s mehaničarom da će mu sutra dovesti auto na servis. Zaustavi se pred radionicom i osvrne. Iako je još gorjelo svjetlo, vani nije bilo nikoga. Stoga zaključa sigurnosnu bravu na upravljaču i gurne ključ pod prostirač. Nije to bilo prvi put. Momci će već pronaći ključ.

Preostali dio puta do kuće prijeđe pješice. Bilo je već skoro dvanaest sati kad se približio kućici. Ispred nje je stajala velika crna limuzina. Nad prednji su se kotač naginjala tri čovjeka, očito uzbuđeni. Naglo se usprave kad su začuli korake.

Jedan od njih, zdepast, crne brade, zapita:

— Hej, vi, je li to vaša koliba:

— O čemu se radi? — mirno upita Jo.

— O ključu — objasni mu najniži.

Izgledao je donekle sušičavo, ali ga to nije spriječilo da munjevito izvuče dugocijevni kolt s prigušivačem.

— Ruke u vis, inače pucam!

Jou nije bilo ništa jasno. Okrene se prema ostaloj dvojici, od kojih jedan korakne prema njemu.

— Kakva je to igra? Kažite svom prijatelju da spremi pištolj. Nema smisla da se poigrava njime.

— Jezik za zube. Pretraži ga, Ringo.

Iza Joa se stvorio gipak čovjek kudrave kose i crnih žarkih očiju. Jo nije mogao ništa učiniti. Pa ipak, instinktivno pokuša izbjeći udarac, no bio je to uzaludan trud.

Izgubio je svijest.

***

Došavši k sebi, Jo zaključio da je, po svoj prilici, prošlo poprilično vremena. Lice su mu obavijali bijeli oblaci i gušili ga.

Zastenje i sjedne. Opija veliku čvorugu na potiljku. Oblaci su bili vlažni i topli, a on je ležao na goljoj klupi. Bio je u sauni. Zidovi su bili izrađeni od bijelih kamenih ploča po kojima su klizile velike kapi. Odozgo se presipalo svjetlo.

Straga se otvore vrata. Prodre svjež zrak i rastjera oblake pare. Jo se, dašoući, nasloni na zid kako se ne bi srušio. Zagleda se u ono što se polako približavalo iz magle.

Vidio je krupna čovjeka, teška barem sto dvadeset kilograma i visoka metar i devedeset. Imao je buldoško lice i vlažne oči, možda od vrućine. Nosio je crno odijelo, a na lijevoj se ruci isticao golemi rubin, okružen dijamantima. Jo razabere sivu kosu nad sivom kožom, sive oči pod spuštenim sivim kopcima i sivoplave usne. Krupni je muškarac očito imao neku srčanu grešku, jer se naprezao pri govoru. Glas mu je sličio šaptanju.

— Žao mi je što smo vam priredili neprilike — izjavi vraćajući Jou dozvolu privatnog detektiva. — Međutim, bili smo prisiljeni na to, gospodine Walkeru.

— Gdje sam? I tko ste vi, gospodine...

Preko muškarčevih otvorenih usta prijede neka vrsta smiješka.

— Zovite me Cassom, kao i svi moji prijatelji. Jer, ja vjerujem da me nećete stvoriti sebi neprijateljem. Ja sam bolestan, pa ne mogu dopustiti sebi nikakva uzbuđivanja.

— Mogli ste sebe poštediti svega ovoga, Cass. Mene su prilično grubo doveli ovamo, a još ne znam ni razlog.

— Veoma mi je žao. No, za takve su mi usluge, na žalost, potrebni ljudi koji često zaboravljaju na zakonitost. To se ne može izbjeći. Oni nisu na našoj razini, Walkeru.

Jou postane jasno: mora prihvatiti igru ako želi spasiti glavu.

— Za vas sam Jo, to se lakše izgovara. Dobro, čime sam zaslužio sve to?

— Radi se o ključu — prošapće krupni čovjek, hvatajući zrak.

— O kakvu ključu? To sam pitao i prije nego što su me napali vaši ljudi.

— O ključu koji je imao kod sebe Buzz. Taj čovjek, koji je poginuo kad je htio ustrijeliti jednog mogeg momka, bio je izdajica. Uživao je moje povjerenje i iskoristio ga. Sakupio je ucjenjivačke podatke protiv mene i sakrio ih negdje. Imao je samo ključ. A njega smo potražili kod vas.

Jo protrlja sljepoočice.

— Ali, kakve ja veze imam s time. Nikada nisam vidio tog vašeg Buzza, Cass, niti ja imam ključ.

Pred vratima se pojave trojica gangstera.

Gorostasni Cass stajao je tik pred Joom. Gledao ga je gotovo tužno.

— Mora negdje biti. Buzz ga više nije imao kod sebe. Krenuo je k vama, no Doc nije našao ključ ni na ulici. Međutim, upalo mu je u oči da je samo na jednom parkiranom autu prozor bio napola otvoren. Na »mercedesu« koji pripada vama, Jo. Odvezli ste se njime prije nego što ga je Doc mogao pregledati, a stigli ste pred svoju kuću bez auta. Gdje je auto?

U tome je, dakle stvar!

— Dvadesetak kuća od moje kuće, pred radionicom. Ostavio sam ga ondje jer sam za sutra ugovorio servis. Znači, to je uzrok tim surovim postupcima. Kako to da je taj Buzz htio k meni?

— Ja mu ne vjerujem — umiješa se Doc i suho se nakašlje.

— Ti šuti — prošapće šef. — Pregledat ćete taj auto, jer se moramo dokopati ključa. Ovako ili onako. Žao mi je kad moram primijeniti silu, no ne dopuštam nikome da me nasamari. Ni svojim prijateljima. Možete li me razumjeti, Jo, kako mi je pri duši kad moram poslati svoje momke?

Jo duboko udahne. Bio je bez oružja, jer nije očekivao takvu večer. Čak i da je imao pištolj, već bi mu ga oduzeli. Ona trojica pred vratima naoružana su. Složno bi upotrijebili pištolje ako bi se pokušao oduprijeti. Kratko se osmjehne.

— Ne mogu suosjećati, Cass, jer sam veoma umoran. Kako bi bilo da sada odem i napokon se zavalim u svoj krevet? Sada znate da nemam vašeg ključa.

— To ne znači ništa. Moramo to učiniti sasvim drukčije. Mrske su mi teškoće.

Cass napući usne kao da želi zafićukati, a suzne oči uperi prema stropu. No, nije zafićukao, jer nije imao dovoljno zraka. Samo je stajao na raskoračenim stupastim nogama i razmišljao. Njegovi su ljudi šutjeli sa strahopoštovanjem. Spusti se tišina na bijele kamene ploče i gole drvene klupe na kojima su mušterije pokušavale skinuti naslage sala.

Cass napokon pogleda Joa i prošapće:

— Što ćemo s vama, Jo? Nerado prihvaćam rizik, a vi ćete ostati rizik za mene.

— Kako to? Otići ću onamo odakle sam došao, i gotovo.

— Lijepo bi bilo kad bi bilo tako. Međutim, čim sam saznao vaše ime, znao sam i čime se bavite. Komesar X dobro mi je poznat. Bojim se da nećete mirovati dok mi ne priredite neku neugodnost. Već zbog Buzza.

Jo odmahne rukom.

— Bez brige, Cass. Uvjerili ste se da nemam ključa, a ja ću zaboraviti da niste bili baš osobito nježni prema meni.

— A tko mi to jamči? Kazao sam već da mi je potreban mir. Povukao sam se i moram misliti samo na svoje zdravlje. Veoma se razljutim kad me netko uznemirava. A kad sam ljutit, onda me se svi boje.

— Zašto prijetite? Uvjerio sam se već da niste mačji kašalj. Ostavili ste na mene jak dojam. Poštovat ću vašu želju. Mogu li sada otići?
— upita Jo.

— Ne možete.

— A zašto? Ja mislim da je sada sve jasno između nas.

— Moramo premostiti velike razdaljine, a mostovi se mogu vrlo lako srušiti. Treba da se pobrinemo za to da ništa ne može ugroziti naše prijateljstvo.

— Znači li to da me namjeravate ubiti?

Gledali su se. Čovjek u crnome tiho se nasmije, a plavosive usne mu zadržću.

— Još ne. Ponudio sam vam svoje prijateljstvo. No, nemojte me zbog toga potcijeniti, Jo.

— Čuvat ću se toga. Cass. Kako mogu izaći iz ovog gostoljubivog lokala u kojem sam se besplatno znojio?

— Moji će vas ljudi odvesti kući. Doc će vam svezati oči, a vi ćete biti mirni i tihi. Jer, vidjet ćemo se ponovo. A nerado se koristim silom.

Jo se okrene prema onoj trojici koji su napeto slušali razgovor. Reče mirno:

— Vidjet ćemo se ponovo. Cass, ako to želite.

— Naši će se putovi neizbježno ukrstiti, kao što se dva nepoznata broda susreću noću na moru. No, proći ćemo jedan kraj drugoga, ne šteteći jedan drugome, jer su meni...

— ... mrske teškoće — dovrši Jo rečenicu.

Gorostas je teško hvatao zrak. Njegovo buldoško lice najednom je izgledalo kao da je isklesano iz kamena.

— Odvedite ga — reče odrešito, okrene se i izađe.

Doc se okrene prema crnokosome guste brade, koji je izgledao poput zdepasta medvjeda.

— Pokrij mu oči, Rocky. Ringo će voziti. Ja samo čekam da učini neku glupost.

Jo se blijedo osmjehne.

— Tu vam radost neću prirediti. Mocar sam do kože i umoran kao pas.

— Nećeš se smrzavati ako dospiješ pod zemlju. Misli na to; hvalisavče.

Jo je mislio na to dok su mu grubo navlačili preko glave crnu kukuljicu, gurali ga kroz hodnike, niz nekoliko Stepenica i napokon u neki auto.

Doc mu, ne dopuštajući nikakve sumnje, gurne pištolj u rebra. Krenuli su. Vjerojatno su još neko vrijeme vrludali uokolo kako bi on potpuno izgubio moć snalaženja, a onda su se zaustavili.

— Pogledat ćemo sada kola. Hoćeš li pripaziti na njega? — upita Ringo, gipki kudravko žarkih očiju i debelih usana.

Doc se nakašlje.

— Ubit ću ga ako se samo pomakne. Nemojte žuriti, momci.

Nakon toga je Jo nepomično sjedio na stražnjem sjedalu, osjećajući kraj sebe čovjeka koji je vjerojatno ustrijelio Buzza, slušao je njegovo kašljucanje i čekao. To je dugo trajalo. Napokon su se vratila ona dvojica.

— Van s njim — reče opor i bijesan glas.

Vrata se naglo otvore. Doc ga udari nogom, a netko ga povuče. Pao je na ulicu. Motor zaurla, vrata se zalupe, ona trojica udalje se punom brzinom. Nisu pucali.

Jo strgne kukuljicu s glave. U daljini su nestajala stražnja svjetla crne limuzine. Činilo mu se kao da se završio nekakav ružan san.

Ustane i pođe. Zaputio se kući. Neka gangsteri traže onaj svoj ključ gdje ih volja. On ga nema. Želio je vratiti se u svoj mir.

3

Poručnik Myers je bio umoran i zlovoljan. Dugo je čekao podatke o otiscima prstiju poginuloga, i sada je napokon znao o kome se radi.

Ubijeni se zvao Buzz Cody i doselio se iz Chicaga gdje je zbog oružane pljačke i ucjenjivanja odsjedio četiri godine. Bio je tridesetogodišnjak. U gradu se nije prijavio. Po svoj je prilici došao ovamo tek nedavno i želio u miru zgrtati novce.

Ron se zbunjeno zagleda u sliku na kojoj je Buzz snimljen sa strane. Nije vjerovao očima. Onaj poginuli, koji je ležao na ulici, nije bio taj čovjek. Nos mu je izgledao gotovo normalno, a nije bio kukast. Vjerojatno se radi o kakvoj zabuni.

Međutim, otisci prstiju ne lažu. Možda je smrt na čudnovat način uklonila duboke bore oko očiju i povisila čelo. Možda se i prevario, pa je Cody samo na prvi pogled izgledao drukčije nego na toj slici koja je stara oko dvije godine.

Ron Myers posegne za telefonom i nazove liječnika Casketa.

— Ovdje Myers — javi se. — Imam nekoliko pitanja. Mogu li još doći k vama, doktore?

— Znam već što vas zanima. Uštedite sebi trud, doći ću k vama.

— Hvala.

Poručnik spusti slušalicu i pričeka. New York je čudovište koje magično privlači ljude poput tog Codyja. Svi oni vjeruju da će ovdje naći lak posao. Nekima se ostvare nade ali većina ne uspije.

Šef, kapetan Rowland, odmah će pitati što se već postiglo u istrazi, čim se ujutro pojavi. Ron je bio častoljubiv i nerado je priznavao poraze. Zamišljeno pogleda ulicu Centre, u kojoj se nalazio Odjel. Je li mu Jo doista kazao istinu? A sreća mu je vraški sklona.

Začuje se kucanje. Poručnik se žustro okrene.

— Naprijed! — uzvikne.

Uđe liječnik Casket. Bio je nizak i sićušan, upadljivo lijepih ruku koje su vrlo spretno obavljale obdukcije. I on je izgledao umorno. Uostalom, bila su već skoro četiri sata ujutro.

— Radi se o dugonji? — zapita.

— Tako je. Zove se Buzz Cody, a nigdje nije prijavljen. Jeste li se već pozabavili njime?

— Lak posao — kimne Casket.

— Metak ga je pogodio u srce.

— I, ništa mi drugo ne možete kazati? Nema nikakvih posebnosti.
— Zašto ne kažete što vas zanima, poručnice?
— Zato što ne znam što bi trebalo da pitam. Cody izgleda na ovim snimkama sasvim drukčije.

— Pa sad, to nije nikakvo čudo. Podvrgnuo se operaciji lica. No, tko je god to učinio, pravi je stručnjak. Vjerojatno ga ne bi prepoznala ni rođena majka.

— Eto, to je! — uzvikne Ron, a oči mu bijesnu. — Netko mu je napravio nov nos i sve ostalo što je povezano s time. Kako mi to nije odmah palo na um? Sada treba da mi pomognete, doktore. Tko je izvršio tu operaciju?

— Pojma nemam. Postoji velik broj vrsnih liječnika za one koji imaju dovoljno novaca.

— Zar se to ne može ustanoviti? Moramo pronaći tog stručnjaka! Liječnik slegne ramenima.

— Zašto vam je to tako važno?

Myers počne uzrujano hodati gore-dolje.

— Zamislite što će se dogoditi kad to uzme maha! Kad svaki zločinac za kojim budemo tragali bude mogao napraviti sebi novo lice i drsko šetati pred našim očima. Užas!

— Čekajte malo, poručniče, vjerojatno pretjerujete. Tko misli na to i tko ima vremena za to kad je izdana za njim tjevalica?

— Budite uvjereni, budućnost je crnija nego što slutimo. Treba da na vrijeme poduzmemo sve kako bismo izbjegli najgore.

— Ne možete ni jednog liječnika spriječiti da obavlja svoj posao — napomene smireno Casket.

— Dabome. Međutim, možemo ga upozoriti da će biti kažnjen ako bude na taj način pomogao zločincima da pobjegnu pred zakonom. To ćemo i učiniti. Odmah ću se latiti tog zadatka. Zamislite što bi bilo kad bi svaki ubojica mogao promijeniti svoj izgled!

— Potpuno se slažem s vama, ali zašto se tako uzbuđujete? — upita nemarno liječnik. — Kirurška se tehnika neprestano razvija. Više ne živimo u srednjem vijeku, pa svatko želi iskoristiti mogućnosti koje mu se pružaju.

— Može barem postojati propis da je svaki pacijent dužan da se legitimira — reče poručnik.

Casket se tiho nasmije.

— Onda će vaši krivotvoritelji imati još više posla i sve će pasti u vodu.

— Do vruga — promrmlja Ron.

— Do vruga! ponovi i posegnu za snimkama iz kartoteke. — Evo, pogledajte Buzza Codyja. Tako je izgledao kod je još imao svoje pravo lice. Pogledajte!

Liječnik se nagne nad slike. Bilo mu je potrebno stanovito vrijeme da bolje razgleda. Napokon pogleda Rona.

— Izvrsno obavljen posao. Priznajem, ne može se prepoznati.

— U ovom su nam slučaju pomogli otisci njegovih prstiju, ali nemamo otisaka svih onih za kojima tragamo. Vidite, treba da hitno poduzmemo nešto. Potreban mi je popis svih plastičnih kirurga.

— Dobro, pokušat ću da vam pomognem, no taj će popis biti vrlo dugačak. Plastikom lica bave se i oni liječnici kojima to nije stroga specijalnost. Prema tome, trebat će vam poprilično vremena da pronađete onog pravog.

— Ipak, pokušajmo. Hvala vam, doktore. Ne želim vas više zadržavati.

— Nije važno. Ionako već sviće.

Pogledaju iznad mora kuća: nebo je kolebljivo stalo sivjeti. Ron promrmlja:

— New York, taj grešni grad, tisuću puta proklet. Ipak, ne bih ga zamijenio ni za koji drugi grad.

— Ni ja — odvraći Casket. — Prepun je života. A ja želim osjećati život dokle god dišem. Javit ću se čim nešto saznam.

Okrene se i izađe. Zalupi za sobom vratima.

Ulica Centre kao da se budila iz kratka sna. Myers širom otvori prozor i duboko udahne. Zrak je još bio podnošljiv. S Hudsona je pirkao hladan, gotovo čist lahor. Poslije će se promijeniti.

Poručnik priđe telefonu. Zatraži snimke poginuloga i dade ih svojim ljudima. Mora saznati gdje je radio Buzz Cody, ako želi pronaći njegova ubojicu. Mora negdje pronaći neku polaznu točku.

4

Big Grey makne u stranu uređaj s kisikom. Sada se osjećao bolje. Ona nezgoda s Codyjem pogodila ga je teže nego što je htio priznati sebi. S njegovih se mesnatih usana izgubila napokon plavkasta boja.

Sjedio je u vrlo udobnu naslonjaču i prekrižio ruke na trbuhu. Blago je promatrao Gwendolyn.

— Pleši — prošapće. — Pleši malo za mene.

Mlada žena, koja je sjedila kraj njegovih nogu, gipko ustane. Bile su joj dvadeset dvije godine, imala je crvenu, prirodno valovitu kosu i mliječnobijelu put, svojstvenu crvenokosim ženama. Njeno je ovalno lice bilo gotovo dječje i zračilo izrazitom prostodušnošću. Jedino se u zelenim očima ugnijezdilo iskustvo nemilosrdnih godina. One su izgledale tako kao da skrivaju u sebi teret i gorčinu mnogobrojnih života.

Gwendolyn pođe laganim koracima prema gramofonu i stavi na njega ploču. Nemarno spusti na pod žutu mini-haljinu i skine cipele. Nakon toga zabaci glavu prema natrag i sklopi oči osluškujući.

Maleni je bikini još više isticao njeno privlačno tijelo. Sve su obline bile besprijekorne. Njena koža, malo potamnijela od sunca, kao da je disala.

Začuju se bubnjevi, još potmuli i daleki. Kao da se sobom najednom širila prašumska vrućina. Gwendolyn se počne veoma polako njihati. Digne ruke iznad glave, protegne se i podigne na prste, a onda započne plesati. Poskočila bi kao da je bez težine, zatim bi joj noge opet utonule u debeo sag. Kretnje joj postajahu sve žustrije, kosa joj je lepršala, a u očima se pojavila omamljenost kao da je pijana.

Napokon odjeknu posljednji tonovi. Djevojka se, sva znojna, spusti kraj Cassovih nogu. Sjedila je tu i disala otvorenih usta. Bilo je posve tiho.

Cass Stoppa je oduševljeno gledao njenu sjajnu kožu i naslućivao snagu kojom njeno srce tjera krv kroz tijelo. Činilo mu se kao da mu ona može predati dio te životne snage.

Gledajući je tako, najednom pomisli da bi mogao početi sasvim iznova. Prvi put padne mu na um misao da se mogu presađivati srca i da ima dovoljno srca koja iznenada prestanu kucati. Treba da budu mlada i da odgovaraju njegovu tijelu. Ako ne postoji ni jedno na zalih

tada će mu ga pribaviti njegovi momci. Samo ga ne smiju oštetiti metkom.

Ushićeno se osmjehne. Kakve mu se neslućene mogućnosti ukazuju! Na raspolaganju su mu sva sredstva.

Nježno dotakne svojom velikom rukom djevojčinu kosu.

— Hvala, Gwen, bila si divna!

Ona se pomakne, uspravi i položi glavu na njegovo koljeno.

— Ako te to raduje, onda sam i ja sretna.

— Poklanjaš mi mnogo više nego što ja mogu tebi dati. Obuci se sada, mala moja, imamo još mnogo posla.

Gledao ju je kako oblači haljinu i navlači cipele. Gotovo ponizno je sjela kraj njega i šutke čekala. Navikla se već na čekanje.

Tišinu je prekidalo samo Stoppino mučno disanje. Napokon se začuje kucanje. Jedan za drugim uđu ona trojica, zaustave se pred naslonjačem i zagledaju u šefa.

Cass Stoppa se pomakne.

— Imate li ključ? — zapita.

Doc Drury progovori u ime svih.

— Nemamo. Ringo i Rocky su rastavili kola, ali nisu ništa našli.

— Ništa niste previdjeli? — upita Stoppa.

— Ništa, šefe. Možda je ipak bacio ključ u kanalizaciju.

— Znate li što to znači za nas?

Doc se nakašlje.

— Znamo. Tek što smo pronašli novo uporište, već su započele neprilike. Moramo se preseliti.

— Da — prošapće Cass Stoppa.

— Tako je. — Tromo ustane i zagleda se u njega. — Možda smo pogriješili što smo ga likvidirali. Trebalo je pričekati. No, to se više ne može ispraviti. Što je s Walkerom?

— Ostavili smo ga ondje gdje smo ga i pokupili. Taj bi nam gad mogao prirediti teškoće.

Stoppa odmahne rukom.

— Onda će umrijeti. Dakle, situacija je ovakva: kakav je god dokazni materijal imao Buzz, nesumnjivo je da se u njemu nalazi moja slika. Traže me zbog ubojstva i ucjene. Moram nestati. New York ne pruža ono što sam očekivao. Sve zbog jednog izdajice. Niste dovoljno pazili!

Ringo Mills i Rocky James nelagodno se premjeste s noge na nogu. Izbjegavali su gorostasov pogled. Doc upita:

— Što ćemo učiniti?

— Napustiti sjedište. Još noćas ćemo se preseliti. Budući da smo radili preko posrednika, nitko neće otkriti da je sauna pripadala meni. Ustanovi gdje je sada Hamilton. Hitno mi je potreban.

— Liječnik?

— Tako je. Više ne mogu dopustiti sebi da me svako dijete prepozna. On će to izmijeniti.

— A ako odbije?

— Neka samo pokuša — prošapće Stoppa. — Držim ga u rukama. Odmah će se prekinuti njegova slavna karijera.

— Dobro. Tko će ostati u sauni?

— Marcia i Gwendolyn. Razmišljam o tome da sve prepisem na Gwen.

Djevojka prigušeno cikne, pruži ruke prema njemu i pogladi rubin.

— O, divan si, nećeš zažaliti zbog toga.

— Vidjet ćemo — osmjehne joj se Cass.

Gwendolyn skoči na noge.

— Neka samo dođe policija. Neće ništa saznati.

— Možeš im propisati besplatnu masažu — reče Ringo i široko se nasmiješi.

Sva trojica također se nasmiju, smatrajući to vrlo smiješnim. Međutim, prekine ih šef.

— Prestanite s time. Situacija je mnogo ozbiljnija nego što mislite. Dokopaju li se tih ucjenjivačkih dokaza, propali smo čim nas pronađu.

— Prokleta pseto — reče Rocky James. — Sve nas je uvalio u nepriliku.

— Ringo i Rocky će pratiti mene — reče Cass. — Ti ćeš, Doc, ostati uz djevojke, kako ne bi imale nikakvih nevolja. No, drži se po strani.

— Naravno, šefe.

— A ako ono njuškalo ne bude držalo obećanje i pokuša nas pronaći, tada znaš što treba da učiniš.

— Umrijet će — reče Doc i nakašlje se u rupčić.

— A što je s našim planom o Harrisu? — pogleda Ringo Cassa.

— Treba da pričekamo. Momka ćemo povesti sa sobom. Obavijestit ću staroga. Prihvatite se sada posla i dobro ga obavite. Ne smiju ostati nikakvi tragovi. Imate malo vremena. Tražite ključ.

Sva trojica krenu. I Gwendolyn pođe za njima, ali joj Cass Stoppa dovikne:

— Gwen!

Ona se okrene i osmjehne mu se.

— Molim?

— Posjećivat ćeš me, čuješ li? Često. Ne želim živjeti bez tebe.

— Ni ja — reče ona.

— Idi sada, mala moja.

— Pazi na sebe, Cass, i ne uzbuđuj se. Već ćemo pronaći pravog liječnika.

Gledajući se u oči, potpuno su se razumjeli. Djevojka izađe i tiho zatvori vrata. Stoppa pričekava još trenutak-dva, a onda tromo priđe pisaćem stolu, posegne za slušalicom i okrene brojčanik. Iako je tek svitalo, odmah se javi glas:

— Ovdje Harris.

— Dobili ste moju poruku? — upita Cass.

— Naravno, ali...

— I niste obavijestili policiju?

— Meni je stalo samo do toga da spasim sina. Kako je Larry?

— Ne može mu biti bolje. Budete li slušali moje upute, neće mu ni vlas pasti s glave.

— Molim vas, dopustite mi da razgovaram s njim, molim vas...

— Morali smo izmijeniti svoje planove. Akcija će uslijediti tek za nekoliko dana. Međutim, vi ćete šutjeti.

— Svakako, svakako, ali hoću da osobno razgovaram sa sinom. Moram provjeriti je li živ!

— Nazvat će vas. Priberite se, čovječe, mi mu nećemo ništa učiniti. Pobrinite se za to da nemamo nikakvih neprilika, pa će sve dobro završiti. Ovo mu je kratak dopust. Kod nas će se odmoriti.

— Molim vas — reče Harris.

— Larry će se javiti... sutra.

— Molim vas — ponovi Harris.

Cass Stoppa dovrši razgovor.

— Javit ćemo se. Čekajte!

Spusti slušalicu i pogleda oko sebe. Tek što se smjestio ovdje i razvio poslove, već se dogodilo to s Buzzom. Idući put ne smije biti takvih propusta. Za kormilom će stajati nov čovjek, za kojega neće biti nikakvih prepreka.

Potraži džepno ogledalce i pogleda se. Vidio je svoje buldoško lice. Iznenada se osmjehne. Još malo, pomisli. Još malo, pa će tragati za čovjekom kojeg više neće biti. Tada se više neće ni jedan policajac usuditi da pokaže na mene.

Nakon tih misli najednom je lakše disao. Čak mu se sivo lice malo zarumenjelo.

5

U devet ujutro Jo je bio spreman za izlazak. Poslije onog nasilnog znojenja u sauni izvrsno je spavao. Čvoruga na potiljku malo je splasnula, pa je već bio gotovo spreman da zaboravi sve što mu se dogodilo.

Međutim, nije mogao otjerati misli na Cassov gorostasan lik. Neprestano ga je vidio kako izranja u crnom odijelu iz magle i čuo njegov šaputavi glas. Htio ili ne htio, dojam je bio vrlo jak.

Rano ujutro nazvao je radionicu i zaprepastio se kad je saznao da je netko provalio u nju. Jesu li sada pronašli onaj ključ ili nisu?

Kad je stigao u radionicu, »mercedes« se upravo nalazio na dizalici. Mehaničar ga, znojna lica, odmah pogleda.

— To ste vi, gospodine Walkeru! — uzvikne. — Dakle, to je ludo. Netko je u toku noći rastavio vaša kola. Što li je tražio? Baš ništa nije uzeo.

Jo se osmjehne.

— To je najvažnije. Vidim, opet ste ih lijepo sastavili. Kada ću ih dobiti?

— Sve će biti gotovo za deset minuta. Gazda žela još s vama razgovarati.

Pojavi se vlasnik, u čistom radnom odijelu. Još je bio zbunjen. Žurnim se koracima zaputio prema Jou.

— Što kažete na to? Razbili su staklo, upali u radionicu i navalili na vaš »mercedes«. Poslušao sam vašu želju i nisam pozvao policiju.

Jo kimne.

— Staklo ću ja platiti, a i sve ostalo. Znači, auto ste još u toku noći uvezli u radionicu?

— Da, ostao sam prilično dugo budan. Prije nego što sam pošao na spavanje opazio sam vani kola i smjestio ih unutra. Nego, zapelo mi je prednje sjedalo kad sam ga htio pomaknuti. U tračnici za klizanje pronašao sam plosnat ključić; vjerojatno ste ga vi izgubili.

— I što ste učinili s njim? — upita Jo zaustavivši dah.

— Pa, uzeo sam ga, dabome. Leži na mom stolu. Je li vam važan?

— Da, svakako. Lijepo je od vas što ste bili tako pažljivi.

— To je sasvim prirodno. Neću ga tek tako baciti u smeće. Što mislite, koga su toliko zanimala vaša kola?

— Pojma nemam. Predlažem da zaboravimo sve to. Budući da nisu ništa ukrali, nije nanesena nikakva znatna šteta.

— Dobro, kako hoćete. Onda ću vam donijeti ključ. Frank će brzo sve obaviti.

— Izvrsno. Pripremite i račun.

Jo se povuče u kut i zagleda u svoj auto. Znači, ta se epizoda još nije završila. Krupni neznanac upozorio ga je da se ne miješa, i on je odlučio da ne traga za gangsterima. Međutim, onaj poginuli ubacio mu je u »mercedes« nekakv ključ. Je li mu time htio dati neki znak?

Opipa potiljak. Dobio je jak udarac po glavi i znojio se, potpuno odjeven, u sauni, ali sve to ne bi ga još natjeralo da prekrši obećanu riječ. Situaciju mijenja taj ključ oko kojega se sve vrti. Zbog njega je poginuo jedan čovjek, a on je protiv volje uvučen u neprilike. Sada može birati: ili baciti ključ u smeće ili ispitati u koju bravu pristaje i kakvih se to tajni želi dočepati banda.

Zaključak je bio jasan; nije trebalo razmišljati. Kad mu je već slučaj bacio taj ključ u ruku, on će ga i iskoristiti. Zanimarit će Cassovu prijetnju.

Preuzme »mercedes«, plati i daje bogatu napojnicu. Tada uzme ključ. Bio je plosnat i sjajio se srebrnasto. Na okrugloj je glavi bio utisnut broj: 1537. Bez sumnje, pripadao je nekom pretincu.

Gurne ga u džep i upali motor. Znao je kamo treba krenuti. Prije samo nekoliko dana ostavio je prtljagu na Centralnom kolodvoru. Dobro je poznao tu vrst ključeva. Najprije će ondje okušati sreću.

U retrovizoru nije vidio ništa sumnjivo. Nikakav auto koji bi ga upadljivo slijedio. Jesu li odustali od te igre? Jesu li uvjereni da treba negdje drugdje tražiti ključ?

Što li će naći kad otključa bravu?

Ostavi auto i pođe pješice. Kraj njega je miljela beskrajna rijeka vozila. Auti sa puzali devet kilometara na sat i zagađivali zrak. Kroz oblačnu je koprenu namigivalo sunce.

Jo se osvrne oko sebe. Nije vidio u blizini nikakvo sumnjivo lice. činilo se da ga nitko ne prati. Pomiješa se s užurbanom gomilom i napokon nađe pred nizom pretinaca. Okrene ga, brava škljocne, vrata se otvore.

Posegne u pretinac i izvadi siv omot. Odnese ga u telefonsku kabinu i ondje otvori. Unutra je bila cedulja s nizom brojki. Bile su to,

očito, svote koje su podignute u banci. Zatim je bilo i nekoliko nerazumljivih napomena šifriranim pismom i četiri snimke. Sve su bile napravljene istim fotografskim aparatom. Dva je lica poznao.

Jedno je pripadalo šaputavu gorostasu u crnom odijelu, koji mu se predstavio kao Cass i prijatelj. Jo je dugo promatrao tu sliku. To buldoško lice kao da mu se podsmjehivalo.

Na drugoj je slici bio direktor banke Mark Harris; s tom je bankom Jo surađivao. Dobro je poznao to uglađeno i hladno lice. Kakve veze ima taj ugledni čovjek s Cassom? I tko su ostala dvojica?

Jo zamišljeno vrati sve u omot. Na trenutak je oklijevao, a onda odluči da još ne nazove svog prijatelja Rona Rowlanda, Dobro bi bilo da prije toga porazgovara s Harrisom.

Banka je bila blizu, pa je krenuo pješice. Neprestano je razmišljao o tome što bi moglo značiti njegovo otkriće. Osjećao se nelagodno.

Ta nelagodnost ne iščezne ni onda kad ga je tajnica najavila direktoru i kad je ušao. Mark Harris pođe mu ususret. Pokuša se uslužno osmjehnuti, ali mu to ovoga puta nije pošlo za rukom. Bio je besprijekorno odjeven, kao i uvijek. Košulja, kravata i cipele — sve se to slagalo s otmjenim plavim odijelom. Unatoč sijedoj kosi doimao se gotovo mladenački. Pa ipak, kao da se malo izmijenio, kao da je doživio neki težak udarac koji je plašljivo nastojao prikriti pred okolinom.

Pruži ruku Jou i zapita: — Čime vam mogu pomoći?

Jo se iznenada pokoleba. Je li pametno da se miješa u to?

Neće li, možda, time uvaliti u nevolju čovjeka koji to ne zaslužuje? Ili mu može pomoći? Njegov se posao sastoji u tome da izlazi na kraj s onakvim protuhama kakve je susreo noćas.

— Upravo razmišljam o tome da li bi bilo bolje da odem — reče sasvim otvoreno.

Mark Harris ga pažljivo pogleda. Oči su mu izgledale tamnije nego obično, a zajednice su se raširile.

— Kako da to shvatim? Sjednite, molim vas.

Jo ga poslušao. Razdvajao ih je samo pisaći stol. Posegne za cigaretom i zapali je. Iznenada se osmjehne.

— Vi me poznajete toliko da mi možete vjerovati?

— Dakako. Što? Upali ste u novčane teškoće? Kod nas možete dobiti koliko god zatražite.

— Ne, nije riječ o tome. Naprotiv, ja sam vas htio upitati da li imate neke teškoće i da li vam mogu pomoći.

Direktor banke se priljubi uz naslon stolice. Lice mu posivi poput pepela. U tren oka je ostario.

— Što vas je navelo na to pitanje? — progovori oprezno.

— Prije svega, molim vas da se ne uzbuđujete. Ne postoji nikakav razlog za to. Nitko vas ne prisiljava da mi odgovorite. Ako želite, odmah ću otići, i obojica ćemo zaboraviti moje riječi.

— Nastavite, molim vas — reče Harris pošto se malo pribrao. — Zašto mislite da biste mi mogli pomoći?

— Ja sam privatni detektiv i dobro znate da me moj poziv dovodi u svakakve situacije. Katkad neki slučaj dobije neslućene razmjere. To mi se i ovoga puta dogodilo. No, još jednom ističem da sam spreman zaboraviti vaše odgovore. A ako vjerujete da bi vam moglo pomoći moje iskustvo, možete se pouzdati u to da ću šutjeti.

Zavlada muk. Mark Harris izvuče rupčić i obriše znojno čelo. Sada je izgledao bolesno i umorno.

— Što znate?

— Ne baš mnogo. Čini mi se da vas netko ucjenjuje. Jučer je ustrijeljen jedan čovjek koji je pokušao na vlastitu ruku sklopiti posao. Među njegovim sam dokazima pronašao i vašu sliku. To je sve.

— Zaboga, što će biti sada s Larryjem! — prostenje Harris.

— Govorite o svome sinu? Što se dogodilo?

Harris grčevito stisne šake, tako da mu pobijele zglobovi.

— Radi se o njegovu životu. Ne mogu govoriti o tome.

— Oteli su ga. To vas muči?

Harris pokrije rukama oči.

— Propao sam ako ga ubiju. Morate šutjeti, molim vas!

— Možete se pouzdati u mene. Nitko neće saznati ni riječi. Hoćete li mi ispričati kako se to zbilo?

Harris kimne. Trebalo mu je izvjesno vrijeme, da skupi snagu, a onda spusti ruke. Počne govoriti tiho i napregnuto.

— Jučer me u podne nazvao netko. Pojma nemam tko se skriva iza svega toga. Neki mi je čovjek objasnio da drže u svojim rukama Larryja i da mu se neće ništa dogoditi ako im omogućim pristup

blagajni. Ostale će mi upute dati poslije toga. Ako se u igru umiješa policija, ubit će Larryja. Dakle, novac ili njegov život.

— Spremni ste poslušati te upute? — reče Jo i zgnječi cigaretu.

— Naravno. Zar mislite da ću žrtvovati sina radi hrpe dolara? Nakon toga ću dati ostavku i napustiti banku. No, želim spasiti Larryja. Ništa mi drugo više nije važno u životu.

— Razumijem. Možete se pouzdati u mene. Nemate nikakve podatke o tome odakle su vas nazvali?

— Ne, nemam. U toku noći ponovo su mi se javili. Kazali su da se moram strpjeti. Zbilo se nešto nepredviđeno. Danas će me sin, navodno, sam nazvati. Još se nije javio. Ne usuđujem se izaći iz sobe. Želim dokaz da je još živ. Ne mogu ni zamisliti suprotno.

— Nisu vam kazali zašto su izmijenili plan?

— Nisu. Rekli su samo da moram čekati.

— Je li vam bilo što upalo u oči? Jeste li sigurni da vas je nazivao muškarac?

Harris je oklijevao.

— Pa, siguran sam. Koristio se starim trikom i govorio kroz rupčić. Znae već, glas se tada izmijeni. Ipak, mislim da nije bila žena.

— Dobro. Imate li neku sliku svog sina koju bih mogao ponijeti sa sobom?

— Nećete, valjda, obavijestiti policiju? — zapita žurno Harris.

— Ni govora. Dao sam vam svoju riječ. Htio bih samo vidjeti vašeg sina.

Direktor izvuče novčanik i pruži Jou sliku. Na njoj se smiješio suhonjav mladić crvene kose, veselih očiju i pjegava lica.

— Koliko je godina Darryju?

— Šesnaest. Mislite li da se može izvući ?

Jo spremi sliku i ustane.

— Uvjeren sam u to. Savjetujem vam da se pridržavate uputa koje su vam dali. Obavijestite me, molim vas, čim nešto saznate.

I Harris polako ustane.

— Ne znate kako je teško čekati.

— Znam.

— Vidite li bilo kakvu vezu s onim slučajem koji vas zanima?

Jo izvuče iz džepa omot i pokaže mu slike.

— Poznajete li nekoga od ovih ljudi?

Harris se nagne nad slike i pažljivo se zagleda u svako lice, pa i u Cassa. Napokon zatrese glavom.

— Ni jednoga od njih nikada nisam vidio. Što je s njima?

— To i mene zanima. Pokušat ću otkriti. Dajte mi malo vremena — promrmlja Jo.

Harris ga iznenada uhvati za ruke.

— Pomozite mi, molim vas! Platit ću koliko god zatražite! Vratite mi mog sina!

— To nije lako. Otmice su vrlo neugodne i tiču se Federalnog biroa.

— Morate pokušati. Bez policije. Osjećam se izgubljenim, bespomoćim. Smijem li vam napisati ček?

— Ah, čemu takva žurba? Možda se Larry nađe ovdje brže nego što mislite.

— Kad bi se barem obistinile vaše riječi.

Gledali su se. Pomalo zbunjen, Jo vrati omot u džep.

— Čeka me posao.

— Znači, mogu se pouzdati u vas?

— Možete, no ne obećavam ništa. Ipak, pokušat ću.

— Hvala vam. I ne slutite koliko mi znači to što je uz mene čovjek poput vas! Što ćete poduzeti?

Jo se kolebao, a onda se iznenada nasmiješi.

— Najprije ću obići njujorške saune.

— Idete u saunu? Jesam li vas dobro razumio?

— Jeste. Možda pronađem u nekoj parnoj kupelji ono što tražim: gorostasna sijeda čovjeka.

Ako ga uhvatim, predložit ću mu razmjenu. Ja njemu dokaze protiv njega, a on meni obavijest gdje bih mogao naći vašeg sina.

— Javit ćete mi se?

— Dabome, a i vi meni ako dobijete nove upute.

Dok ga je pratio prema vratima, Harris je već izgleda malo smireniji.

6

U operacionoj su dvorani gorjele sve svjetiljke. Osim zveckanja instrumenata, vladala je potpuna tišina, u kojoj su osobe u bijeloj odjeći, sa štitnicima preko usta, uvježbano surađivale u radu.

Nepomična žena na operacionom stolu spavala je i nije vidjela kako se vješto zatvara i posljednji šav.

Liječnik korakne u stranu, a jedna mu ovitka ruka pokupi znoj sa čela.

— Stavite zavoj — reče on prigušenim glasom.

Liječnik Clint Hamilton je završio posao. Obavio ga je besprijeckorno kao i uvijek i mogao je biti zadovoljan. No, nije bio.

Kad je krenuo u susjednu prostoriju, za njim je pošla Peggy Wyler. Pomogla mu je da skine zaštitnu odjeću. Gledala ga je kako pere ruke. Polako i temeljito četkao je prste koji su znali tako čudesno mijenjati izgled lica.

Bio je visok i vitak, uredno počešljane crne kose. Donekle razbludna usta imala su, kao i uvijek, drzak izraz, a smeđe oči, koje kao da su ponajčešće bile uperene same u sebe, djelovale su odsutno.

Hamilton bješe častohlepan i ta je značajka upravljala njime. Dotjerala ga je na vrh. Uspio je stvoriti vlastitu kliniku koju je spojio sa sanatorijem za poljepšavanje. No, htio je postići i više.

Peggy Wyler s tugom opazi da je on opet ne zamjećuje. Sva su njena nastojanja do sada bila uzaludna, a u posljednje je vrijeme bivalo sve gore i gore. Razgovarao bi s njom, a pri tome bi gledao kroz nju. Nikada nije mislio na ono što je ona pomišljala, nikada nije pokazao želju da prestane igrati ulogu liječnika i zagrlji je, što su mnogi drugi uzalud pokušavali.

— Bili ste opet divni — reče mirno Peggy. — Gospođa Maler neće prepoznati sebe kad se skine zavoj.

— Da, dobro je bilo — odvrati on kratko.

— Uspjeli ste, doktore. Sada možete birati pacijente. To zahvaljujete svojim čarobnim rukama. Zaista možete biti ponosni.

On priđe prozoru i zapali cigaretu. Namršti se i zagleda u uređenu tratinu.

— Ubuduće ću o svim najavama ja odlučivati. Ja ću odrediti koga smiju pustiti u kuću, a koga ne.

— Razumije se. Obavijestit ću ured.

— Nećemo primati nove pacijente. Slijedećih mi je dana potreban mir. Pacijente koji su se oporavili treba odmah otpustiti.

Sestra ga je promatrala. U plavim joj se očima odražavala zbunjenost.

— Imate nekih... nevolja?

Nervozno je pušio. Ruka kao da mu je malo podrhtavala.

— Da, imam.

— O čemu se radi?

On se naglo okrene.

— Žele me upropastiti. Pokušavaju me uništiti, ali još nisam mrtav, još se mogu boriti!

— Premoreni ste. Kako bi bilo da malo prilegnete? — upita ga plaho.

— I vi čekate da se srušim?

— Zaboga, doktore, što je s vama? Pa znate koliko vam se divim. Kako možete tako govoriti?

On se pribere. Iznenada se osmijehne a pogladi je po obrazu.

— Žao mi je, Peggy. Imate pravo, treba da prilegnem.

— To bi bilo dobro. Pripazit ću da vam nitko ne smeta.

— I prenesite moje upute.

— Hoću. Želite li još nešto?

— Ako zaspim, probudite me kad bude vrijeme za vizitu.

— Svakako — prošapće. Hamilton žurno ode u svoju sobu, ali ne legne. Natoči sebi viskija i iskapi ga nadušak. Nakon toga se osjećao malo bolje, ali se nije mogao osloboditi nemira..

Počne koračati po sobi, neprestano udarajući desnom šakom po lijevom dlanu. Kad god bi pomislio na to da je na rubu ponora, na kraju blistave karijere, zavrtjelo bi mu se u glavi. Nezaustavljivo je padao nizbrdicom, a nije mogao izmijeniti tok sudbine.

Sve je započelo prije četiri godine, kad je još radio u velikoj bolnici i kad su mu jedne noći donijeli nekog čovjeka koji je doživio nesreću. Povrede su bile teške. S obzirom na to da je operacija bila neizbježna udovoljio je zahtjevu da unesrećenome izmijeni izgled lica. Izvršio je to vrlo vješto i tako položio kamen temeljac za svoj brzi uspon ... ali je u isto vrijeme pripremio i svoju propast.

Jer, već poslije pola godine posjetio ga je neki čovjek iz podzemlja i zatražio istu uslugu, napomenuvši da je svojom plastičnom operacijom lica spasio od električne stolice Curla Magona, trostrukog ubojicu, i da policija od tada uzalud traga za Curlom.

Popustio je pred tom ucjenom — i nakon toga su ga neprestano posjećivali novi pacijenti i prisiljavali da im mijenja izgled lica, kako bi mogli nastaviti svoju Zločinačku djelatnost.

Hamilton zastane i pokrije rukama lice. Kad je otvorio ovaj sanatorij za poljepšavanje, nadao se da ga ovdje neće nitko pronaći. Međutim, tu je iluziju jutros razbio jedan telefonski poziv. Najavljen je pacijent koji treba tri sobe. Neki gangster koji je u svojim krugovima značajna ličnost i koji ga može lako uništiti.

Svi snovi rasplnut će se ako ne pronađe jednom zauvijek neki izlaz. No, zasada nije vidio kako bi se mogao izvući. Jasno mu je bilo jedino to da se neće predati bez borbe, da će braniti ono što je postigao.

7

U dva sate popodne Jo je ušao u šestu saunu. Bio je gladan i činilo mu se da se iz njega ne može više iscijediti ni kap znoja. Ono što je tražio nije našao.

Ta šesta sauna nalazili se u Manhattanu. Tu su, čini se, radile same žene. Dočekale su ga dvije privlačne djevojke u kratkim uskim suknjama i dale mu odjeću za kupanje. Niska crnka povelala ga je u kabinu za presvlačenje. Pohitala je ispred njega i pri tome pokazala noge koje bi mu u drukčijim okolnostima privukle pažnju. No, privremeno je imao drugih briga.

Stojeći pod tušem, ponovno je razmišljao o udaljenosti koju su s njim prevalili gangsteri. Znao je da je sve uzalud. Možda su ga vozili u krugu.

Vidio je samo parnu kupelj, ništa drugo, jer su mu navukli na glavu kukuljicu. A saune su vrlo slične jedna drugoj. Stoga je tražio onu trojicu koji su ga napali.

Jo zatvori tuš i čvršće sveže oko boka ručnik ispod kojega je sakrio pištolj. Bez oružja nije htio više nikamo.

Pogleda u prostoriju u kojoj se kovitlala para. Na drvenim su stolicama dremuckala dva čovjeka, neki debeljko i mršavko, a na golim im se tijelima ljeskao znoj. Nije ih poznao. I u sobi za masažu bio je jedan čovjek kojega još nikada nije vidio.

— Tražite nešto? — zapita ga ženski glas. — Mogu li vam pomoći?

Osmjehne se skladno građenoj crnki, čije su oči imale hladan, poslovan izraz.

— Hvala. Vjerojatno ne prodajete ovdje piće.

— Ne, piće. ne prodajemo, ali treba da se najprije okupate. Zbog toga ste i došli.

— Jeste li sigurni u to?

— Ne znam nikakav drugi razlog. Trebalo bi da mi ga kažete.

— Možda sam došao radi vas? Možda vas tražim već pola života?
— našali se on.

Djevojka slegne ramenima.

— Još jedan šaljivčina. Imamo ih ovdje prilično. Dobro se iznojite i zaboravite gluposti, pa ćemo tada nastaviti razgovor.

— Zar mi nećete kazati barem ime?

— Marcia — odvrati ona žurno i otvori mu vrata; ali kao da se ipak malo uznemirila.

— Marcia — ponovi on. — To lijepo zvuči.

U hodnik prodre oblak pare. Jo napregne oči i uđe. Kao i uvijek, u prvi se čas nije ništa vidjelo. Zastane čekajući, a djevojka zatvori iza njega vrata.

Para se kovitlala. Zbog iznenadne vrućine teže je disao. Pokušavao je pogledom prodrijeti do golih klupa u pozadini.

— Hej — reče — znojim li se sam ili je tu još neki supatnik?

Nije dobio odgovora. Para je još jače šištala.

— Ako nema nikoga, onda ću se i ja povući — reče.

Pođe prema klupama i pretraži ih. Doista nije bilo nikoga na njima. Prema tome, nije postojao više nikakav razlog da tu gubi vrijeme. Začuje se neki čudan zvuk, kao da se negdje spustio zaklopac. Najednom je imao dojam da su se u njega uperile nečije oči i da ga nemilosrdno prate. Hitro se okrene, a ruka mu se trzne prema oružju.

— Cass? — zapita prigušeno. — Moram razgovarati s vama.

Nitko se ne javi. Popločani zidovi, bijeli i mokri, veoma su podsjećali na prošlu noć kad je iz maglice izronio sputljivi gorostas siva lica. Bilo je već užasno vruće. Jo je jedva disao.

Potrči prema vratima i uhvati kvaku, no u istom trenu osjeti da su vrata zaključana izvana.

Zastane kao ukapan. Onda stane udarati po vratima.

— Otvorite! Kakve su to gluposti! Otvorite, do vraga!

Para je zaglušno šištala, činilo mu se kao da mu puca koža. Baš je bio budala što je dobrovoljno ušao u tu pećnicu. Mora izaći!

Dašćući vrati se do klupe, zgrabi je i posluži se njome za razbijanje vrata. Udari jedanput, dvaput. Drvo zapucketa. Niz tijelo su mu tekli potoci znoja, a istodobno mu je ponestajalo zraka.

Spusti klupu. Vikao je iz sve snage. Dvaput prasne njegov pištolj: pucao je u bravu, osjećajući da ga napušta snaga, da ga peku pluća, da mu vrije krv u žilama.

Ponovo uhvati klupu i zaleti se. Dogodilo se čudo. Vrata su popustila i on je odletio s klupom u hodnik. Našao se na podu. Iza njega su kuljali bijeli oblaci pare.

Doc Drury je već čekao, čim je Jo izletio na hodnik, smjesta je opalio. Njegova bijela put crvenjela se od uzbuđenja:

No, Joa nije napustila sreća. Meci su ispaljeni previsoko, a i klupa ga je uspješno zaštitila. Podigne se, opali iz pištolja i opet se baci u zaklon. Gušio ga je kašalj. Hici utihnu.

Doc je bio previše siguran u sebe. Nije potražio zaklon, vjerujući da mu nije ni potreban. Iznenada ga je udarilo nešto u prsa i odbacilo do zida. Zakašljao je i ispustio kolt, a onda je i pao.

Netko je vikao.

Jo polako ustane. Pojave se tri golaća, a slijedile su ih one dvije djevojke u bijelim suknjama.

— Smirite se — reče prigušeno Jo. — Ovo vam jasno govori da se ne šalim. Pucat ću bez oklijevanja.

Svi se zaustave kao skamenjeni.

Jo se obrati maloj crnki:

— Marcia, nazovite Odjel za umorstva u Manhattanu. Tražite kapetana Rowlanda. Kažite mu da ga čeka Jo Walker.

Djevojka otrči. Muškarci se nisu usudili ni pomaknuti. Radilo se, očito, o pravim mušterijama.

Više nije bilo nikakve sumnje: ovo je bila sauna koju je tražio. Htio je razgovarati s Cassom, ali je on poslao svog gangstera. Sada više neće biti nikakve milosti.

— Vode — izusti Jo jer mu je grlo postalo hrapavo od žeđi.

Druga se djevojka odmah udalji. Ubrzo donese veliku čašu. Pohlepno je pio. Njujorška mu je voda, najednom, neopisivo prijala.

— Hvala — reče i vrati čašu.

Osjećao se mnogo bolje, a i pogled mu se posve razbistrio. Djevojka pred njim bila je izvanredna. Kovrčava crvena kosa isticala je mliječnobijelu meku put, ovalno i vrlo dražesno lice te zelene, čudno ostarjele oči, koje su ga sada promatrale.

— Ustrijelili ste čovjeka — reče ona sasvim mirno.

— Nije mi preostalo ništa drugo. Htio me ubiti.

— Kako se zove? Nisam ga još nikada vidjela.

— To sam htio vas upitati.

Ona pogleda ubijenoga.

— Ja upravljam ovom saunom. Nasilju i ubijanju nije ovdje nikada bilo mjesta. Morat ćete se opravdati.

— Nadam se da ćete i vi — odvrati on mirno.

— Vjerojatno ste poludjeli. Tko nosi oružje u parnu kupelj?

— Drago mi je ako to nije uobičajeno u vašim krugovima. Ipak, ja sam bio prisiljen na to u vašoj sauni.

Ona zabaci glavu prema natrag, okrene se i ode.

Jo krene prema klupi što se nalazila kraj ubijenoga i spusti se na nju.

— Mičite se, gospodo, predstava je završena. Možete se sada obući i pričekati policiju. No, okanite se nezgodnih misli!

Tri golaća odu brzo i zaprepašteno raširenih očiju.

Jo ostane sam. Osluškivao je, spreman na svakakva iznenađenja. Sivi gorostas je, dakle, protivnik kojega ne smije ni za tren potcijeniti. Sada, pošto je ustrijelio njegova čovjeka, započinje otvorena borba između njih dvojice.

Nepomično je sjedio i čekao.

Tada dođoše. Na čelu je išao kapetan. Jasno su se čuli njegovi čvrsti koraci. Slijedili su ga njegovi uvježbani ljudi. Jo se nehotice osmjehne spazivši u Tomovim očima zapanjenost.

— Sto mu gromova! — uzvikne zbunjeno kapetan. — Kojeg si vruga pucao?

Jo pokaže na poginuloga.

— On je prvi opalio. Jedva sam se izvukao.

— Otkad nosiš pištolj u saunu?

— Otkad njega tražim.

Tom Rowland pogleda ubijenoga.

— Tko je to?

— Zvao se Doc, samo to znam.

— Čini se kao da je imao sušicu.

— Čini se.

— Kako si naletio na njega?

Jo ustane.

— Što misliš o tome da se najprije obučem? Evo ti pištolj. Opalio sam tri puta. Dvaput u bravu, jer su me htjeli ugušiti. A jednom u Doca i spriječio ga da me ne ubije. Njegova oba metka naći ćeš u klupi ili u zidovima.

— Zašto te htio ubiti?

— Smiješ tri puta pogađati. Mogu li sada ići?

Jo se udalji. Mirno se još jednom istušira, a onda se presvuče.

Policija se već prihvatila posla. Neprestano je bljeskao snimateljev fleš. Napokon dvojica donesu limeni lijes u koji stave Doca. Istraga se nastavi. Čuli su se glasovi i koraci.

Jou je bilo drago što se može malo odmoriti. Sjedio je i čekao.

Napokon se pojavi Tom. Zlovoljno je stiskao usnice. Spusti se na stolicu i progunđa:

— Dakle, sada ćemo malo porazgovarati. Ron Myers mi je sve ispričao. Sunoć si ga opet obmanuo lažima. Molio te da ispričaš sve što znaš, ali ti si šutio. Sada imamo još jedinog poginulog!

— Ne uzbuđuj se. Jučer nisam doista znao ništa što bi moglo pomoći Ronu.

— A što se od tada izmijenilo?

— Ponešto.

Tom Rowland ga srdito pogleda.

— Onda budi tako dobar, pa mi odaj tajne.

Jo mu ispriča gotovo sve. Ispusti jedino Marka Harrisa i otmicu Larryja. Završivši, preda Tomu sivi omot.

— Tako, sada znaš sve. A mogao bi mi odati što ste vi saznali.

— Nismo baš mnogo doznali. Poginuli se zvao Buzz Cody. Do prije pola godine potucao se po Chicagu. Kako mu se nije svidjelo vlastito lice, pronašao je nekog majstora koji ga je znatno uljepšao.

— Gle! Zbog toga nije bilo nešto u redu s tim licem. Podvrgnuo se operaciji?

— Tako je. Znaš što to znači?

— Dabome. Ako to uzme maha, pretvorit će se svi gangsteri u druge ljude. I traži ih tada!

— Sada pročešljavamo kirurge. Vjerojatno se taj stručnjak nalazi u Chicagu. No, nećemo ga lako naći, jer mu taj poso donosi veliku zaradu.

Jo se zamišljeno zagleda u vrške svojih cipela.

— Sada se pitam zašto je taj Cody bacio onaj ključ baš u moj auto. Je li to bila zaista slučajnost?

— Tko zna. Ja mislim da te on pratio i da ti je na taj način htio dati znak. Bila mu je to posljednja mogućnost.

— Ali, zašto? Što je htio od mene?

— Možda te namjeravao unajmiti.

Obojica se nasmiju, i ne sluteći da su sasvim blizu istine.

Kapetan još jednom pogleda snimke.

— Znači, taj se sreo stobom noću u ovoj sauni i predstavio se kao Cass?

— Tako je. Poznaješ li ga?

— Ne poznajem. Odmah ćemo izdati tjeeralicu. Možda saznamo uskoro malo više o njemu.

— Jedno ti mogu prišapnuti: vrlo je neugodan protivnik i nije mi drago što sam mu postao neprijatelj.

— I Doc Drury je prisustvovao tom sastanku?

— Tako je. Uvjeren sam da on ima na savjesti Buzza Codyja. Kad-tad otkrit ćemo istinu. Kome pripada ova sauna?

— Djevojke navodno ne znaju ništa. O financijskom se poslovanju brine odvjetnička kancelarija »Adams & Adams« iz Chicaga. Raspitat ćemo se još malo, ali vjerojatno ćemo otkriti neku podmetnutu osobu koja također nema ni o čemu pojma. U takvim se situacijama poduzmu uvijek savršene mjere opreznosti. Čak i ako je taj Cass vlasnik, mala je vjerojatnost da ćemo to otkriti.

— A što je s tim dvjema slatkim lutkicama? Zar su ovdje samo zato da masiraju? — upita Jo.

— Tako tvrde. Ja, međutim, mislim, da bi ona Gwendolyn mogla ispričati i mnogo više. Još jednom ću je potanko saslušati.

— Ne može se poreći da su pustile unutra ubojicu s pištoljem da me ubije.

Kapetan ustane.

— Navodno je pozvonio i uperio u njih pištolj. Dok je on čekao tebe, one su bile zaključane ovdje. Dokaži suprotno ako možeš; Doc više ne može govoriti.

— Dakle, lažu brže nego što drugi mogu misliti — reče Jo i također se digne. — Pritegnut ću ja malo tu dječicu!

— Ne! Otići ćeš odavde, i to odmah. Evo ti pištolj. Sauna je zatvorena.

— E, ne može to tako.

— Ako želiš razgovarati s djevojkama, možeš to i negdje drugdje učiniti. Evo ti privatna adresa. Hoćemo li se poslije vidjeti?

— Možda. Zanima me što ćeš saznati o Cassu. Kada ćeš pustiti one dvije curice?

— Gwendolyn Bennett je, navodno, glavna, pa ću se s njom dulje pozabaviti. No, na Marciju možeš računati već za jedan sat.

— Dobro. Onda ću najprije nešto pojesti, a zatim...

— Nazovi me ili navrati k meni. Nemoj potpuno nestati s vidika.

Tom Rowland se udalji žustrim koracima.

Jo se zadovoljno nasmiješi, gledajući za njim. Izađe iz saune.

8

Pištolj opali triput. Jedan metak pogodi gotovo u središte cilja.

Larry Harris se veselo nasmije.

— Što kažeš? — uzvikne. — Umalo sam pogodio dvanaesticu. A koliko sam puta do sada pucao?

— Ne viči! — ušutka ga Ringo Mills.

On je dobio zadatak da ga čuva. Imao je na sebi crno kožnato odijelo, a u njegovim očima kao da je uvijek plamtjela neka skrivena vatra. Prezirno pogleda mladića kojega su mu predali na čuvanje.

Taj balavac kao da je uživao u svemu tome, kao da je sve smatrao samo lijepom igrom. Uživao je u tome što može napokon pucati; dabome, u metu. Nije mu padalo na pamet da bi se i on lako mogao pretvoriti u metu,

— Hoćeš li mi sada pokazati jedan udarac karatea? — zamoli Larry.

Ringo munjevito zamahne rukom, a mladić se nađe na leđima i zaprepašteno ga pogleda trepćući očima.

— Hej, to je strašno! Kako ti to uspijeva?

— Vježbanjem se sve nauči, momče. Ovo sam ti pokazao samo za slučaj ako postaneš neposlušan.

— Neću biti neposlušan, Ringo. Ja te smatram... ovaj... smatram te fantastičnim. Ne bih imao ništa protiv toga da ovo potraje još nekoliko dana.

— Ustani — naredi Ringo Mills. — Danas se selimo.

— Što? Kamo?

— U prirodu. Radi zdravlja.

Larry oduševljeno zahihoće.

Sve ovo veoma mu se svidjelo, premda se u prvi čas bojao.

Počeo je uživati otkako su mu dali nekakve čudne cigarete. Nakon njih je imao dojam da je svemoćan. Osim toga, smio je pucati. Držao je u ruci pravi pištolj s pravim mecima, i osjećao se kao odrastao muškarac. Godilo mu je i to što je uz njega momak kojii jednim trzajem ruke onesposobljava protivnika.

Dakako, za tatu je to šok. Oni žele novac, ali banci će gubitak nadoknaditi osiguranje. Prema tome, čemu se uzrujavati? Još nikada se nije tako zabavljao.

Dižući se, nije vidio smeće u podrumu bez prozora, staru strunjaču na podu, i vrata što su se mogla otvoriti samo izvana. Očarano je promatrao Ringa koji je napunio pištolj i gurnuo ga u džep. Nekako je sve izgledalo ružičasto, čak i zidovi. Larry je imao potrebu da se neprestano smije. Čudno, Millsove oči slične vatrometu.

Zazvoni telefon. Ringo podigne slušalicu i prinese je uhu.

— U redu — reče. — Možeš spojiti. — Mahne Larryju. — Dođi ovamo i brbljaj sa starim, ali mu kaži da ti je ovdje izvrsno i neka ne pravi nikakve gluposti. Inače, ću pucati u tebe, razumiješ?

Larry zahihoće. Uzme slušalicu i začuje poznat glas. Na žalost, bio je tako vrištav da su ga zaboljele uši.

— Larry! Larry, čuješ li me? — vikao je otac.

Morao se najprije nasmijati, a onda vikne zadihano:

— Naravno, naravno, tata, zašto tako vičeš? Zašto se uzbuđuješ?

— Kako ti je, je li sve u redu, sine?

— Sjajno nam je, ne treba da brineš. Brzo ću se vratiti. I kloni se policajaca, oni bi mi samo smetali.

Mark Harris se primjetno zbuni. Njegov sin izgleda histerično zadovoljan, nipošto se ne boji nečega.

— Zaista je sve u redu? Kada će te pustiti?

— Uskoro. Treba samo da me mirno čekaš, pa će sve proći izvrsno.

— Dosta! — reče Ringo.

— Do viđenja, tata — promrmlja Larry kroz smiljeh.

Ringo pritisne viljušku telefona i istragne slušalicu Larryju iz ruke.

— Eto, tako. Sada legni i malo odspavaj.

— Zašto? Pun sam snage, Ringo.

Gangster se namršti, a oči mu srdito bljesnu.

— Pun si hašiša, pa se moraš ispavati prije putovanja. Neću ti to ponavljati.

Zamahne rukom i Larry odleti na strunjaču. I to mu je bilo veoma smiješno. Valjao se po strunjači od zadovoljstva. Međutim iznenada mu se zavrti u glavi i učini mu se kao da će se zidovi srušiti na njega.

Sklopi oči. U glavi mu je tutnjalo. Iz duboke tmine izranjali su divovski likovi u svakakvim jarkim bojama. No, prije nego što ga je potpuno obuzeo strah, zaspao je. Ležao je otvorenih usta. Imao je lice velika djeteta,

— Bijedni tikvane — promrmlja Ringo Mills. — Što misliš, kamo vodi tvaj put?

9

Nakon izvrsna jela koje ga je potpuno Okrijepilo, Jo se oko devetnaest sati zaustavi pred kućom ljupke Marcije, čiju mu je adresu dao Tom Rowland. Još je osjećao na koži vruću paru koga ga je umalo ugušila.

Pozvoni. Strpljivo je čekao, ali se nije ništa čulo. Iznenada se širom otvore vrata.

— Oh! — izusti Marcia. Zaprepašteno ga pogleda i žurno pokuša zatvoriti vrata; očito je očekivala nekog drugog. No to joj ne uspije. Jo se ljubazno nasmiješi.

— Nemojte tako. Evo, imam ulaznicu. Nisam dobio sve ono što sam platio.

— Nestanite... nestanite odavde, ili ću nazvati policiju! — zaprijeti djevojka,

— Kapetan zna da sam ovdje, pa možete sebi uštedjeti trud. Onda, što je? Hoćemo li malo porazgovarati?

— Ovo nije sauna — reče ona nezadovoljno. — Ovo je privatni stan.

— Što se mene tiče, možemo otići i na sajmište. Pitanje je samo gdje se mogu najlakše sakriti vaše ubojice.

Imala je na sebi ružičast kućni ogrtač koji nije mogao baš mnogo sakriti, jer je bio od vrlo tanka perlona. Ispod njega se razabiralo privlačno donje rublje koje je zavodljivo isticalo mlado tijelo. Bila je bosonoga, a oko prestrašena lica kovrčala se crna kosa. Tamne su joj se oči srdito iskrile. Bila je još vrlo mlada, a bez cipela vrlo niska.

On polako gurne vrata.

— Onda, što ćemo? Da ja uđem ili ćete vi izaći?

— Dobro, uđite. Imam još pola sata vremena. Samo, skinite cipele, jer nemamo čistačica

On je poslušao. Cio je stan prekrivao bijeli sag. Zatvori vrata i pođe za njenim zavodničkim mirisom. Vidio je ružičaste, zelenožute jastučiće za sjedenje i okrugle goleme krevete na kojima je bilo dovoljno mjesta za dva para. Osmjehne se ugledavši velike lutke i medvjediće koji su jasno otkrivali još dječju ćud stanarki.

Marcia uzme u kupaonici veliku ružičastu plahtu i zaputi se u kuhinju. Počne odlučno razvlačiti stol.

— Hajde, uhvatite ga. Moramo se požuriti.

Jo je sve shvatio no sada joj nije htio pokvariti tu igru.

— Svucite se — reče ona. — Uzet ću još samo ručnik i ulje, pa možemo početi masiranje.

Dok je ona tražila stvari u susjednoj prostoriji, Jo se svuče i sedmi put tog dana te legne na stol.

Je li djevojka zaista tako naivna ili se zna snaći u svakoj situaciji? Možda će progovoriti ako je malo preplaši. Nemaju baš mnogo vremena.

Uto se vrati žurno Marcia i hladno ga pogleda. Ustanovi da bi joj mogao smetati ogrtač, te ga se oslobodi.

— Molim vas, zatvorite vrata — reče Jo.

— A zašto?

— Imam veoma osjetljivu kožu. Meci mi je odmah probuše, a htio bih sudjelovati na natječaju za najljepšeg muškarca!

Netremice ga je promatrala stisnuvši usne, ali ga poslušala.

— Vi ste poludjeli. Zar uistinu mislite da ja imam nekakve veze sa...

— Sa čime, Marcia?

—... s onim u sauni? Ja ne volim mrtvace.

— Ni ja. Pa ipak, niste spriječili svog Doca kad me htio ugušiti!

— Nije on moj Doc.

— Bio je — podsjeti je Jo.

— Prestanite! Govorite tako čudno da bih se mogla uplašiti.

— To i želim. Po svoj prilici i ne slutite u što ste se upustila. Nastavite li tako, uskoro ćete se pridružiti onom razbojniku... u mrtvačnici!

Ona se polako približi. Lice joj je promijenilo boju. Kretnje kao da joj najednom postadoše nespretno. Ovlaži ruke i zagrabi neko miomirisno ulje.

— Osjećate li povremeno grčenje?

— Na žalost, osjećam. U šiji. Doc me je pošteno udario po potiljku. To osjećam još i sada u leđima. Opipajte čvorugu.

— Onda se okrenite. Počet ćemo odozgo.

Jo se prevrne na trbuh.

Marcia se spretno popne na stol, klekne nad njim i počne ga pljeskati rukama po lopaticama. Njeni su mali prsti bili čudnovato snažni.

— Zar se osoblje sastoji samo od žena? — upita Jo.

— Ne, ondje je i Mike. On čisti saunu, brine se o grijanju, a ako nam zatreba pomoć, uvodi red.

— A gdje je bio jučer kad je došao Doc?

— Otišao je u kupovinu. I to je njegov zadatak.

— Baš zgodno. Znači, udaljili ste ga na vrijeme.

Srdito ga je pljeskala rukama po rebrima, a onda mu počne masirati vratne mišiće pokretima kao da čupka žice na gitari. Radila je kao opsjednuta.

— Vi ste prava đavolica, Marcia

— Šutite, pa ćemo prije završiti.

— Kame pripada sauna?

— Ne znam. Ne dobivam plaću da bih njuškala.

— Dobro, a tko vam daje novac?

— Gwendolyn. Ona vodi posao, ali vam ne mogu ništa drugo reći.

Jo se naglo okrene i sjedne. Time izbaci iz ravnoteže crnokosu maserku koja prestrašeno vrisne i izgubi ravnotežu. Međutim, Jo je uhvati za ruke i zadrži.

— To nije igra, Marcia — reče joj strogo. — Stradala su već dva čovjeka. Morate govoriti!

Izgledala je vrlo ljupko dok se uzalud pokušavala istrgnuta iz njegovih čvrstih ruku.

— Pustite me. Dobili ste što ste tražili. Sada mi platite i nestanite već jednom!

— Tko je gazda? Kako se zove sivi gorostas koji ima srčanu grešku i ponajčešće samo šapće?

Pogled joj se zamuti, dok su joj male grudi podrhtavale.

— Ne znam o čemu bulaznite. Takva čovjeka nisam još nikada srela.

— Ako je to istina, onda bježite što dalje možete. Baš vas briga za taj posao. On bi vas mogao odvesti na drugi svijet.

Najednom se stala znojiti. Cijelo tijelo, preplanulo od sunca, prekriše iskričave kapljice. Činilo se kao da će zacvokotati zubima. Još se otimala. Uspravi se, tako da im se gotovo dodirnuše lica.

— Odlazite! Zašto se miješate? Ja puštam ljude da čine što ih je volja.

Jo joj reče gotovo blago:

— Zar je moguće da ste tako ljudi, Marcia? Poslušajte me. Ne možete mirno stajati u blizini kada ginu ljudi. Ne možete jednostavno kazati: žao mi je, ja ništa ne znam, ja sam plašljivica. Vi ste odgovorni za svoje postupke. Možda i protiv svoje volje, ali vi srljate u propast.

Osjećao je njezin dah. U očima joj se ugnijezdio strah. Činilo se kao da nešto osluškuje.

— Ne mogu ništa kazati, ne mogu... Ja... ja ne znam...

— Tko se skriva iza toga? Kako se, zapravo, zove Cass u crnom odijelu? Tko vas plaća?

— Pustite me! Pustite me! — vikne ona iznenada i nemoćno se nasloni na njega.

Držao ju je u zagrljaju kad su se naglo otvorila vrata i na pragu se pojavila Gwendolyn. Njezin je pogled bio ubitačno prodoran.

— Divno! Ovo nije javna kuća; Van! Smjesta!

Marcia se odvoji od Joa i žurno spusti sa stola.

— Dobro je što si došla, Gwen. Ja sam...

— I meni se tako čini. Što hoće taj čudak?

Jo se mirno osmijehne i prebaci noge preko ruba stola.

— Ja sam Jo Walker. Već smo se upoznali, gospođice Bennett. Naravno, vi ste to potpuno zaboravili.

Gwendolyn se ukoči.

— Budite tako dobri i obucite se. Sauna je od sutra opet otvorena.

— To mi ne odgovara. Ja mislim da uvijek treba izvršiti uslugu u cijelosti. Htjeli ste mi prekinuti životnu nit, pa ćete me sada imati na vratu.

Crvenokosa se žustro okrene.

— Zašto si ga pustila unutra? — izusti srdito. — Sada imamo samo neprilike!

— Nisam ga mogla otjerati. Uostalom, platit će.

— Njega je zanimalo nešto sasvim drugo. Htio je provjeriti koliko si glupa, a ti si se, po svoj prilici, uhvatila na lijepak.

Jo ustane i posegne za košuljom i hlačama. Počne se sasvim mirno oblačiti.

— Zar nemate pri ruci nikakva ubojicu koji bi vas mogao izvući iz nevolja? — zapita nehajno.

Gwendolyn digne glavu. Njene su staračke oči bile hladne kao led.

— Dobro, što hoćete od nas?

— Rekao sam već — reče Jo s osmijehom. — Zanima me tko je vaš gazda. Tko se skriva iza svega toga?

— Nitko. Mašta vam se previše razmahala. Mi smo namještenici i samp obavljamo svoj posao.

— Tko vas je zaposlio?

— Slušajte me dobro — reče ledenim glasom Gwendolyn. — Dosta mi je toga. Do sada me neumorno preslušavao neki gnjavator koji mi je pripisivao slične gluposti kao i vi.

— On je kapetan i zove se Tom Rowland.

— Sasvim mi je svejedno tko je on. Bitno je da mi je svojim pitanjima išao na živce. Kazala sam sve što znam. Umorne smo. Idite sada, molim vas.

Jo navuče na sebe kratak kaput.

— Razumijem. Kažite mi još samo gdje mogu naći Cassa.

Njezine trepavice zatrepere kao da trepće kapcima zbog naleta vjetra.

— Nikada nisam čula to ime.

— Niste? Onda ste, bez sumnje, vidjeli tog gorostasa. Visok je, siv, debeo i bolesna srca. Nitko ga ne zaboravlja lako.

— Vi sanjate. To što govorite nema ni glave ni repa. Nikada nisam srela tog čovjeka.

Jo joj pristupi. Hrabro je izdržala njegov pogled. Zaista je bila izvanredna. Mirisala je na mošus.

— Da, od sinoć imam snove, i to vrlo ružne, gospođice Gwendolyn. Otkad su me donijeli u vašu saunu. Tada je postojao tek jedan mrtvac. Danas je trebalo da mu se ja pridružim, no Doc je bio lošije sreće. Zar da čekam da me vaš šef ponovo napadne? Da stanem pred pištolj?

— Ne razumijem ni jedne jedine riječi.

— Dabome. Svi ste vi glupi. Danas sam došao u saunu jer sam onom sivom gorostasu htio dati nešto. Htio sam mu predložiti nagodbu. Pogriješio je što me pokušao ubiti. Ja ne dopuštam da me napadaju s leđa. Možete mu to kazati.

Crvenokosa se djevojka iznenada osmjehne, ali samo usnama.

— Ma koliko vi pričali, ja vas ne razumijem. Govorimo različitim jezicima.

— Dobro. Opomenuo sam vas. Prema tome, snosit ćete posljedice.

Pojavi se Marcia. Oprala je ruke i obukla opet kućni ogrtač. Kucne prstom Joa po ruci.

— Još mi nešto dugujete — napomene.

Trenutak je zbunjeno gledao. Dade joj pedeset dolara, koje ona žurno spremi. Gotovo se sažalio nad njom. Međutim, nije ju mogao spriječiti da ide svojim putem.

— Hoćete li me otpratiti do vrata? — reče joj.

— Razumije se — odvratila ona poslovno.

Jo navuče u predsoblju cipele. Još je malo oklijevao prije nego što je položio ruku na kvaku.

— Moj broj možete naći u telefonskom imeniku, Marcia. Još nije prekasno. Nazovite me ako se predomislite. Obećavam vam da ću vas izvući iz svega toga.

— Ne znam što hoćete.

— Dobro. Onda hvala na usluzi.

Jo izađe iz kuće, duboko zamišljen. Tu nije ništa postigao. Dobro bi bilo pratiti te dvije djevojke.

Skrene u telefonsku govornicu. Odluči da nazove direktora banke. Odmah mu se javi uzbuđen glas:

— Ovdje Harris!

Vjerojatno je čekao pokraj telefona.

— Ovdje Jo Walker. Ima li kakvih novosti?

— Ima. Uzalud sam vas nazivao. Javio mi se Larry. Bio je to vrlo čudan razgovor.

— Vaš sin? Zbog čega je bio čudan taj razgovor?

— Izgledao je neobično vedro, rekao bih gotovo histerično. Smijao se svemu i govorio kao da nema baš nikakvih briga. Učinilo mi se da nije svjestan svog položaja.

— Dobro, sada bar znate da smo dobili malo na vremenu. Bitno je da ste razgovarali s njim.

— Svakako, ali kako da objasnim sebi njegovo ponašanje?

— Pa sad, postaje razne mogućnosti. Možda se napio.

— Larry? On ne pije. To ne dolazi u obzir.

— Da li puši?

— Puši, ali umjereno.

— Možda su mu dali cigaretu s hašišem. Tada ne stvara nikakve nepravilike i u početku mu je sve smiješno. Mislim da ne treba da se brinete. Jesu li vam dali bilo kakve upute?

— Nisu. Samo su mi ponovili da moram čekati. Ne smijem obavijestiti policiju i tako dalje. Znači, vi vjerujete da će se Larry vratiti?

— Svakako — odgovori Jo, nastojeći da mu glas zvuči uvjerljivo.

— Jeste li već prikupili neke podatke?

— Čini mi se da jesam. Javit ću se čim budem imao u rukama nešto pouzdano.

Jo spusti slušalicu. Osjećao se nelagodno. Još nije bilo sasvim sigurno je li u tu otmicu upleten Cass. Uostalom, kako da ga nađe?

10

Cassovi debeli prsti nemirno su bubnjah po stolu. Namrgodio se, a glas mu je bio neobično jak.

— Vi ste obične šeprtlje — reče. — Potcijenili ste ga. Trebalo je da ga odvezete odavde slijepog kao šišmiša.

Rocky James je nervozno grickao nokte.

— Nije mogao ništa vidjeti. Kukuljica je neprozirna. Nabasao je na saunu sasvim slučajno.

— A onda je Doc počeo pucati u sauni tako da je i njujorška policija mogla nanjušiti što se događa. Upravo to sam htio izbjeći. Htio sam da Walker umre na neupadljiv način, da tiho nestane. Međutim, sada je Doc mrtav, a Walker je živ i zdrav. Ako je odlučio da nas pronađe, onda će to i učiniti.

— Zašto da se uzbuđujemo? — zapita Rocky. — Jednostavno, uklonimo ga.

Gorostas grčevito uvuče zrak u pluća.

— Je li? Doc nije uspio, a ti si sposobniji? Moramo smjesta otići odavde. Prevručće nam je pod nogama. Što je s mladićem?

— Ah, on ne stvara nikakvih teškoća. Uz njega je Ringo.

Cass Stoppa polako ustane. Posegne u džep, izvadi neku kutijicu i proguta jednu pilulu. Nakon toga kao da je oživio. S obraza mu nestane sivila, a s usana plavičaste boje. Prekriži ruke na leđima i zagleda se u Rockyja Jamesa.

— Odmah krećemo. Imaš li adresu?

— Naravno. Taj doktorčić preselio se izvan grada i ima nekakav sanatorij za poljepšavanje u blizini Stratforda.

— Dobro. Jeste li uzeli tri sobe?

— Jesmo. Htio se oduprijeti.

Cass Stoppa samo odmahne rukom.

— Bavi li se i transplantacijama?

— Čime?

— Presađivanjem srca, glupane! Treba mi novo srce. S ovim starim ne mogu više živjeti. Međutim, neka mi najprije izmijeni lice.

— On će stvoriti od vas Don Juana, šefe.

Stoppin ga pogled smjesta ušutka.

— Ovdje ste sve uredili? — upita.

— Jesmo. Djevojke će šutjeti. Iza nas neće ostati nikakvog traga; nestat ćemo kao da smo propali u zemlju.

— Nadajmo se. Marcia je budalasta. Mogla bi progovoriti, a da ne bude ni svjesna toga. Treba da joj strah začepi usta; pobrini se za to.

— Već sam se pobrinuo. Šutjet će kao zalivena. Dao sam joj da pomiriše solnu kiselinu — pohvali se Rooky.

— Vrlo dobro. Što je saznao Doc? On je slijedio Walkera do saune. Gdje je bio prije toga?

Rocky James slegne ramenima, a pogled mu postade prazan.

— Više nije mogao govoriti. Onaj detektiv ubio ga je prvim metkom.

— To bi bio pravi čovjek za mene — prošapće Cass Stoppa. — Na žalost, takvi se ljudi ne mogu nagovoriti na suradnju, pa moraju nestati. Ovog puta doista mi je žao.

— Da se pobrinem za njega?

— Poslije. Vozit ćeš se sa mnom u mojim kolima. Uzet ćemo »lincoln continental«, a Ringo i Buck pratit će mladića.

— U »dodgeu«?

— Tako je. Ne smijemo privući nikakvu pažnju. Dovoljno je bilo pogrešaka. Ne smije se više dogoditi nikakav propust, razumijete? Taj Larry nam treba.

— Zašto? Zato da ga poslije likvidiramo? On je za nas velika opasnost.

— Možemo ga dobro iskoristiti. Umrijet će tek ako budemo prisiljeni na to.

— Možda bi vam odgovaralo njegovo srce? Da ga pogledam? — upita Rocky.

— Srce smije dirati samo liječnik. Prestani brbljati gluposti, Rocky! Ideš mi na živce. Ja sam mozak, a vi ste moje ruke. Bez mene ste nitko i ništa, imajte to na umu.

Rocky se počese po glavi. Bespomoćno stojeći, oblizne usnice.

— Svakako, šefe, ja ponekad blebećam gluposti. Upamtit ću to.

— Dovezi kola.

Rooky James žurno izađe. Pokuša nečujno zatvoriti vrata.

Cass Stoppa je još neko vrijeme stajao, a onda uzme veliku crnu torbu za spise. U pisaćem stolu nije ostavio ništa što bi moglo ukazati na njega. Posegne za telefonom.

Javi se Ringo.

— Mi krećemo — prošapće gorostas. — Slijedite nas za pola sata. Ali tako da mladić ništa ne shvati.

— On blaženo sniva. Kad se probudi, opet ću ga uspavati. Neće ništa naslutiti.

— Uzmite »dodgea« i vozite oprezno. Ne premašujte dopuštenu brzinu.

— Pazit ćemo.

— Sastat ćemo se kod Hamiltona. U zelenilu.

— Razumijem, šefe — reče Ringo Mills.

Cass Stoppa spusti slušalicu i stavi sunčane naočale. Izađe iz kuće.

Vani je stajao tamnoplav »lincoln continental«, luksuzan auto. Za upravljačem je sjedio Rooky James. Ugledavši Cassa Stoppu, iskoči iz auta i otvori vrata.

Stotppa se spusti na stražnje sjedalo, tiho dašćući. Stavi u krulo torbu u kojoj mu se nadohvat ruci nalazio parabelum »mauser«. Nerado je ubijao i radije je prepuštao takve zadatke drugima, no u svom burnom životu navikao je na to da mora sve očekivati.

Rocky pokrene kola, a Cass Stoppa se zagleda u daljinu. Vjerovao je da kreće u nov život.

11

— Idem! — reče srdito Ron Myers. — Neću, valjda, raditi prekovremeno zbog tog Walkera. Opet si nasjeo na njegove priče.

Kapetan se nagne natrag i pokušava umiriti poručnika.

— Ne, ovoga puta ti si u zabludi, Rone. Jo nije doista imao pojma ni o čemu.

— Eto, neprestano ga braniš, a bolje bi bilo da ga pritvoriš nekoliko dana i natjeraš ga da se sabere. Ne može policiji stalno podvaljivati izmišljotine. Čime nas on smatra?

— Uistinu je sasvim slučajno upao u sve to.

Ron počne bijesno bubnjati po ivici stola.

— Eto što može učiniti prijateljstvo. Potpuno si zaslijepljen, Tome. Lijepo ću provesti ovu večer i odmoriti se od sve te gužve. Više ne mogu ni ja razlikovati istinu od laži.

Tom Rowland se iznenada nasmiješi. Zamisli Joa u zatvorskoj ćeliji, i ta mu se misao prilično sviđa.

— Vidjet ćemo. Ako bude potrebno, smjestit ćemo ga na nekoliko dana u zatvor.

Ronove oči bljesnu; kao da se najednom udobrovoljio.

— Baš bih htio vidjeti što će tada raditi.

— Već će pronaći neku zabavu. Dakle, želim ti ugodnu večer.

Poručnik se uspravi i pođe prema vratima.

Tek što je izašao, kapetan privuče spise i počne pisati. Taj mu je posao bio mrzak, no morao ga je obaviti. Cijelo je vrijeme razmišljao o Jou. Imao je dojam da je Jo ovoga puta kazao istinu. Obećao je da će se javiti, ali do sada nije nazvao.

Ura je tiho kuckala i pokazivala da je već sedam sati.

Petnaestak minuta poslije toga otvore se naglo vrata i gotovo utrči Jo. Izgledao je donekle izmučeno.

— Naškodila ti je masaža, je li? — zapita kapetan i osmjehne se.
— Izgledaš vraški umorno.

Jo se nasmije krenuvši prema stolici.

— Naprotiv, osvježila me. Ona je voda izvukla iz mene i posljednju trunku snage.

— Onda možeš privremeno štedjeti svoj tuš. Misli na troškove.

— Dobro, radiš li ti ovdje ozbiljno ili se samo pretvaraš, za slučaj ako naiđe javni tužilac?

— Eh, ne mogu ja živjeti poput tebe. Ja moram pošteno zaraditi svoj novac — odvrati Tom Rowland.

— Dobro, onda mi ispričaj kakve si velike uspjehe postigao danas. Obojica zapale cigarete.

Tom vrlo rado odgurne spise. Zamišljeno pogleda Joa.

— Poslije tebe. Jesi li od djevojke saznao bilo što?

— Baš ništa. Obje su bezazlene poput anđelčića koji i ne znaju za grijeh. Mogu se jedino prilijepiti za njih i očekivati čudo.

— Drugim riječima, prevario si se?

— Možda. Što je s Docom Druryjem?

— Ovog je puta ime pravo. I on potječe iz Chicaga, gdje je ostavio iza sebe dugačak popis kazni. Šef je upao sa svojim momcima u New York da bi nam, bojim se, pokazao našu nemoć.

Jo se nagne naprijed, a oči mu zasvjetlucaju.

— Znači li to da poznaješ sivog gorostasa?

— Tako je.

— Progovori već jednom. Zanima me taj čovjek.

Kapetan strese pepeo sa cigarete i reče lijeno:

— A zašto? Odmah sam naslutio da te osobito zanima.

— Zanima me zato što je nešto posebno. To ćeš razumjeti tek kad ga ugledaš.

— Nadam se da ću ga sresti. Međutim. Cassa Stoppu tada ću nagraditi lisičinama, a ne lovorovim vijencem.

— Tako se zove?

— Da. Ostavio je trag iza sebe u Chicagu. Pripisuju mu se dva ubojstva i velike ucjene. On je doista nešto posebno, ali kao prvorazredan gangster kojega treba smjestiti iza rešetaka da bi se moglo mirno spavati.

— K vragu, pa to i ja želim. Priznajem, premda je zločinac, osjećam stanovito poštovanje pred njim. Mislim da i on mene poprilično cijeni.

— Svakako, služiš mu kao pogodna meta. Prestani s takvim brbljarijama.

— Pa, takvi se postupci mogu i očekivati. Ja sam naoružan. Kako ti meni, „tako i ja tebi“, kaže jedna poslovice. Ja namjeravam Cassu vratiti istom mjerom. Ipak, radujem se ponovnom susretu.

— Nadajmo se da ćeš tada dobro proći — reče Tom iskreno. — Jednom je pokušao i nije uspio, ali to ne znači da će i drugi put doživjeti neuspjeh. Prepusti ga nama, mi imamo druga sredstva.

— Što se mene tiče, ja vam ga prepuštam. No, ne vjerujem da će, on mene ostaviti na miru. Gdje bih ga mogao naći?

— Eh. to bih i ja rado znao. U Chicagu je umakao policiji u posljednji čas. Dvojica su poginula. Sada se ovdje ugnijezdio. Na njegovu dušu pada Buzz Cody, a umalo si i ti tako završio. Izdali smo tjeralicu. Čim nešto saznamo, krenut ćemo u potjeru. Nećemo mirovati dok ga ne uhvatimo.

— Dobro, dobro, čemu se uzbuđuješ? Potraži ga i malo osluhni njegov šapat — reče Jo.

Kapetan srdito uzdahne i zgnječi, cigaretu.

— Tko ne sluša savjete, ne može mu se pomoći.

— Uхватit ću ja njega.

— Gdje?

— Pojma nemam.

— To će onda dugo potrajati. Osmjehnu se jedan drugome.

— Nadzireš li saunu? — pita Jo.

— Dakako. No, ne očekujem nikakav uspjeh.

— Kako to?

— Ti, doduše, tvrdiš da su te noćas zatvorili ondje. Međutim, vidio si samo unutrašnjost, napola ošamućen, a prostorija je bila ispunjena parom. Sve te saune izgledaju iznutra jednako. Možda si se zabunio.

— Nisam. Bio sam u toj sauni.

— Žao mi je, ali ne vjerujem. Možda gnjavimo sasvim uzalud te jadne djevojke.

— Ako sam se zabunio, zašto me Doc Drury pokušao baš ondje ubiti?

— Možda te slijedio, pa mu se tamo ukazala povoljna prilika. Nema muškog osoblja, a djevojke je lako umirio.

— Nisu one baš naivne i mlade.

— Nešto više od dvadeset godina.

— Jesi li vidio oči one Gwendolyn? U njima je dugogodišnje iskustvo.

— Nisam to opazio. Gledao sam u njene obline, doista su...

Tom ušuti usred rečenice i zagleda se u prazno.

— Hej! — opomene ga Jo. — Javni tužilac Brown dobit će žučni napadaj ako te ugleda u takvu stanju.

— Onda, što misliš o mojoj postavci?

— S obzirom na djevojku?

— Ili smatraš sebe nepogrešivim?

Jo se počеше po glavi.

— Dobro, pobijedio si. Ta se mogućnost ne može odbaciti, ali ne vjerujem u nju.

— To je tvoja stvar. Ja mislim drukčije.

— Ostavimo to! Najpametnije bi bilo da popijemo pivo. Vraški sam ožednio nakon onih znojenja.

— Nemam ništa protiv toga. Pričekaj samo da pokupim svoje stvari.

— A što je s onim čudesnim liječnikom koji je Buzzu Codyju napravio novo lice? — zapita Jo gledajući ga kako trpa papire u ladicu.

— Još ništa. Sve izgleda još lošije otkad je Ron iskopao pričicu koja bi se mogla uklopiti u to.

— A ona glasi?

— Prije nekoliko godina htjeli su nekog gangstera koji je imao na savjesti tri ubojstva posjesti na električnu stolicu. Uspio je uz pomoć svojih drugova pobjeći ie sudnice i tada je nestao. Priča se da mu je neki liječnik izmijenio izgled lica, tako da ga možemo tražiti još godinama.

— Sve ljepše i ljepše. Tko li je taj kirurg?

— Kada to saznamo, otkrit ćemo i ostalo. Nesumnjivo je da se on ne hvali svojim djelima, a gangsteri mu bogato plaćaju.

— Ne postoji nikakav trag?

— Nikakav.

— Ukratko, obojica ne znamo ništa i možemo jedino očekivati neku spasonosnu misao.

Kapetan ustane.

— Podnesimo to dostojanstveno. No, popijmo najprije jednu čašu.

— Slažem se. — Jo se iznenada smrkne. — Nastavi li se to tako može se policija raspustiti.

— Mračna budućnost.

— Vrijeme se ne može zaustaviti. Mijenjaju jetra, srce i bubrege, prave ljudima nova lica, izrađuju oružje koje nadmašuje našu moć predočivanja. Za kime ćete tragati ako gangsteri budu mijenjali izgled lica kao košulju?

— Pa sad, neće to biti baš tako lako. Već ćemo to spriječiti.

— Nadajmo se. Zasada liječnici prišivaju ruke i noge, i to je divno. Pitam se samo kamo će to odvesti i što će oni još postizati?

Tom se blijedo osmjehne.

— Mrtve ne mogu oživjeti.

— Možda im to i pođe za rukom. Bilo kako bilo, treba da zadržimo korak.

— Hajdemo! Ne zaboravi, čeka nas pivo — reče nestrpljivo Tom.

12

»Lincoln continental« zaustavio se kasno uveče pred sanatorijem za uljepšavanje. Na putu nisu imali nikakvih neprilika. Rocky James ugasi motor i uslužno otvori šefu vrata.

Cass izađe i duboko udahne zrak. Osjećao je miris pokošene trave i oleandera. Taj ga miris podsjeti na mladost i snagu što mu je tada strujala tijelom. U tom času ponovo odluči da izmijeni ne samo vanjštinu nego i unutrašnjost tijela, da opet zaplovi u bujan život. Ima dovoljno novaca, može to sebi priuštiti.

— Kaži liječniku da smo stigli — naredi Rockyju.

— Najavili smo vas kao gospodina Smitha iz Miamijsa. Hoćemo li ostati pri tome. šefe?

— Naravno. Idi sada, nerado čekam.

Crnokosi Rocky krene velikim, gipkim koracima. Ispod kaputa razabirali su mu se jaki leđni mišići.

Gledajući za njim, Cass je uživao u večernjoj tišini. Osjeti oko srca neko blago stezanje. Gotovo čeznutljivo se sjeti Gwendolyn i odluči da je odmah pozove u sanatorij.

Ovdje, u prirodi, disao je mnogo Jakše. Polako krene prema ulazu. Već izdaleka začuje uzrujan ženski glas i Rockyjev glasan bas. Uđe i hladno se osmijehne.

— Dobar večer. Mi smo najavljeni, i doktor nas očekuje. Makni se, Rocky!

Sestra ga nezadovoljno pogleda.

— Ovaj, ja... ne znam ništa o tome.

— Sada zrnate. Zovem se Smith i doputovao sam iz Miamijsa. Zacijelo ne zato da stojim ovdje. Molim vas broj sofbe.

— Oprostite, zbunila sam se. Posljednja vrata s lijeve strane. Ondje ćete naći doktora. Samo, već je kasno. Bojim se...

— Ne bojte se, sestro, jer nemate pojma ni o čemu — prošapće gorostas.

Rocky James se povuče i podrugljivo nakloni.

— Smjestit ćemo se sada u svoje odaje.

— Pođi na čelu — naredi Cass Stoppa i krene.

Ne pokucavši, naglo otvori vrata na kraju hodnika.

Liječnik Clint Hamilton stajao je pred nekim rendgenskim snimkama i pažljivo ih promatrao. Hitro se okrene.

— Što vam pada na pamet? Kako ste mogli tako ući? Imam posla. Tko ste vi?

Međutim, čim je ugledao Cassa Stoppu, više mu nije bio potreban odgovor.

Cass skine sunčane naočale i približi se. Osmjehnuvši se tako da je liječnik ustuknuo jedan korak, prošapće:

— Očekivali ste nas. Ja sam Smith iz Miamija. — Spusti se u naslonjač i stavi torbu na koljena, pa pogleda oko sebe, — Lijepo ste uredili sobu. Pretpostavljam da ste vi doktor Hamilton?

Nije dobio odgovora.

— Zatvori vrata. Rooky. Znaš da sam osjetljiv na propuh.

Rocky James ga poslušava, a zatim se nasloni na dovratak i zadovoljno počne grickati nokte.

Vladala je tišina. Čulo se samo hripavo disanje grubog gorostasa, koji je znatiželjno promatrao liječnika.

Hamilton se napokon pomakne i reče:

— Vjerojatno je svaki prosvjed uzaludan.

Stoppa ga pohvali:

— Vrlo pametno. Ono što se ne može izmijeniti, treba prihvatiti, pa se lakše podnese.

— A zašto mislite da ja ne mogu izmijeniti svoj položaj? Mislim da je to kratkovidno.

— Zar uistinu treba da spominjemo lanjski snijeg? Treba da vas podsjetim na Magona? Na Curla Magona, kojega ste spasili od električne stolice?

— Ne, poštedite nas toga.

— Zašto? Slijedilo bi niz imena koja veoma zanimaju državnog tužitelja. Sjedimo u istom čamcu, pa nastojte da se ne razbije.

— Možda bi to bilo i najbolje. Možda bi trebalo da se prijavim i pomrsim račune ljudima poput vas — zaprijeti liječnik.

Cass Stoppa se nasmije.

— Prijatelju moj, onda biste to već odavno učinili. Ne možete se vi odreći slatkog života. Potrebne su vam vaše ljupke djevojke, hrpa novca i ugledno ime. Uživajte u tome da vas svi gledaju s poštovanjem. Ne, vi niste u stanju da strpate sebe iza rešetaka.

Hamilton se okrene u stranu i priđe prozoru. Zagleda se u mrak; činilo mu se da se i na njegov svijet spušta tama. Najednom mu se

smuča.

— Pazite, mogli biste se prevariti, Smith. Preostaje mi još jedan izlaz. Mogao bih pokupiti svoje stvari i preseliti se u neku drugu zemlju.

— Više ne možete — reče osorno Stoppa. — Rocky!

Razbojnik se gotovo i ne pomakne, ali u ruci mu se nađe iznenada velik pištolj. Škljocne sigurnosni zaponac. Taj zvuk natjera liječnika da se okrene. Zagleda se u otvor cijevi.

— Ubojstva i nasilje — promrsi kroz zube. — Želite me izjednačiti sa sobom. Kažite tom svom čovjeku da mu je pametnije da mi ne prijete.

— Uzrujani ste. Oprostit ću vam tu slabost, iako bi trebalo da vladate sobom. Ne sviđa mi se kad me netko vrijeđa. Neki stvaraju svoj vlastiti zakon, a među njih spadam i ja. Dobro me pogledajte, doktore!

— Ne znam što želite reći.

— Dobro. Koliko vam je puta skliznuo iz ruke nož, a da to niste mogli spriječiti?

Hamilton se poguri i sjedne. Obriše znoj.

— Vi ste zanesenjak, Smith. Vaša su buncanja opasna.

— Ni govora. Samo gledam istini u oči. Više ne možete pobjeći, jer sada smo mi tu. Prekasno vam je. Trebalo je da prije mislite na to.

— Dobro, što hoćete? — reče obeshrabreno liječnik.

— Napokon ste se opametili. Spremi oružje, Rocky!

Rocky James ga poslušao i nastavi grickati nokte.

— Želim novi izgled lica — reče mirno Stoppa. — Sadašnja mi se više ne sviđa.

— Drugim riječima, tragaju za vama!

— Pogodili ste. Stoga treba da se požurimo.

— Čini mi se da vaše zdravstveno stanje ne dopušta takvu operaciju. Jeste li već pomislili na to?

— Svakako. Čak sam poduzeo mjere opreznosti. Znam da bi vam bilo milo da moje srce zataji. Međutim, pobrinut ćete se da se to ne dogodi. Jer, ako umrem, moj će odvjetnik odmah predati policiji pismo. To će biti kraj vašoj blistavoj karijeri, doktore.

Gledali su se. Hamilton gurne rupčić u džep i reče slomljenim glasom:

- Pobijedili ste.
- I vi, dragi doktore. Jer, dobit ćete od mene koliko god zatražite. Obavljat ćete operaciju sutra ujutro.
- Ne može to tako brzo. Treba da vas pripremimo.
- Koješta! Ako ja to odlučim, operirat ćete me i prije. Nego, imajte već sada na umu da bih htio dobiti i novo srce.
- Taj je zahtjev bio tako pretjeran da Clint Hamilton problijedi.
- Na pogrešnom ste tragu. Ja se ne bavim transplantacijama.
- O tome ćemo poslije.
- Tu sam posve bespomoćan. Mnogi imaju pravo na takvu pomoć, a malo je onih koji poklanjaju srce. Osim toga, za takvu su operaciju potrebna pomna i dugotrajna ispitivanja.
- Stoppa nehajno odmahne rukom.
- Sve ćemo to urediti.
- Ako to ozbiljno govorite, onda ste potpuno poludjeli!
- Bez brige, ja uvijek znam što govorim. Za mene nije ništa nemoguće.
- Onda ću vam kazati nešto: za vas je svaka operacija opasna. Pogledajte svoje usnice. Zar ne znate što je s vama?
- Naravno, predebeo sam. No, ne nadajte se da će moje srce zakazati. Obavite dobro svoj posao i ja vam obećavam da vas nakon toga neće više nitko gnjaviti. To je sve. Jesu li pripremljene naše sobe? Trebaju nam tri!
- Zašto toliko?
- Ne, trebaju nam četiri. Posve sam zaboravio da sutra stiže jedna dama koja će me njegovati. Tri za mene i moje momke, a jedna za nju.
- Clint Hamilton pritisne dugme na aparatu.
- Peggy?
- Molim, doktore?
- Dođite odmah k meni.
- Dobro.
- Ubrzo se začuje kucanje na vratima i uđe Peggy Wyler. Plavokosa mlada žena pronicavih plavih očiju. Smjesta se ukoči ugledavši neobične goste.
- Tko su ovi, doktore? — zapita.

Clint Hamilton polako ustane. Kao da je naglo ostario. Lice mu bijaše blijedo i skamenjeno.

— Ti će ljudi ostati neko vrijeme kod nas, Peggy. Najpametnije je da ne postavljate nikakva pitanja. Gospodina Smitha operirat ćemo ujutro u osam. Pripremite sve za operaciju.

— Ali... — promuća zbunjeno Peggy.

— Rekao sam: bez pitanja. Imamo li četiri slobodne sobe?

Ona kimne.

— Dobro, onda odvedite naše goste.

Djevojka kolebljivo ustukne.

— Ne bojte se — reče Stoppa ustavši. — Povedite nas u naše sobe, molim vas, dijete moje!

— Nisam ja vaše dijete — odvrati hladno Peggy Wyler.

— Svakako, no sviđate mi se, odvažni ste. Pazite samo da netko ne slomi taj vaš ponos.

— Tko ste vi?

— Prijatelj. — Stoppa se osmjehne. — Vaš sam prijatelj dokle god ne stvorite od mene neprijatelja. Slušajte me, pa nećete imati nikakvih teškoća. Ni jedan moj momak neće se usuditi da vas takne. Razumijete?

Peggy ga je šutke gledala.

— Idite sada, Peggy! — reče joj Hamilton. — Pouzdajem se u vašu šutnju.

Peggy Wyler mu se nasmiješi, ponizno i najednom plašljivo.

— Znam, doktore. Laku noć. Ako me još budete trebali, samo me pozovite.

Hamilton ih isprati sve pogledom, a onda se okrene prema prozoru.

Gotovo je, mislio je. Propada sve ono što je stvarao cijelog života. Više ne može pobjeći, ukliještili su ga. Predugo je oklijevao. Štoviše, ne može ni ubiti onoga koji ga ucjenjuje. Mora, naprotiv, sve poduzeti da bi izdržalo njegovo slabo srce. Umre li taj gangster pod nožem, pojavit će se policija.

13

U jedanaest sati uvečer Larry Harris napokon se probudio. Trepćući kapcima, zagleda se u blještavu svjetiljku na stropu.

Sve je izgledalo upadljivo bijelo.

Bio je žedan i osjećao je u ustima neki odvratni okus. Prošlo je poprilično vremena prije nego što mu se sasvim razbistrio pogled. Napokon se sjetio otmice. Gdje su meta i pištolj? Zaspao je u podrumu, a ovaj namještaj podsjeća ga na bolnicu.

Opipa glavu i zapanjeno ustanovi da mu je sva omotana zavojem. Jedino su oči, nos i usta ostali nepokriveni. Naglo ga obuzme strah, te sjedne.

U stolici za ljučenje ispružio se Ringo, igrajući se nožem.

Larry se zagleda u njega.

— Što se dogodilo, Ringo? Gdje sam?

— Legni, mali, kasno je.

— Zar sam doživio neku nesreću? Što se zbilo? Lice mi je...

— Prekriveno zavojem, zato da te nitko ne prepozna. Ako se to tvoje pjegavo lice pojavi u novinama, nitko ga neće prepoznati ispod bijelih zavoja.

Larry zaprepašteno proguta slinu.

— Kako to govoriš, Ringo!

— Onako kako mi se sviđa. A sada, jezik za zube.

— Žedan sam — požali se Larry.

— Možeš piti na slavini.

Šesnaestogodišnjak nije mogao shvatiti taj svijet koji se naglo izmijenio. To više nije bila igra. Ustane iz kreveta i opazi da na sebi ima pidžamu. Osjećao je tešku mučninu nakon onog pušenja.

Pohlepno je pio vodu. Osjećao se bolje, ali se nije mogao osloboditi straha. Gdje je? Što namjeravaju s njim? Ringo više nije ljubazan.

— Legni — reče lijeno Ringo Mills.

Čistio je nokte nožem. Njegove su žarke oči izgledale pospano, no bila je to varka.

— Više ne mogu spavati. Želim kući.

— Buncaš, mali, je li? Do sada nisi stvarao nikakvih teškoća. Bolje za tebe ako ih ni ubuduće ne budeš stvarao.

Mladić se zgrči. Htio je prikriti strah.

— Što namjeravate sa mnom, Ringo?

- Pričekaj, pa ćeš vidjeti.
- Pusti me. Što sam ti učinio?

Ringo se nasmije.

- Gnjavaš, mali.
- Što ti je? Bio si dobar, dopustio si mi da pucam.
- Od sada ću pucati samo ja, mali.
- A što ćeš učiniti ako počnem vikati?
- Pokušaj!

Larry naglo potrči, izbezumljen od straha, prema vratima.

Gipki Ringo skoči sa stolice, ščepa jednom rukom Larryja za ovratnik, a drugom zamahne.

Larry se sagne i također pokušava udariti. Promaši i u isti časak dobije udarac. Odleti do zida i prevrne stolicu. Smjesta se uspravi i pokušava zaštititi rukama, no drugi mu udarac umalo iščaši čeljust. Bolno jaukne i stropošta se, očajnički se braneći nogama.

Ringo je nemilosrdno udarao.

Larry se zgrči jaučući. Bolovi su postajali nepodnošljivi. Htio se braniti, ali nije mogao. Smrači mu se pred očima. Onda začuje gangsterov glas:

- Pokušaj to još jednom, pa ću te dotući.

U tom je trenutku osjetio da je završilo za njega jedno razdoblje života. Shvatio je da pucanje i nasilje nisu zabava i igra. Spoznao je užasnu istinu. Oružje u pogrešnim rukama znači smrt. A ono je suviše često u takvim rukama.

Nepomično je ležao, dok mu se sve vrtjelo pred očima. Smrtno se bojao. Nije se usudio priznati sebi kako bi mogla završiti za njega ta otmica. U tami je vidio jedino očevo mirno lice. Vidio je oca koji mu ne može pomoći.

Bespomoćno je plakao.

Jo je od sedam sati ujutro sjedio u svom mercedesu i promatrao kuću u kojoj su stanovale Marcia i Gwendolyn.

San ga je, nakon sinoćnjeg pijančevanja s Tomom Rowlandom, potpuno okrijepio. Odlučio je da prati djevojke čim se pojave. Uokolo su hitali ljudi na posao.

Malo prije osam pojavila se Marcia i kupila na kiosku jutarnje novine. Potom se žurno zaputila prema izlazu iz podzemne garaže. Pred njom se zaustavio bijeli »porsche«. Za upravljačem je sjedila Gwendolyn. Njena je crvena kosa plamtjela na jutarnjem suncu.

Marcia uđe i auto krene.

Jo ih je slijedio. Pri tome je održavao dovoljnu razdaljinu, tako da ga nisu mogle zamijetiti. Uskoro opazi da se voze prema sauni. Pošto su pronašle mjesto na parkiralištu, izađu i krenu prema njemu dobro poznatoj kući.

Kad su ušle u zgradu, Jo pregleda »porsche«. Iza prednjeg sjedala nalazili su se kovčeg i torba. Očito, Gwendolyn namjerava otputovati. Tada će imati pratnju.

Jo ode u restoran i naruči kavu. Promatrao je saunu i posjetioce. Negdje se vjerojatno nalazi i Tomov čovjek.

Morao je biti vrlo strpljiv. Prošlo je već jedanaest sati kad je iz kuće napokon izašla Gwendolyn i potrčala prema svom autu. Nije se osvrkala oko sebe. Mini-suknja sljezove boje obavijala joj je tijelo poput rukavice i izvrsno se slagala sa crvenom kosom. Njene su noge izazivale mnoge muškarce da se okrenu za njom.

Pošto je još svratila u banku, zaputi se autom prema izlazu na autocestu i napusti grad.

Premda je »porsche« povećao brzinu, »mercedes« ga je lako pratio, Gwendolyn se preko Rochellea i Bridgeporta zaputila prema Stratfordu.

Je li to cilj putovanja? Joa iznenada obuzme uzbuđenje. Da li će ga Gwendolyn odvesti do Caissa Stoppe?

Ostavljali su iza sebe šume i brežuljke. Sunce je bilo u zenitu. Jo zamijeti da su prevalili već stotinjak kilometara, kadli crvenokosa djevojka skrene na sporedan put što je vodio prema šumi.

On joj daje veliku prednost i nastavi je slijediti. Kad se drveće prorijedilo, ugleda kako »porsche« nestaje ulijevo. Među zelenim

livadama i parkiralištima opazi nekoliko zgrada. Gwendolyn se doveze pred najveću, zaustavi se i izađe.

Jo je oklijevao. Pred sobom je vidio bijelu ploču na kojoj je pisalo slovima boje maslačka: »Dobrodošli u sanatorij za poljepšavanje«. Otvori vrata i pogleda oko sebe. U blizini je neki starac, na kojemu su ostavili trag vjetar, sunce i životne oluje, prevrtao svježe pokošenu travu. Pođe prema njemu i pozdravi ga.

Starac se podboči na grablje i nasmiješi krezubim ustima.

— Vi ste novi pacijent?

— Možda. Znači, na pravom sam mjestu. Kako se zove upravitelj ?

— Pa, doktor Hamilton. Trebalo bi da to znate.

— Naravno, za trenutak sam zaboravio ime. A što se ovdje nudi?

— Sve što želite. Duboki san, kure za mršavljenje, kupke, masaže, terapije svih vrsta sve do saune.

— Hvala. Saune sam se naužio za cio život.

Starac se lukavo osmjehne.

— Meni se čini da vam i nije potrebno nikakvo obnavljanje. Niiste li zalutali?

— Mislim da nisam. Mnoge su bolesti tako duboko u tijelu da se ne vide, no liječnik će ih otkriti.

— Onda se obratite njemu. Naći ćete ga ondje prijeko.

— Hvala — reče Jo.

Vrati se u »mercedes«. Odveze se pred ulaz. Starac je nastavio grabljati, sjalo je sunce, sve je djelovalo vrlo pitomo.

Na recepciji je sjedila sestra. Upita Joa mrzovoljno:

— Jeste li se najavili?

— Nisam — osmjehne se Jo — ali moram hitno razgovarati s doktorom Hamiltonom.

— Žao mi je, ali to je isključeno. Uostalom, pune su nam sve sobe i ne primamo nove pacijente — odgovori ona hladno.

— Mene biste mogli primiti. Neka o tome odluči doktor Hamilton.

— Kazala sam već, isključeno je!

Jo izvadi dozvolu i pokaže je sestri.

— Zovem se Walker. Hitno je. Radi se o životu jednog čovjeka.

Kažite mi barem broj sobe i pogledajte za trenutak u stranu.

Promatrala ga je, a kapci su joj se jedva primjetno trzali.

— Posljednja vrata s lijeve strane — reče žurno i otrči kao da je negdje izbila vatra.

Jo krene. Hodnik je bio prazan. Gwendolyn se već negdje izgubila.

Pokuca i otvori vrata.

Liječnik je sjedio za pisaćim stolom, upadljivo blijed. Zapita bezbojnim glasom:

— Dobro, tko ste vi, odakle ste se stvorili? Rekao sam da ne smiju nikoga pustiti unutra.

Prije nego što je Jo mogao odgovoriti, začuje se iz ugla glas:

— Ma tko bili, smjesta ćete se izgubiti, stranče. Nepoželjni ste ovdje!

Čovjek koji je progovorio bješe ćelav, a oči su mu svjetlucale. Polako ustane. Jo ga još nikada nije vidio, ali ga upozori instinkt. Atmosfera je u sobi bila nabijena.

— Ne razgovaram s vama, nego s doktorom — reče hladno.

— Na recepciji nije bilo nikoga, pa sam došao ovamo.

— Onda se okrenite i vratite se. Smetate nam ovdje.

— Mislite li i vi tako, doktore Hamiltone? — upita Jo.

— Jasno, on misli isto što i ja, stoga me i pustio da pričam.

Napokon progovori Hamilton.

— Idite, molim vas — zamoli tiho. — Ne možemo primati nove pacijente. Uskoro ću zatvoriti sanatorij, jer se ne osjećam dobro.

— Meni je dovoljno četvrt sata, ali bih htio to vrijeme provesti s vama u četiri oka.

Liječnik umorno prijede suhonjavom rukom preko čela.

— Oprostite, ne mogu sada ni s kime razgovarati. Ma kakvi bili vaši problemi, ne mogu vam pomoći. Prema tome, hoćete li sada, molim vas, otići?

— Možda bih ja vama mogao pomoći — uspravi se Jo. — Što mislite o tome da nas dvojica malo prošetamo?

— Mislim da je to besmislica — odvrati Hamilton gotovo osorno.

— Zaista ne znam o čemu bismo nas dvojica mogla razgovarati.

Onaj ćelavi, krupni čovjek u uglu priđe na dva metra. Pod kratkim mu se kaputom izbacila futrola. Zaboravi i posljednje ostatke uljudnosti.

— Gubi se, čovječe! Zar ne čuješ?

Jo ne uzmakne ni centimetar. No njegovim očima nije promaklo ništa.

— Bez brige, izvrsno čujem.

— Vrata su iza tebe, dovoljno je da pritisneš kvaku.

— Nisam ni slijep. Međutim, nerado gledam takvo lice kakvo je vaše.

Šaka sijevne kroz zrak svom snagom. No Jo je već trznuo glavom u stranu i tako izbjegne udarac. Munjevito ščepa snažnog protivnika za lijevu ruku i zavrne mu je na leđa, izbjegne udarac koljenom i udari ga ljevicom pod bradu. Uslijedi još jedan takav udarac i napadač se stropošta na pod. Udari potiljkom o ivicu stolice i napola se onesvijesti. Dahtao je. Pokuša se dići.

Jo ga pogodi vrškom cipele u bradu. Čovjek se opruži po podu. Pošto se sagnuo i izvukao mu revolver kalibra 45 iz kožnate futrole, Jo se okrene prema liječniku i zapita ga:

— Je li to vaš pomoćnik ili čuvar?

Hamilton ne odgovori, ali je dovoljno jasno kazivalo njegovo lice.

— Na žalost, neki se ljudi nikada ne opamete — reče Jo. — Ovoga treba najprije naučiti ponašanju.

Clkit Hamilton je ukočeno sjedio.

— Tko ste vi? — promrmlja.

Jo mu pruži svoju posjetnicu, ali je on ne primi. Papirić padne na stol.

— Zovem se Jo Walker. Privatni sam detektiv i doputovao sam iz New Yorka. Ako se ne varam, hitno vam je potrebna pomoć.

Izvana dopru koraci. Hamilton se grčevito uhvati za rub stola. Osluškivao je. Kad su se koraci udaljili, malo se opusti.

— U zabludi ste — reče. — Zahvaljujem vam na vašim dobrim namjerama, no stvorili biste mi samo još veće teškoće.

— Znači, imate teškoće? Kakve?

— To nisam kazao. Potpuno ste me zbunili.

— Kazali ste, doktore Hamiltone — odvratilo mirno Jo.

— Zaista sam kazao?

— Jeste.

— Onda to pripišite mojoj premorenosti. U posljednje sam vrijeme previše radio, pa se sada pokazuju posljedice.

— Među te posljedice spada i ovaj ovdje?

Liječnik pogleda ćelavog muškarca koji je upravo otvorio oči i zbunjeno pogledao oko sebe.

— Mislim da nisam dužan da vam bilo što objašnjavam.

— Razmislite dobro. Još jednom vam nudim svoju pomoć.

— A ja vam kažem da mi nije potrebna.

Gangster sjedne i posegne pod kaput, ali mu Jo gurne pod nos revolver.

— Slušaj — reče ledeno — još jedan takav pokušaj i loše ćeš se provesti.

— Dobit ćeš ti svoje čim se dignem.

— Ostat ćeš na podu, inače ću te naučiti pameti!

Clint Hamilton se odlučio. Izgledao je kao da se pomirio sa sudbinom.

— Idite sada, molim vas — ponovi mirno. — Pozvat ću sestru da vas isprati.

— Nije potrebno, znam put.

— Međutim, liječnik je već pritisnuo signalno zvonce. Šutke su čekali. Onda se otvore vrata. Uđe mlada, plavokosa sestra. Njene su oči imale boju neba bez oblačka. No, glas joj je bio nervozan i malo promukao.

— Izvolite, doktore Hamiltone — reče zadihano.

— Molim vas, ispratite našeg gosta, Peggy. I kažite osoblju da strogo motri na ulaz. Ne osjećam se dobro, pa ne bih htio da mi još netko smeta.

Djevojka začuđeno pogleda muškarca koji je sjedio na podu i okrene se prema Jou.

— Dobar dan — reče sa zakašnjenjem, a u glasu kao da joj se iznenada pojavio kratki prizvuk radosti.

— Dobar dan — otpozdravi Jo.

— Hoćete li, molim vas, poći sa mnom, gospodine...

— Walker. Jo Walker! — On joj se osmjehne i još jednom se obrati Hamiltonu. — Imate moju posjetnicu. Dovoljno je da me nazovete ako bude trebalo poučiti nekoga o pristojnosti.

— Vidjet ćeš ti svoje kad te uhvatim — reče ćelavko.

— Ostavi se toga, žgoljavko, inače ću te ščepati za šiju i izbaciti van.

— Molim vas! — ponovi Peggy.

Jo izađe. Uzme ključ i gurne ga izvana u bravu. Osmjehne se liječniku.

— To je samo malena mjera opreznosti.

Zatvori vrata i zaključa ih.

— Hajdemo — reče nehajno.

Sestra pohita prema izlazu.

— Požurite. Ne bih htjela da se doktor još više brine.

— A zbog čega se brine, Peggy?

— Ah, već nekoliko je dana drukčiji nego obično. Doista bi trebalo da uzme dopust.

— Mogu li mu ja nekako pomoći?

Plave ga oči pogledaju zbunjeno i uznemireno.

— Ne, na žalost, ne možete. On ne doipušta nikome da mu pomogne.

Približili su se izlazu. Jo baci revolver u košaru za otpatke.

— Dobro. Vidjet ćemo se još — reče tiho.

— Molim vas, nemojte. To bi moglo... imati loše posljedice.

— Do viđenja, Peggy!

Jo izađe na sunce. Starac se malo udaljio, ali je još grabljao travu. Nikoga drugoga nije bilo u blizini. Visoko na brijestu pjevala je neka ptica i sijalo je sunce. Bio je to idiličan prizor.

Pa ipak, Jo se držao zaklona hitajući prema svom autu. Međutim, nitko nije opalio na njega, niiti ga je pokušao zadržati.

Uđe u »mercedes« i odveze se. Zaustavi se kod velikog javora čije su grane gotovo dodirivale tlo. Ondje sakrije auto i pričekava u zaklonu neko vrijeme.

Zaključio je da nešto nije u redu u tom sanatoriju za poljepšavanje. Hamilton je izložen nekakvom pritisku, ali odbija bilo kakvu pomoć.

Što li se ondje događa? Je li moguće da se Cass Stoppa zavukao u tu kuću?

Uzme dalekozor, provjeri da mu je pištolj nadohvat ruci i izađe iz auta. Okružen dubokom tišinom, legne pod jednu bukvu i pripremi se za dugo promatranje.

15

Tek što je Jo izašao iz kuće, ćelavi gangster počne udarati po vratima doktorove sobe, izvan sebe od bijesa. Kako su vrata bila dvostruka i tapecirana, morao se poslužiti istodobno rukama i nogama da bi ga čuli. Oči mu se podliše krvlju. Sve bješnje se zaletavao u vrata. Napokon se okrene ključ.

Vrata se naglo otvore, a gangster u naletu sruši Peggy.

— Kojeg vraga tu stojiš! — vikne razjareno.

Gurne dva prsta u usta i resko zazviždi. Na drugom kraju hodnika pojavi se Rocky James, držeći u ruci pištolj.

— Što je? :— vikne približavajući se.

— Gdje je onaj prokleti lupež, gdje je plavokosi?

— Koji plavokosi, Buck? O čemu govoriš?

— Budale! Gdje ste bili? Evo, tu je negdje njegova posjetnica!

Rocky James utrči u sobu, odmjeri pogledom liječnika Hamiltona i pronađe posjetnicu. Suze mu se oči.

— Jo Walker — pročita naglas.

— Uletio je ovamo i zatim izletio kao vihor, a nitko ga nije zaustavio!

— A zašto ga nisi ti zadržao?

— Zaskočio me — progundā gnjevno Buck. — To nisam očekivao.

— Šef će se vraški naljutiti! Znači, nestao je?

— Ne vičite — umiješa se strogo Clint Hamilton. — Smetate pacijentima.

— Zaveži! — prosikće Rooky James.

Peggy se napokon digla. Zaprepašteno proviri u sobu.

— Trebate li što, doktore? — upita hlabro.

Buck je odgurne.

— Gubi se!

— Hvala, Peggy. Ne treba ma ništa. Radije se klonite tih slaboumnika — odgovori Hamilton, a lice mu se iznenada iskrivi od mržnje.

Peggy Wyler ode.

— Slaboumnika — ponovi Rocky. — Pripazite na jezik!

— Gubite se. Ne dopuštam vam da mi prijetite. Gubite se iz moje sobe!

Buck odmahne rukom.

- Pusti ga! Što je s tim Walkerom?
- Šef traga za njim. Ubio je Doca. Mogao bi postati opasan.
- Zar me nitko nije mogao obavijestiti o tome?
- Tko bi to očekivao?

Netremice su se gledali. Clint Hamilton se okrene u stranu,

— Što ćemo sada? — promrmlja Buck. — Više ga ne možemo uhvatiti.

— Obavijestit ću šefa. Ti ostani ovdje i pazi na ovoga.

Rocky James izađe i popne se uz stepenice. Ušavši u Trinaesti odjel, duboko udahne prije nego što je pokucao na vratima sobe. Odgovori mu ugodan ženski glas. Ušulja se u sobu na vršcima prstiju.

Kraj kreveta je sjedila Gwendolyn Bennett. Držala je Cassa za ruku, činilo se da je veoma zadovoljna i zahvalna što ima tu čast.

Cassova je operacija lica potrajala nekoliko sati. Međutim, srce mu je, zahvaljujući mjerama koje je poduzeo Hamilton, izvrsno izdržalo. Sada mu je cijelo lice, izuzev oči, usta i nosnica, bilo prekriveno zavojem, Disao je snažno i ujednačeno. Jedna mu je ruka počivala u Gwendolyninoj desnici, dok mu se druga nalazila na posve bijelu pokrivaču.

Napokon se njegove sive oči polako okrenu prema vratima. Prošapće:

- Hajde, uđi, Rocky.
- Kako je, šefe? — zapita Rocky i nečujno zatvori vrata.
- Dobro. Zašto mi smetaš?
- Moram vam nešto javiti. Imali smo posjet.

Gwendolyn žurno ustane. Odmahne rukom i namrgodi se.

- Zar ne možete sami to riješiti? Njemu je potreban mir!
- On je šef — reče mirno Rocky.
- Gwen — šapne Cass.

Ona se nagne nad njega i nježno mu pogladi ruku.

- Tu sam. Što je?
- Izađi, mala moja, i ostavi nas za trenutak nasamo.
- Neću — usprotivi se ona, prikupivši hrabrost. — Ne, ne smije te uzrujavati. To mu neću dopustiti.

Stoppa ju je nježno promatrao.

— Ne možeš to učiniti. Idi, to su muški razgovori. Vrati se za deset minuta!

— Obećaj mi da se nećeš uzrujati.

— Naravno, neću. Želim još uživati u svojoj novoj ljepoti.

— Čekat ću u hodniku. Dovoljno je da pozvoniš.

Cass ne odgovori. Pogled mu se izmijeni kad su se zatvorila vrata.

— Govori već jednom! Što je?

Rocky James se približi. Imao je na sebi uske hlače i crvenu kariranu košulju. Oči mu bijahu bezizražajne. Nekoliko je časaka oklijevao, a onda provali iz njega:

— Bio je ovdje onaj privatni detektiv!

Cass naglo uvuče zrak u pluća.

— Što?

— Da, upao je ovamo i posjetio doktora Hamiltona. Zaskočio je Bucka koji ga nije poznao.

— Upao je ovamo?

— Tako je, šefe. Zatim je pobjegao.

— Prokletstvo! Kad bi barem Buck imao njegove sposobnosti. Svi ste vi sposobni, ali on zna što čini i u tome je velika razlika. Služi se glavom, a ne samo mišićima, ali stoji na pogrešnoj strani. Prema tome, moramo ga ukloniti!

— Što da učinimo?

— Čekaj da razmislim.

Cass zažmiri, dišući sasvim mirno. Jedna se muha srdito zalijetala u prozorsko staklo. Nakon nekog vremena Cass zapita:

— Kako je dospio ovamo? Tko nas je izdao?

Rocky je tupo buljio pred sebe.

— Ne znam. Nekako nam je ušao u trag.

— Postoji samo jedna mogućnost: Marcia se raspričala! Ona je slaba karika u lancu. Treba je ušutkati.

— Dobro, dat ću takve upute.

Stoppa opet otvori oči.

— Privremeno se moram pouzdati u tebe. Treba mi bar nekoliko dana odmora. Omogući mi taj odmor. Rocky!

— Naravno, šefe, bez brige.

— Zatvorite sanatorij. Stražarite na vratima i postavite električnu ogradu. Još danas. Nitko ne smije ući ni izaći. dok se ne oporavim.

Zaposjednite telefon i bdijte nad doktorom.

— Razumijem.

— Treba mi samo nekoliko dana. Vjerojatno je već izdana za mnom potjernica, no ja sam se izmijenio. Nitko me neće pronaći ako svi budete šutjeli. Prema tome, treba da uklonite djevojku. Saunu ćemo zatvoriti!

— Što ćemo s Walkerom?

— Što on zna? Je li vidio nekoga od momaka?

— Pojma nemam. Provjerit ću,

— Kažeš, nestao je?

— Tako je. Sestra ga je izvela iz zgrade.

— Onda ćemo pričekati i vidjeti što će poduzeti. Ako odustane, imali smo sreću. Ovdje mi je potreban svaki čovjek, pa ne mogu nikoga poslati za njim. Međutim, tko god ga ugleda, neka puca. Ne zaboravite tko je on.

— Možete se pouzdati u mene, šefe. Je li to sve?

— Jest. Umoran sam. Pošalji mi djevojku!

James se odšulja do vrata. Zaustavi ga šapat.

— Što je s mladićem?

— Počeo je stvarati teškoće, pa ga je Ringo smirio. Uznemiruje nas, treba ga ukloniti!

— Pripazite na njega. Harris će nam, prije nego što dobije sina, platiti put u inozemstvo.

— Dobit će ga živoga ili mrtvoga?

— Treba se pomiriti s onim što se ne može izmijeniti — promrmlja Cass. — Možda će morati platiti za mrtvoga. Ipak, pripazite na momka.

Rocky James izađe, a odmah uđe Gwendolyn. Njezin smiješak ispuni cijelu sobu, a njeno privlačno tijelo u haljini boje lavendule kao da je pjevalo. Cassova se velika ruka ispruži prema toj mladosti.

— Sjedni k meni, mala moja.

Ona se spusti na stolicu i obuhvati njegove prste. Plaho se nagne naprijed, tako da je njezin dah milovao njegovo lice.

— Imaš li nekih nevolja?

Cass Stoppa se osmjehne.

— Sitnice. Dao sam samo nekoliko uputa:

— Ja želim da što prije ozdraviš. Nitko ti ne smije smetati.

Gorostas ju je zadovoljno promatrao. Najednom se tiho nasmije.

— Banuo je ovamo i pregazio Bucka. Kazao sam ja da ćemo se ponovo vidjeti!

— Tko je banuo i koga si ponovo vidio?

— Ništa. Umoran sam, želim spavati. Budi uz mene.

— Ja sam ovdje, možeš biti spokojan.

— Posegni pod moje uzglavlje, za svaki slučaj.

Djevojka ga poslušala. Izvuče teški pištolj i položi ga u krilo. Lice joj ostane sasvim mirno.

— Znaš li rukovati njime? — prošapće Stoppa.

— Svakako, ja znam sve. Spavaj samo.

Cassu se gotovo odmah spuste kapci. Osjećao se posve sigurnim. A i mogao se tako osjećati. Gwendolyn Bennett se okrene prema vratima. Znala je koliko mu duguje. Njene su ispijene oči izražavale čvrstu odlučnost dok je stražarila s prstom na okidaču.

U sauni je cijelog dana bilo malo klijenata. Vjerojatno je policijski izvještaj o jučerašnjem događaju prestrašio ljude. Marcia je lako obavljala sav posao.

Sada je sjedila blizu ulaznih vrata. Pušila je i odmarala se. Bila je prilično loše volje zbog toga što je i Gwendolyn oputovala za šefom i ostavila je ovdje samu. Svakog se časa mogu pojaviti policajci i uhapsiti je zbog sumnje da tu postoji prostitucija.

Zgnječi cigaretu. Zapravo, cio joj je taj posao odvratn. Međutim, nije ništa izučila, pa mora nekako zarađivati za život. Kad nije previše osjetljiva, može se i dobro zaraditi, jer mušterije nisu škrte.

Sjeti se Joa Walkera, visokog plavokosog momka koji ju je prilično preplašio. Dabome, mogla bi ga nazvati i napustiti sve ovo, ali tko će se poslije brinuti o njoj?

Treba da sačuva stolicu na kojoj sjedi. Štoviše, treba da je brani. U životu joj nitko nije ništa poklanjao, uvijek se morala sama snalaziti.

Majka ju je napustila kad joj bješe tek pet godina, a kad je navršila deset, umro joj je i otac jer je previše pio. Nakon toga dospjela je u sirotište i borila se za opstanak. Posvuda su je dočekivale samo pljuske i udarci nogom. Nikoga nije bilo da joj pomogne savjetima. Pomoć joj je pružila tek Gwen. Istom sada je koliko-toliko zaštićena. Razmišljajući o svemu tome, isturi bradu.

Uto proviri Mike.

— Danas ljenčariš, je li?

— Imaš nešto protiv toga? Ti živiš još udobnije.

— Zašto i ne bih? Kako bi bilo da zatvorimo malo ranije saunu? Imam još nekog hitnog posla.

Ona se umorno protegne.

— Idi, Mike, Preostala su još samo dvojica. Pričekat ću dok ne odu.

— Znači, nećeš više nikoga pustiti unutra? Onda idem.

— Dobro.

— Nije baš loše bez nadzora, je li?

— Dabome. Što se mene tiče, moglo bi tako ostati neko vrijeme,

— Dakle, navratit ću kasnije. Tada ću pospremiti stvari, mala.

Mike ode.

Marcia ispruži gole noge i zadovoljno pogleda vitike listove. Nije joj se sviđala pomisao na prazan stan. Odluči da ode u kino, a zatim... vidjet će još.

Kazaljka na velikoj uri već je pokrila četvorku. Iz kabina za presvlačenje izađe jedan muškarac i dade joj napojnicu. Osmjehnula mu se, odsutna duhom. Preostao je još samo jedan. Neće više nikoga pustiti unutra.

Petnaest minuta poslije četiri okrene se ključ u bravi. Pojavi se Ringo Mills, plejbojskog lica i žarkih očiju. Zatvori vrata i zaustavi se.

Djevojka ne promijeni svoj opušteni položaj. Vidjela su joj se bedra, preplanula od sunca.

— Odakle si se stvorio, Ringo?

— Zapita ga zbunjeno.

On se osmjehne i nasloni na dovratnik.

— Zaželio sam se tebe. Gdje je Mike?

Promatrala je njegovo vitko tijelo u kožnatu odijelu. Sviđao joj se, ali on do sada nije obraćao pažnju na nju. Danas kao da ga je više zanimala.

— Poslala sam ga kući. Ovdje je još samo jedna mušterija. Novine su ih, čini mi se, rastjerale.

— Nije to ni loše — reče Ringo.

— I ja mislim tako. Danas mogu završiti posao.

— Završit ćemo ga zajedno. Samo nas dvoje.

Ona mu se nasmiješi.

— Kako to misliš?

— Pa, dobro bi mi došla masaža, razumiješ? Noćas sam loše spavao i osjećam posljedice u svim kostima.

Ona se protegne, digne ruke i spusti ih.

— Danas sam htjela prije završiti posao.

— Završit ćemo ga zajednički i vrlo lijepo, obećavam ti.

— Dobro, onda se svuci. Pokušat ću da se riješim one posljednje mušterije.

Ringo ode, a ona ustane. Činilo se da je večer spašena. Pred njom je noć bez samoće, noć koja bi mogla biti ugodna. Prolazeći mimo velikog zrcala, ogleda se u njemu.

Njene su se tamne oči sjale od iščekivanja. Crna je kosa posebno isticala njenu ljupkost.

Ususret joj dođe posljednja mušterija. Muškarac je zadivljeno klizio pogledom po njezinim dugačkim nogama i zadržao se na malim grudima. Dade joj napojnicu od pet dolara.

— Hvala, dušo — reče joj.

— Na čemu?

— Na lijepu izgledu. Doći ću opet.

— Dobro, onda ću biti još ljepša.

Na usnama mu je titrao smiješak koji je vrlo dobro poznala. Mnogi je muškarci gledaju tako. Isprati ga do izlaza i zaključa iza njega vrata. Sada joj ne može više nitko pokvariti idilu.

Do uši joj dopre šum tuša. Ringo je ispirao sa sebe znoj. Za trenutak se htjede i ona istuširati, a onda odluči da pričeka. On će joj kazati što želi.

Ode u prostoriju gdje su se obavljale masaže i pripremi stol. Uzme ulje koje je bilo namijenjeno posebnim mušterijama.

Dođe Ringo. Živahno je poskakivao. Zadivljeno je promatrala njegovo lijepo tijelo na kojem nije bilo ni grama sala.

On se gipko ispruži na stolu i osmijehne.

— Pokaži sada što znaš, mala.

Marcia mu priđe i položi na njega ruke. Najednom se pokoleba. Zar ne plamti u njegovim očima neka opasna vatra?

— što je s tobom? — zapita ga. On se nasmije.

— Kako to misliš?

— Ne znam, izgledaš mi vrlo čudno. Ne budi takav, uplašit ćeš me.

— Tebe? Pa to nije uspjelo ni onom njuškalu.

— O kome to govoriš?

— O onom Walkeru.

On se nasmije još glasnije, kao da je sve to neobično smiješno.

— A, on je na svaki način htio izvući nešto iz mene — reče Marcia.

— Znači, ipak te posjetio? Što te pitao?

— Tko je gazda i slično. Razumije se, nisam mu ništa kazala.

— To smo zamijetili.

Ringo se nasmiješi i iznenada je uštine. Djevojka vrisne.

— Pusti me, mangupe jedan!

— Jesi li mu nešto ispričala ili nisi? Govori! Mi ćemo to ipak saznati.

— Nisam, nisam mu baš ništa rekla.

Ali on sjedne i čvršće je uhvati.

— Kaži mi — zatraži. — Kaži mi već jednom!

— Prestani, Ringo, to su gluposti!

— Šef ne misli tako, prokleta brbljavice. Zahvaljuje ti se!

Prije nego je shvatila što se događa i prije nego što je zamro smijeh, on zamahne i bridom dlana pogodi je po šiji. Marcia se ispruži na podu, u svojoj bijeloj kratkoj suknjici, dok joj je svjetlo obasjavalo crnu kosu i lijepu put. Više se nije micala.

Ringo Mills prekorači preko nje. Obuće se i napusti saunu. Izašavši na ulicu, opazi nekog čovjeka, naslonjena na zid; djelovao je sasvim neupadljivo, gotovo suviše neupadljivo. Imao je na sebi sivo odijelo, siv šešir i sive cipele.

Čovjek se uspravi i reče ljubazno:

— Hoćete li mi, molim vas, pokazati svoje isprave?

— Što hoćete? — upita prigušeno Ringo.

Čovjek izvuče službenu značku.

— Policija. Provjeravamo mušterije ove saune. Mogu li vidjeti vaše isprave?

— Svakako — odvrati Ringo Mills.

Zavuće desnu ruku u džep, no kad ju je izvukao, držao je u njoj bodež. Munjevito zamahne i potrči.

Policajac se u posljednji trenutak pokušao baciti u stranu, ali nije uspio. Počne se rušiti.

Ringo dotrči do svojih kola koja su ga čekala u blizini i uskoči u njih.

Tom Rowland je pripremao izvještaj koji mu je zadavao popriličnu glavobolju. Smrt Buzza Codyja nisu do sada uspjeli razjasniti. Svi su se tragovi gubili u bespuću, a tjeratica za Cassom Stoppom nije do sada urodila plodom. Ni potraga za kirurgom koji je izmijenio Buzzovo lice nije do sada donijela nikakva uspjeha. Ukratko nastavi li se tako, može im pomoći još jedino slučaj.

Tomove misli odlutaju. Gdje li je sada Jo? Nije se javio cio dan, što znači da ima posla.

Naglo se otvore vrata i proviri poručnik Myers.

— Izboden je Dirk — vikne zadihano. — Idem onamo!

Tom se hitro okrene.

— Što? Gdje se to dogodilo?

— Pred saunom. Već sam obavijestio stanicu hitne pomoći.

— Dakle, samo to nam je još nedostajalo. Čekaj, idem i ja!

Kapetan skoči na noge, ostavi sve papire na stolu i potrči s Ranom prema službenim kolima. Vozač odmah pritisne papučicu i upali crveno signalno svjetlo.

— Kako se to maglo dogoditi? — upita Tom hvatajući zrak.

— Pojma nemam. Samo sam primio tu obavijest.

— A kako je Dirk?

— Čini se da će preživjeti. Nadajmo se — reče Myers i stisne usnice.

— Do vraga, situacija se zaoštrila.

— Moram šćapati tog Stoppu. Vjerojatno je Jo govorio istinu.

Pred saunu su već stigla i kola hitne pomoći. Kad su uletjeli u hodnik, upravo su bolničari podizali Dirka Burkea na nosila. Bio je blijed, a pod lijevim se ramenom vidjela velika crvena mrlja.

Ugledavši Toma Rowlanda, on prostenje:

— Žao mi je, šefe.

Tom se nagne nad njega.

— Sve je u redu, Dirk. Kako je?

— Prilično dobro. Ja sam kriv. Trebalo je da budem oprezniji, ali cijelog je dana bilo posve mirno.

Pred Toma se ugura liječnik.

— Ne smijete toliko govoriti, Dirk. Treba da vas najprije snimimo na rendgenu. Ne znam jesu li vam ozlijeđena pluća.

— Odmah će biti gotovo, doktore, — zamoli Tom pa se obrati Dirku. — Možete li opisati napadača? Pokušajte, Dirk. Htio bih izdati tjeralicu.

Ranjenik je teško disao, dok su mu oči grozničavo prelazile po bijelu stropu.

— Bio je mlad, najviše... dvadeset pet godina. Crno kožnato odijelo, vitak. Lijep.... Crna kudrava kasa, mokra od tuširamja, žarke oči, punašne usne. Izašao je i ja sam zatražio njegovu legitimaciju... Tada je...

— Hvala — reče Tom i povuče se. — Oporavite se što prije Dirk.

Policajca iznesu, pa se i liječnik popne u bolnička kola.

Myers se okrene.

— Da pogledamo tu parnu kupelj! — reče hladno.

Javi se uzbuđeno pazikuća:

— Zvonio sam i zvonio, ali nitko ne otvara. Vjerojatno su danas zatvorili ranije.

— Jeste li vidjeli počinitelja? — upita kapetan.

— Nisam. Upravo sam krenuo u podrum kad sam začuo nekoga kako stenje. Odmah sam pozvao policiju. On mi je kazao broj. To je sve što znam.

— Dobro. Otvori vrata, Rone!

Poručniku to ne pričini nikakve teškoće. Uđu. Gorjelo je svjetlo, premda je vani još sjalo sunce.

— Hej, ima li koga? — vikne Tom. — Policija. Htjeli bismo razgovarati s vama.

Nitko ne odgovori.

Ran izvadi oružje.

— Ovoga puta ćemi mi pucati prvi — reče gnjevno.

— Pregledaj kupaonice, a ja ću zaviriti u kabine.

Kabine za presvlačenje bijahu prazne, ali je Tom osjećao sve veću nelagodnost. Jučer je tu ležao Doc Drury, pošto su pokušali ubiti Joa. Što li će danas naći?

Tišinu presiječe Myersov glas.

— Ovamo, Tome, pronašao sam nešto.

Kapetan potrči prema prostoriji za masažu. Zastane na pragu.

— Do vraga! — promrmlja.

Na podu je ležala Marcia u bijeloj suknjici, raširenih ruku i neprivodno iskrivljena vrata.

— Poznaš je ? — upita napeto Ron.

— Poznam. Zove se Marcia. Radila je kao maserka. Jučer sam je preslušao. Navršila je tek dvadeset godina.

— Trebalo je da je pritvoriš, pa je ne bi snašlo ovo.

— Tko bi to pomislio? Nisam imao ništa čvrsto u ruci, a ona je djelovala vrlo samouvjereno.

— Onaj momak ju je ubio?

— Da. Taj tip žarkih očiju kao da je rođeni ubojica. — Tom se polako približi i nagne nad ubijenu. — Kako li je to učinio?

— Po svoj prilici slomio joj je vrat.

Kapetan se umorno uspravi. Lice mu bješe bezizražajno.

— Ako ga uhvatim...

— Možda je to bio nesretni slučaj? — nabaci Myers.

— Kako bi se to moglo dogoditi? Zacijelo nije ležala na stolu. Ruke su joj vlažne od ulja; znači, radila je.

— I poskliznula se?

— Vidiš li bilo kakve tragove? Ne, Rone, bio je to udarac karate. Izdaj tjeralicu! Moramo ga uhvatiti!

— Odmah. — Poručnik zastane.

— Je li on jedan od one trojice koji su napali Joa?

— Možda. Pitat ćemo Joa.

— Gdje li se nalazi?

— To bih i ja rado znao. Pokušaj ga nazvati. Ako ga ne pronađeš. ostavi poruku da se hitno javi.

— Dobro.

Ron ode.

Tom Rowland je ukočeno stajao i gledao ubijenu djevojku. Je li ju mogao spasiti? Kako? Njeni su odgovori bili kratki, gotovo drski, a ponašala se kao da se baš ničega ne boji. Nije djelovala kao da joj prijete kakva životna opasnost. A sad leži ovdje i zuri u prazno. Od sedamdesetak godina, koliko traje prosječen čovječji vijek, proživjela je samo dvadeset.

U četiri sata popodne Jo spusti dalekozor. Sada je bilo sasvim jasno da skupina ljudi upravo podiže električnu ogradu oko sanatorija.

Ako se to zbiva po vlasnikovu nalogu, onda je sve u redu. On može na svom zemljištu činiti što ga volja. Na primjer, onemogućiti ulazak dosadnim posjetiocima, što mu prijedodne nije uspjelo. Međutim, ako se iza toga skrivaju neki drugi razlozi, onda je situacija drukčija. Vrijeme je da se u sve to umiješa Jo.

Sunce se donekle spustilo i obasjalo šumu crvenim bojama. To se sviđalo i pticama, pa su pjevale uporno i neobuzdano. A jedan je paučić ispleo mrežu.

Jo ustane i protegne se. I on će isplesti mrežu, jer tu postoji mnogo pitanja bez odgovora. Možda uhvati u nju i Cassa Stoppu.

Okrene kola i odveze se prema Stratfordu. Pri tome je razmišljao o Harrisu, koji dežura kraj telefona i broji svaku sekundu. Nije imao hrabrosti da ga nazove. Ne može mu dati nikakva odgovora. Ne zna gdje je Larry.

U Stratfordu kupi radne hlače i plavu platnenu bluzu te željeznu šipku. U najbližem se restoranu najede, presvuče u nužniku i vrati istim putem. Ostavi auto na starom mjestu, prebaci željeznu šipku preko ramena i pomiješa se s radnicima.

Bilo je krajnje vrijeme jer su već gotovo dovršili ogradu. Provuče se kroz nju; nitko ga nije ni pokušao zaustaviti. Ljudi su radili kao mravi. Vjerojatno im se u šest sati završavao radni dan.

Jo krene preko tratine. Išao je ravno prema sanatoriju. Pažljivo je prelazio pogledom po njemu, ali nije vidio lica koja su ga zanimala. Prilično mu je neugodna bila pomisao da bi ga mogli iz kuće lako ubiti mecima.

Ubrza korak, praveći se kao da mu je preteška šipka, i stigne do stražnjih vrata. Bila su otvorena. Spusti na zemlju šipku i osluhne. Budući da nije ništa čuo, zaputi se žurno prema podrumu.

Dolje su se, kraj kanti za smeće, nalazile velike kartonske kutije. Šćućuri se iza njih kad je začuo korake. Izvuče pištolj i pritaji se.

Približi se starac koji je grabljao travu. Počne prekapati po smeću, zastenje i opsuje neke ljude, zatim pljune i napokon se udalji. Vjerojatno je završio posao i išao kući.

Jo se uspravi i produži kroz hodnik u kojem je postojalo nekoliko vrata. Otvori prva i ugleda kotao za centralno grijanje. Poslije znojenja u sauni to mu se skrovište nije baš nimalo sviđalo.

Otvori druga vrata. Tu su stajali razni ormari, sanduci i kutije od ljepenke. Bilo je to nekakvo spremište.

Začuju se koraci što su silazili niz stepenice. Jou ne preostane ništa drugo nego da stane iza vrata i pričeka. Netko se žurno približavao.

— Tko je ostavio ova vrata otvorena? — reče ženki glas.

Uđe djevojka u bijelu haljetku i s bijelom kopicom na glavi, te htjede pogledati oko sebe. Nije imala vremena za to.

Jo joj odostraga pokrije rukom usta i snažno je privuče k sebi.

— Ne mičite se, sestro, inače će biti opasno. Ne pokušavajte vikati. Ne kanim vam učiniti ništa nažao.

Njeno se vitko tijelo ukoči. Vrisak joj se priguši pod njegovim prstima. Još je samo stenjala.

— Hoćete li biti mirni ako vas pustim? Mogu li vam vjerovati?

Ona kimne i Jo je pusti. Polako se, razrogačenih očiju, okrene prema njemu. Bila je to Peggy Wyler. Od straha lice joj je gotovo pobijeljelo.

— To ste vi! — prošapće.

On joj se osmjehne i spremi pištolj.

— Zdravo, Peggy. Žao mi je što sam vas prestrašio. Nije mi preostalo ništa drugo.

— Kako to izgledate? Kako ste ušli?

— Ušao sam kao radnik koji postavlja električnu ogradu — šapne on, osluhne i zatvori vrata.

— O, kako sam se uplašila. To neću više dugo izdržati. Mogla bih poludjeti.

— Došao sam da to spriječim. Samo potrebna mi je vaša pomoc, Peggy.

— Što hoćete od doktora?

— Želim mu pomoći. U nevolji je. Morate mi kazati istinu, radi svoga vlastitog dobra.

Nekoliko ga je časaka kolebljivo promatrala plavim očima, a zatim kimne.

— Koliko ga ljudi drži u rukama?

— Najmanje šest. Ne znam točno. Doktor ne govori o tome.

— Ne znate im imena? Ne znate ništa o tim ljudima?

— Ne. Tu je i neka crvenokosa žena.

— Gwendolyn Bennett. Poznajem je.

Peggy Wyler je osluškivala i ubrzano disala.

— Poludjeli ste. Ako vas uhvate ovdje...

— Takav je moj posao. Do sada sam se uvijek uspijevaao izvući. Kažite mi gdje se mogu sakriti do noći. Moram na svaki način razgovarati s doktorom!

Grozničavo je kružila pogledom oko sebe, a onda prošapće:

— Najbolje bi bilo da vas smjestim u jednu bolesničku sobu. Prekrit ću vam zavojem lice i obući ćete pidžamu.

— Sjajni ste, Peggy! Ali, kako ćemo objasniti taj povež na licu?

— Doktor Hamilton se bavi plastikom lica. To neće nikome upasti u oči.

Jo pomisli na Buzza Codyja i čudesnog kirurga kojega traže. Zar ga je on pronašao? Zar je zbog toga i Cass Stoppa...

Uzbuđeno uhvati Peggy za ruke.

— Je li doktor Hamilton operirao danas?

— Jest, još jutros.

— Gorostasa slaba srca? Gorostasa koji šapće?

— Tako je. Sada je uz njega ona žena. Leži na Trinaestom odjelu.

— Trinaestom — ponovi Jo. — Možete li i meni naći ondje krevet?

— Zaboga, ne znam...

— Morate, Peggy! Jedino tako možete pomoći Hamiltonu!

— Što namjeravaju s njim? Kako to da se ne brani?

— Ne može. Ako se ne varam, ucjenjuju ga. Ne može se braniti.

— Nije se ni meni povjerio, a ja bih mu vrlo rado pomogla.

— Idite sada, Peggy. Čekat ću vas ovdje.

— Da vas zatvorim u ormar?

— Ne, hvala, milije mi je da budem pokretljiv. Tako se mogu lakše braniti.

— Možete li doista pomoći doktoru?

— Ne znam. Pokušat ću.

— On... ne mogu podnijeti pomisao da on trpi.

— Ne zavaravajmo se, nije on jedini koji trpi, Peggy. Položaj je opasan.

— Molim vas — prošapće ona promuklo.

— Što prije se vratite, to veće će biti nade. Požurite se.

Ona ga pusti da osluhne. Jo ustukne, izvuče oružje i otvori vrata. Djevojka se žurno udalji.

Jo se nasloni na zid i pričeka. Sudeći prema svemu, upao je u središte događaja. Ako je istina ono što je kazala Peggy, srest će ovdje Cassa Stoppu. Vjerojatno je sada zatvoren izlaz, uključena struja, pa više ne može pobjeći. Sada se mora pouzdati u svoju sreću i spretnost.

Pomno pregleda oružje. Automatski pištolj kalibra 38, malen derringer u futrolji na listu i nož koji mu je već mnogo puta dobro poslužio. Branit će se. Tko ga bude htio ubiti, poći će s njim u smrt.

Vrijeme se oteгло. Bilo je već pola sedam, pa je postao nestrpljiv. Što je s Peggy? Što ako je izgubila živce i ispričala nekome koga je pronašla u podrumu?

Očito je da se zaljubila u lijepog liječnika, iako je on, koliko se može zaključiti, velik sebičnjak.

Napokon su se začuli koraci, tihi i oprezni. Jo se priljubi uza zid, držeći u ruci pištolj.

Otvore se vrata, ušulja se Peggy i žurno zatvori vrata iza sebe. Preko ruke je nosila pidžamu, a u šaci je stezala zavoj.

— Evo me.

— Već sam gotovo izgubio nadu,

— Nisam mogla prije doći, jer je bilo nekih neprilika.

— Kakvih, Peggy?

— Netko je vikao. Pacijenti su se počeli žaliti da više nitko ne može izaći iz kuće. Na vratima stoji stražar s puškom. Osim toga, više se nitko ne može služiti telefonom!

— To će biti veselo.

— Presvucite se, moramo se požuriti!

Jo skine odjeću i navuče pidžamu. Prebaci preko nje crven kućni ogrtač sa žutim prugama u čije se džepove moglo svašta strpati. Peggy zaključa njegovu odjeću u ormar. Zadržao je samo cipele.

— Spreman sam — reče.

— Kleknite. Previsoki ste za mene. Staviti ću vam zavoj.

Sestra mu omota cijelu glavu, ostavivši otkrivene samo uši, oči, usta i nos. Ugodno je mirisala, a kretnje joj bijahu sigurne. Smrtno se bojala, ali nije pokazivala što osjeća.

— Dobro je — reče mu. — Sada vas nitko neće prepoznati! Popet ću se po stepenicama ispred vas i provjeriti je li put slobodan. Dodite za mnom što brže možete. Ako gore sretnemo nekoga, samo se naslonite na mene. Taj je prizor ovdje sasvim uobičajen. Odvest ćemo se dizalom do Trinaestog odjela, gdje leže tek operirani pacijenti.

— Hvala, Peggy. Vi ste hrabra djevojka. Pokušat ću da vam se odužim.

Ona se ugrize za usnicu, bijela u licu gotovo kao njezin haljetak, no držala se uspravno kao da je odostraga nešto podupire. Otvori vrata i osluhne. Zaputone je tišina.

Jo je ohrabri osmijehom.

— Hajde, ne može se ništa dogoditi.

Djevojka krene, a on ju je pratio do stubišta. Pošto su nestale njene vitke noge, pričekava da mu dade znak. Tada jurne uz stepenice.

Našli su se u hodniku što je vodio do recepcije. Ona zatvori vrata i uhvati ga za ruku. Zajedno pođu. Bolničarka i bolesnik. Kad su stigli do dizala, na ulazu se pojavi Rocky James, ali im ne pokloni nikakvu pažnju.

U dizalu nisu razgovarali. Gornji je kat već mnogo više sličio bolnici. Vrata su bila bijela, a pod svježije ulašten. Međutim, vidjeli su se tragovi prljavih cipela.

Zaustave se pred sobom broj sedam. Kad su ušli, djevojka se, zadihana, nasloni na dovratak.

— Uh, kako sam se bojala.

On joj dodirne obraz.

— Zašto? Sedam je moj sretna broj. Hvala, Peggy!

— Doći ću poslije. Dotle mirujte.

— Naravno. Sada nije više potrebno da se brinete.

Jo ostane sam. Slučajno pogleda u zrcalo iznad umivaonika i zapanji se. Povezana glava što ga je promatrala iz ogledala izgledala je poput mumije. Sada ga doista nitko ne može prepoznati.

Liječnik Clint Hamilton brzim se koracima zaputi prema Stoppinoj sobi. To se ne može tako nastaviti, mislio je. Uzrujano otvori vrata i ugleda crvenokosu djevojku savršene puti koja smjesta uperi u njega pištolj.

— Molim vas, smjesta izađite! — reče joj hladno.

Gwendolyn Bennet se ne pomakne.

— Ja mislim da ćete odavde izaći vi, i to smjesta.

— Ovo je bolnički odjel.

Ona mu se ledeno osmjehne, pokazavši bijele zube.

— Zar vas moram učiti kako treba da se ponašate?

Iz kreveta dopre Stoppin šapat. Bio je već odavno budan, ali je uživao promatrajući lijepu Gwendolyn.

— To je liječnik, Gwen, još ćemo ga trebati.

— Probudio te — progundā ona.

Cass Stoppa se tiho nasmije. Bilo je u tom smijehu ponosa i radosti.

— Izađi. Daj mi za to vrijeme oružje.

Ona ga smjesta poslušā: ustane, dade mu teški pištolj, koji on odmah gurne pod pokrivač, te pođe prema vratima. Prođe tako blizu Hamiltoma da ga je gurnula ramenom.

Liječnik zatvori vrata, okrene se prema gorostasu na krevetu i zaprijeti:

— Ne može to tako. Morate poduzeti nešto. Moja je vizita prije nekoliko trenutaka bila prava muka. Više ne mogu izaći na kraj s pacijentima.

— Ja sam vam preporučio da izbacite sve te ljude. Sada se izvlačite kako znate.

— Kako vi to zamišljate? Otpustio sam sve one pacijente koje sam mogao. Ostali još nisu zdravi. Iselio sam njih i osoblje iz glavne zgrade i smjestio ih u susjednu kuću, ali vaši ljudi stvaraju neprilike. Više ne znam kako da uvjerljivo objasnim to čudno stanje.

— Smislite nešto. Više mi nemojte dolaziti ovamo i jadikovati.

— Ne mogu to izdržati. Uspjeli ste me dotući. Što se mene tiče, ostanite ovdje do kraja života, ali meni morate sada dopustiti da odem.

— Što? — prošapće iznenađeno gorostas.

— Dobro ste čuli. Odlazim. Ovdje se više ne može raditi. Snađite se sada bez mene, gospodine Smith.

— Doktore, užasno griješite. Ja bih, na vašem mjestu, još malo razmislio.

Hamilton odlučno zatrese glavom.

— Ni govora. Moja je odluka neopoziva.

Cass Stoppa nestrpljivo udari rukom po pokrivaču.

— Pažljivo me slušajte! O tome da li ćete otići ili ne, odlučujem jedino ja. A ja još nisam rekao da vas puštam. Saberite se!

— Dosta mi je toga. Ne želim više raspravljati!

— Mi vas možemo urazumiti, no ti su postupci prilično bolni. Zar ne bi bilo pametnije da poštedite sebe toga?

— Pucajte ako želite. Meni je najvažnije da se riješim vašeg društva.

Stoppa se tiho nasmije.

— Tu vam uslugu još ne mogu učiniti. Potrebni ste mi još neko vrijeme. Uvjeren sam da ćete se pokajati zbog svog ponašanja.

— Već sam se pokajao — reče promuklo Clint Hamilton. — No, prekasno je. Ne mogu ispraviti ono što sam učinio. Moja je nevolja u tome što sam susreo ljude vašeg kova.

Priđe krevetu i uhvati Stoppu za zglavak. Trebalo je da to učini na operacionom stolu. Nije učinio. Zlo će se širiti dokle god je živ taj čovjek. Pusti njegovu ruku i pođe prema vratima.

— Jeste li zadovoljni? — upita ga Stoppa šapatom.

— Ja vas neću ubiti. Nisam u stanju da to učinim. Međutim, ubit će vas prvo veće uzbuđenje, i ja vam to želim!

Pacijent se tiho nasmije, a Clint Hamilton izađe. Umalo naleti na crvenokosu djevojku u upadljivo uskoj suknji. Prošao je kraj nje nemarno, kao da je nije ni zamijetio. Uđe u dizalo i spusti se u prizemlje. Ta velika zgrada kao da je posve opustjela. Izuzev gangstera, nalazila se tu još samo Peggy Wyler. Ona je pravo osvježenje. Čudno, do sada je nije zamjećivao, a sada je prekasno. Prekasno za sve. Surađivao je zato što je slabić. Trebalo je da se pobuni pri prvom pokušaju ucjenjivanja. Sada je u klopci.

Otvorivši vrata dizala, pogleda svoje ruke, činile su mu se prljave. Nema takve vode koja bi ih mogla oprati.

Ode u svoju radnu sobu i strpa u torbu najvažnije isprave. Potom izađe i krene hodnikom.

Na recepciji se nalazio bradonja koji je grizao nokte. Gledao ga je vrlo prijeteći. Kraj njega je bila naslonjena na zid vinčesterka.

— Koga namjeravate posjetiti tako kasno, doktore? — zapita.

Hamilton ne odgovori. Izađe te kuće. Osjeti čist noćni zrak, ispunjen mirisom trave. Ugleda nad sobom zvjezdano more, jasnije nego ikada. Zaputi se prema ulaznim dvorišnim vratima na kojima je također stajao stražar.

Iza njega se nasmije gangster.

— Kad je već tako, treba da vam rasvijetlimo noć!

Bljesnu dva reflektora i počnu pratiti Hamiltona. Ubrzao je korak, gotovo potrčao. Ne smije se osvrnuti, ne smije žaliti ni zbog čega!

Snopovi svjetla se ukrste i dopru do ćelavka koji je stražario na vratima. Za Bucka su protekli sati bili ubitačno dosadni. Sada nije mogao vjerovati očima. Napokon se nešto izmijenilo, napokon se može zabaviti. Spusti pušku i protrlja ruke.

— Hej, tko nam to dolazi? — uzvikne radosno.

Liječnik uspori korak. To nije predvidio. Htio je umrijeti brzo. Umjesto toga oni ne podižu oružje, već se žele igrati a njime mačke i miša.

Iza njega se približavao Rocky James. I on je uživao u toj rasonodi.

— Ne zaboravi na vizitu, doktore. Inače će se razljutiti naš šef — reče kroz smijeh.

Hamilton opazi da je u klopki. Najednom ga obuzme strah. Ondje je ograda, ondje je sloboda. Naglo potrči.

Buck mu presiječe put.

— Čekaj, to nismo predvidjeli, stani!

— Daj mu ono što je zaslužio! — vikne Rocky.

Ćelavac to učini vrlo rado. Doktor Hamilton naleti na njegovu desnicu. Krikne i padne na leđa.

Što je učinio? Zar je poludio? Njegova snaga nije bila a mišićima. Slijedeći mu udarac umalo iščaši vilicu. Sruši se i osjeti u ustima krv.

Rocky James kucne Bucka prstom po ramenu.

— Obavi to spretnije. Zar je potrebno da šef vidi da si ga ščepao?

— Hoćeš li me privremeno zamijeniti? Otići ću s njim iza kuće.

— Idi samo, ali ne zaboravi da nam je još potreban.

— Dobro, neću zaboraviti.

Rocky James pođe prema vratima i ugasi reflektore.

Clint Hamilton tromo ustane. Vrtjelo mu se. Izvadi iz džepa rupčić i obriše krv s usana. Pred očima mu se još maglilo. Dobije udarac u leđa i zatetura prema parku. Začuje neki povik i brze korake, no činilo mu se kao da sve to dopire iz nekog drugog svijeta i kao da ga se nimalo ne tiče.

— Doktore, doktore! — vikala je Peggy Wyler.

Hamilton se, prilično ošamućen, pokušava okrenuti, ali ga udarac nogom odmah potjera dublje u mrak. Posrne i padne.

Uto djevojka nasrne na Bucka. Pokuša mu noktima izgrepsiti lice. Bila je izvan sebe.

— Pusti ga, lupežu! Smjesta ga pusti!

Buck je ščepa za ruke, tako lako kao da se poigrava njome.

— Zdravo, mala — reče joj.

Ona pljune na njega i pokušava ga udariti nogom. No, ponestane joj snage.

— Boljet će te i mnogo više, lutkice. Odmah si mi se svidjela. Hajde, brani se još malo.

Peggy prikupi svu snagu, nastojeći da se istrgne iz njegovih ruku.

Veselo se smijući, on je pusti, uhvati je jednom rukom za rame i htjede je poljubiti.

— Hajde, hajde, ne budi tako stidljiva — reče joj cerekajući se.

Ona mu pljune u lice i ćušne ga.

— Gadiš mi se, odvratani si!

Buck se još smijao. Grubo je pljusne, a onda joj razdere bijeli haljetak, sruši je na leđa i htjede se baciti na nju. Peggy Wyler stade vrištati.

U međuvremenu se digao Clint Hamilton. Spustivši glavu, zaleti se u gangstera koji kao da je pomahnitao. Umalo ga ne sruši. No, bila je to samo prividna pobjeda.

Buck uhvati ravnotežu i okrene se prema njemu. Počne ga nemilosrdno udarati u mraku.

Liječnik se sruši. Više se nije pokušavao braniti. Nije dorastao toj snazi.

Bio je to najteži poraz u njegovu životu. Želio je da se više nikada ne probudi iz te more.

U deset je sati bilo vani posve mračno. Peggy se još nije vratila, pa se Jo već uznemirio.

Bavio se mišlju da više ne čeka i da na vlastitu ruku pretraži sobe. Mora razgovarati s Hamiltonom, mora saznati je li tu Larry Harris i mora pronaći Cassa Stoppu.

Iz parka je dopirao miris oleandera i ruža. Zagleda se van. U kojoj je sobi Stoppa? Odluči da pričeka Peggy još deset minuta, a onda će sam krenuti kroz sanatorij.

Iznenada se začuše glasovi. Prema dvorišnim vratima trčao je visok čovjek u svijetlu ogrtaču. Tada se upale reflektori i uhvate doktora Hamiltona. koji je, očito, poludio.

Jo je zapanjeno sve to promatrao. Sada je bio prisiljen da nešto poduzme. Žustro otvori vrata i potrči prema dizalu. Spusti se u prizemlje.

Na recepciji nije bilo nikoga. Kad se približio izlazu, ugasiše se vani reflektori. Čvrsto je stegao držak pištolja, potrčavši niz stepenice. U prvi čas nije ništa razabirao u tami. Snalazio se prema glasovima koji su dopirali iza kuće. Potrči.

Nitko nije pucao na njega. Očito još ga nisu opazili. Oči su mu se donekle privikle na mrak. Čuo je ženske vriskove i dahtanje. Stigao je do ugla kuće.

Peggy je ležala na zemlji. Jecala je, a suknja joj je bila poderana. Čelavi gangster, kojega je već vidio kod Hamiltona, upravo je udario liječnika. Činilo se da ga kani dotući.

Jo gurne oružje u futrolu, povuče razbijača prema natrag i reče ledeno: — Namjerio si se na pogrešnog. Pozabavi se radije mnome. Ja se znam bolje braniti.

Buck se hitro okrene. Kroz crvenkastu koprenu pred svojim očima razabere povijenu glavu i čovjeka u pidžami. Zar je šef ustao? Ne, nije to šef. Taj je čovjek mnogo vitkiji.

Prije nego što je prestao o tome razmišljati pogodi ga snažno ljevica, zatim desnica. Za nekoliko trenutaka ležao je na tratini, nepomičan.

Ipak. brzo se oporavio od iznenađenja i digao. Navalio je na neznanca.

Jo je lako izbjegao udarce. Pustio je Bucka da protrči mimo njega i dotuče ga udarcem ruba dlana. Gangster se ispruži po travi.

Tiho stenjući, Hamilton ugleda čovjeka s bijelim povezom oko glave kako izranja iz magle. Nije mogao shvatiti da je taj pacijent mogao tako lako savladati takvog grubjjana.

— Tko ste vi?

Jo mu pomogne da ustane.

— Poslije, doktore. Treba da se požurimo. Potrebna mi je vaša pomoć.

Okrene se prema djevojci i podigne je.

— Dobro je, Peggy, ne plačite više. Smirite se.

Prepoznavši njegov glas, djevojka se grčevito uhvati za njega.

— Bilo je... užasno! Htio je ubiti doktora.

— Dobro, sada je to prošlo! Pomozite mi. Moramo ga odnijeti u podrum.

Njeno malo lice kao da je nateklo, a kapica joj je skliznula u stranu.

— Zaključan je.

— Onda ga otključajte. Sve visi o niti. Nemojte sada izgubiti živce.

Isprekidano dišući, ona ga pusti i pogleda sebe. Ispod poderanog haljetka vidio se grudnjak i bijele gaćice. Postiđeno se osmjehne i otrči iza kuće.

Jo je napeto osluškivao. Do sada je sve dobro prošlo.

Hamilton se trudio da ovlada sobom. Izgledao je vrlo jadno. Lijevo mu se oko počelo zatvarati, usnica mu je bila rasječena, a svijetli ogrtač poštropljen krvlju. Piljio je u onesviještenog razbojnika.

— Tukao me — izusti.

— To je sada prošlost.

— Još nikada me nitko nije tako ponizio!

— Onda ste imali veliku sreću u životu — odvrati odrešito Jo. — Tugovati možete poslije. Jeste li u stanju da ga uhvatite za noge? Moramo otići odavde.

Clint Hamilton digne pogled. Potpuno je iščezla ona njegova oholost.

— Dobro, pokušat ću.

Jo uhvati krupnog gangstera ispod pazuha, a Hamiltonu podigne noge. Uspiju ga unijeti u podrum, gdje ih je već čekala Peggy. Onesviještenog razbojnika u spremište i bace ga na pod.

Peggy ode i donese Hamiltonovu liječničku torbu. Nemoćno mu se osmjehnuvši, zbacila sa sebe ostatke haljetka i obuće nov. Jo je već vezao Bucka. Prije toga oduzeo mu je kolt.

— Začepite mu usta, doktore — reče on. — Propali smo ako počne vikati.

Hamilton ga odmah poslušao. Nakon toga strpaju gangstera u ormar i zaključaju ga u njemu.

— Uh! — odahne Jo.

— Tko ste vi? — ponovi liječnik pitanje.

— Najprije se malo dotjerajte. Moramo izaći odavde i otići u vašu sobu a da ne privučemo pažnju.

Djevojka je zbunjeno Hamiltonu nježno brisala krv s lica. Pomogne mu da skine ogrtač. Potpuno se prepustio njezinoj brizi.

— Tako, sada je već bolje — reče ona. — Kako se osjećate, doktore?

On joj se iznenada nasmiješi i zagleda se u nju. Pocrvenjela je od radosti.

— Dobro, dobro mi je, Peggy.

Jo ih prekine, žurilo mu se. Ako gangsteri zamijete Buckov nestanak, propali su ovdje dolje.

— Hajdemo gore — reče. — Što neupadljivije.

Bez riječi ga poslušaju. Ugase svjetlo i krenu uz stepenice. Pratili su ga svako s jedne strane, dok je njegova ruka počivala na pištolju.

Međutim, na recepciji nije još ni sada bilo nikoga. Odlučno pođu prema Hamiltonovoj sobi. Pri tome su imali dojam da posvuda na njih vrebaju oči. Napokon se zatvore iza njih vrata.

Jo okrene ključ u bravi i osmjehne se.

— Dok razgovaram s vama, želim da mi barem leđa budu zaštićena.

Hamilton ga zamišljeno pogleda.

— Tko ste vi? Dugujem vam zahvalnost.

— Već se poznajemo. Imate moju posjetnicu. Zovem se Jo Walker.

— Walker? Zaboga, kako ste ušli?

— To sada nije važno. Imamo drugih briga. Požurite, svima bi nam dobro došlo piće. Dajte nam ga. Osim toga, otvoreno mi odgovorite na pitanja.

Kad je liječnik zbunjeno pošao prema svom sobnom baru, Jo pogleda djevojku.

— Peggy — reče joj — sada može pomoći još samo istina. Je li u ovoj kući neki mladić koji se zove Larry Harris?

— Ne znam. Ne poznajem sve te ljude.

— Šesnaest mu je godina, crvenokos je i pjegav. Doveden je iz New Yorka. Oteli su ga i ucjenjuju njegovu oca.

U njenim se očima odrazi zaprepaštenje.

— On je, po svoj prilici, u sobi broj devet. Čula sam ga kako viče. Omotali su mu glavu, ali im je pri tome izmakao uvojak crvene kose.

— Nastavite, Peggy!

— Ušla sam i pokušala mu pomoći. Opazila sam da plače, a onda me njegov čuvar izbacio iz sobe. To je... to je nezamislivo. — Ona se okrene u stranu kako bi sakrila suze. Tresla su joj se ramena.

— Soba broj devet na Trinaestom odjelu? — upita Jo.

Ona kimne. Hamilton donese čaše, koje isprazniše u tišini.

— Sada ste vi na redu, doktore! — reče Jo.

Hamilton se spusti na stolicu. Izgledao je kao da mu je sve propalo.

— Spreman sam.

— Ucjenuju vas, vjerojatno već godinama, zato što ste nekom gangsteru izmijenili izgled lica. Je li tako?

— Tako je, ali nisam znao o kome se radi, ja..

— Ostavimo to sada — prekine ga Jo. — Cass Stoppa vas je prisilio da ga operirate?

— Ne znam kako se zove. Visok je i siv u licu, a predstavio se kao Smith iz Miamijsa.

— Ima sijedu kosu i srčanu grešku?

— Da, to je on. Jutros sam ga operirao i izdržao je sve iznenađujuće dobro. Leži u sobi broj jedan. Uz njega je neka crvenokosa žena koja ga čuva s oružjem u ruci.

— Gwendolyn Bennett — reče Jo. — Znate li da ste postupili izvanredno glupo? Vaš pokušaj samoubojstva prisilio me da uklonim jednog od tih gangstera; Čim zamijete da ga nema, propali smo. Eto, takva je situacija.

— Da mi je barem uspio taj pokušaj. Ovo što slijedi neće biti nimalo, ugodno. Uništen sam.

— Znači, želite umrijeti — reče mirno Jo. — Dobro. Samo, neka to ne bude na naš račun. Ne okajavajte svoje pogreške našim životima. Mi želimo živjeti. Ova mlada, djevojka za koju ste vi uzor, jedan šesnaestogodišnji mladić i ja. Bogami, ja ću se boriti za svoj život.

— Kako ćete izaći odavde? — zapita bezbojnim glasom Hamilton.
— Propali smo... svi.

— Vidjet ćemo još, a imamo poslije dovoljno vremena za jadikovanje. Mislim da nema smisla da već sada sklopimo ruke i čekamo da nas pobiju. Mogu li računati s vama, Peggy?

Djevojka žustro kimne.

— Možete.

— I s vama, doktore?

— Zar vam ova ruševina od mene išta vrijedi?

— Vaše samosažaljenje ne vrijedi ništa. Pogledajte Peggy.

— Dobro, pokušat ću sve što mogu. Uostalom, vaš sam dužnik.

— Koliko imamo protivnika?

— Stoppu i djevojku.

— Tko je još tu?

Umiješa se Peggy:

— Neki kudravac žarkih očiju. On čuva mladića.

— Ringo — zaključio Jo. — Rocky privremeno stoji na dvorišnim vratima, ako se već nije vratio. Tko je još tu?

— Ne znam — slegne Peggy ramenima. — Ogradu je postavilo poduzeće koje se time bavi.

— Dobro, dovoljno sam saznao. A sada, treba da telefoniram.

Hamilton se trgne iz obamrlosti. Pokaže na telefonsku žicu koja je bila istrgnuta iz zida.

— Uzalud. Tako je svugdje. Jedino još šef može nazivati, a nad telefonom na recepciji uporno bdiju.

— Peggy, provjerite, molim vas, je li prolaz slobodan.

Djevojka ode. Ubrzo se vrati, noseći košaru za smeće da bi opravdala svoj izlazak. Zatvori vrata i reče tiho:

— Opet je tu.

— Tko? — zapita Jo.

— Onaj bradonja. Maloprije je otišao do dvorišnih vrata, a sada sjedi tu, podigavši noge na stol.

— To je Rocky. Moramo ga ukloniti.

— Kako? Sjedi ondje i poigrava se puškom. Ne možete mu se prišuljati.

— Moramo ga odmamiti nekom lukavštinom.

— Ne možete uspjeti, shvatite to već jednom — promrmlja Clint Hamilton.

— Jeste li u stanju da upotrijebite oružje?

— Nemam ga. Nisam očekivao da će tu doći do toga.

— Imate, valjda, skalpel?

— On služi liječenju, a ne ubijanju.

— Ovoga puta upotrijebiti ćete ga da biste spasili život, doktore! Dobro, uzmite ovo! — Jo izvuče iz džepa Buckov kolt.

Hamilton kolebljivo pruži ruku.

— A čime ćete se vi braniti?

— Bez brige, ja sam naoružan.

— Netko silazi niz stepenice — prošapće Peggy, posve blijeda.

Uistinu su se čuli koraci, a neki je glas psovao. Jo nečujno priđe vratima i pričeka držeći u ruci pištolj. Čovjek koji je sišao niz stepenište sada se približavao. Peggy se grčevito uhvati za Hamiltona; ugrize se za donju usnicu kako bi zatomila krik. Vani su se koraci udaljivali prema recepciji. Znači, sada su dvojica uz telefon koji im može spasiti život.

Jo pogleda djevojku. Slutio je kako bi se mogao dokopati tog telefona, zato je ohrabri smiješkom.

— E, sada ste mi vi veoma potrebni, Peggy — reče mirno.

Ringo Mills baci cigaretu napunjenu hašišem. Zgazi je i iznenada zahihoće. Sve mu je bilo strašno smiješno, osjećao se izvrsno. Smetalo ga je jedino to što mu je šef povjerio zadatak da se brine o nečemu. O čemu? To je zaboravio.

Osvrne se oko sebe i oči mu se zaustave na krevetu. Netko je ležao ondje. Glava je sličila kugli: bila je bijela i sablasna. Uto se sve izobličilo. Lik na krevetu pretvori se u neman. Ringo se zaprepašteno ukoči. Hitro izvuče bodež, spreman da se brani. Ispod flastera, zalijepljenoga preko usta, dahtao je neki glas. Osluhne.

Tako je, to je ono pravo. Ima zadatak da čuva ono na krevetu. Histerično zahihoće i spremi bodež.

Larry Harris je drhtao od straha. Svezali su ga za krevet, pa se nije mogao braniti. Vidio je: Ringo je posve pod utjecajem hašiša i više ne može vladati sobom. Što ako ga ubije?

Ringo Mills je buljio u mladića na krevetu. Šef ne dopušta da se tom čudovištu na krevetu bilo što dogodi. Međutim, zidovi se iznenada iskrive, krevet se izduži, a strop se počne opasno spuštati. Imao je dojam da će ga prignječiti. Mora van iz sobe, mora pozvati pomoć.

U jednom se skoku nađe kraj vrata, otvori ih i potrči niz hodnik. Potpuno je zaboravio na dizalo. Pojuri niz stepenice. Dalje! Što dalje! Stepenice su poskakivale, s njima također on. Zadovoljno se smijao. Osjećao se kao na vrtuljku. Gotovo je mogao letjeti.

Na recepcija se iznenada pojavi Rocky James i mahne mu.

— Što je s tobom? — zapita ga sumnjičavo. — Zar si poludio? Pomislio sam da niz stepenice trči nosorog.

Ringo Mills doskakuče do njega. Još se smijao.

— Čovječe, kakav je to bio oblak! Kao iz lokomotive!

— Jao tebi, ako to sazna šef. Pušio si, đavo te odnio!

— Samo jednu cigareticu. Ne gnjavi, Rocky!

Bradati Rocky nagne se prema njemu. Još se jasno osjećao miris hašiša. Zaprijeti mu:

— Samo nastavi tako, pa ćeš se lijepo provesti! Što je s tobom?

Ringo se tiho nasmije, a onda se pribere.

— Onaj dječak me tjera u ludilo — objasni. — Predugo sam s njim i više ne mogu podnijeti njegovu viku. Neprestano navaljuje na mene.

— Sveži ga i začepi mu usta.

— To ne pomaže. Zašto ga ne ubijemo prije nego što, me upropasti?

Rocky James se počese po potiljku.

— Ne znam što šef namjerava s njim. Spomenut ću mu još jednom da je otmica previše opasna za nas. Mogli bi ga pronaći,

— Dobro, dobro. Hajdemo van, pa ćemo pucati.

— Bulazniš — reče Rocky. — Idi sada gore. Poslat ću ti poslije jaku kavu. I baci te proklete cigarete.

— Zašto se uzbuđuješ? Više ih nemam.

— Uzbuđujem se zato što si nam potreban. Buck se s onom plavokosom sestrom zavukao u grmlje i ne vraća se. Stoga si nam ti još potrebniji.

Ringo se zgrči od smijeha.

— Da, Buck se umije zabaviti. Kako ćemo dugo još biti ovdje? Te zakukuljene sablasti strpat će me u ludnicu.

— Što imaš protiv njih?

— Nikad ne znaš tko je pred tobom.

Rocky James se hladno osmjehne.

— Smrt nosi svakakve maske.

— Onaj glupan gore ima glavu poput bijela jajeta. Trebalo bi ga...

— Čuvaj se. O tome odlučuje jedino šef.

— Pitaj ga. Kaži mu kako sam lako uklonio onu malu. Lutkica nije ništa ni osjetila. A i policajac je dobio što je zaslužio.

— Svakako, ti si nenadmašiv. Zbog toga i imamo sada sve policajce na vratu.

— Kakve su to gluposti? Jesi li bio prisutan?

— Nisam, ali mi je jasno da su te iznevjerili živci. Zbog tih cigareta koje neprestano trpaš u usta. One će te uništiti.

Ringo slegne ramenima, zagleda se u Rockyjevo široko lice, zahihoće i povuče ga za bradu.

— Izgledaš kao đavao osobno.

Rocky kratko zamahne. Ringo odleti do suprotnog zida. Iznenada izvuče bodež. Međutim, Rocky je već uperio u njega revolversku cijev. Netremice su se gledali.

— Gubi se i napokon dođi k sebi! Ovdje nismo na izletu, već na napornu poslu.

— Kako si ti osjetljiv! Samo sam se šalio.

— Gubi se. Neću to ponoviti.

Ringo spremi bodež i ode.

Strah mu je privremeno razbistrio um i pomogao mu da shvati da je pretjerao. Svemu je bila kriva ta prokleta kuća, tišina i onaj mladić uz kojega je prikovan. Kriva je bila ograda i dojam da je zatvoren kao u kavezu. On nije stvoren za ovaj predjel. Ne treba mu svježi zrak, već velegrad. Treba mu buran život, a ne ta prokleta tišina i omotane glave.

Rocky James je gledao za njim. Dobro bi bilo da umre onaj mladić. Treba im Ringo, a on će poludjeti zbog te napetosti.

Pogleda pušku što je pripadala Bucku. Ta budala trati vrijeme na ljubavne pustolovine. Čim se vrati, obavijestit će šefa. Kao da ne ide sve onako kako bi trebalo.

Digne noge na stol i počne grickati nokte. I on je postajao nemiran zbog te čudne tišine, premda je znao da nitko ne može ući ni izaći.

22

Hamiltonovu je sobu ispunjavala nepodnošljiva napetost. Liječnik je grčevito stezao držak kolta, dok je djevojka stajala iza njega i čvrsto ga držala za rame.

Jo se okrene prema njima.

— Jedan je otišao gore — reče tiho. — Možemo početi. Dođite ovamo, Peggy!

Ona ga smjesta poslušala. Plave su joj se oči raširile od straha, ali su izražavale odlučnost. Gledala ga je kako se saginje i izvlači iz futrole na listu malen derringer.

On joj se osmjehne.

— Jeste li ikada pucali?

— Nisam.,

— Nije važno. Ovako uhvatite oružje, položite prst na okidač, a cijev uperite prema cilju. Jeste li razumjeli?

— Treba da ustrijelim nekoga? — prošapće Peggy, blijeda kao mrtvac.

— Koješta! Treba samo da odmamite onog gangstera od telefona. Dajte mi košaru za smeće!

Jo napne kokot i stavi derringer na dno košare, zatim prebaci preko njega krpku.

Djevojka ga je pažljivo promatrala.

— Dobro, što treba da učinim?

— Otići ćete niz hodnik i ući u posljednju prostoriju. Tada ćete zatvoriti vrata, vrlo oprezno izvaditi derringer, otvoriti prozor, viknuti i dvaput opaliti kroz prozor. Nakon toga sakrijte žurno oružje. Ponovite mi, molim vas, sve to.

Djevojka udovolji njegovoj želji.

— A onda?

— Onda pričekajte da dođe bradonja. Kažite da vas je onaj ćelavac zadržao u vrtu. Napokon je ovdje, u kući, nasrnuo na vas. Branili ste se, a on je, jako se razbjesnjevši, pucao. Tada je, pošto ste počeli vikati, iskočio kroz prozor. Molim vas, odigrajte tu scenu što bolje, Peggy. Uхватite se za Rockyja i zadržite ga što dulje, tako da ja mogu obaviti telefonski razgovor. Možda ovisi o tome naš život. Jeste li spremni?

Ona pogleda Hamiltona, pa opet Joa. Bila je užasno blijeda, ali vrlo odlučna.

— Učinit ću to. Koliko vam je vremena potrebno?

— Pa, oko tri minute. Možda će otrčati u park. Međutim, kad ga više ne budete mogli zadržati, viknite glasno: »Ne ostavljajte me samu!« Tada ću pokušati da se sakrijem.

Ona mu blago dodirne vršcima prstiju rame, dok su joj podrhtavale usne.

— Čuvajte se, molim vas. Bez vas smo izgubljeni.

— Zar mislite da ću srljati u propast? Doktore, vi pođite u susjednu sobu. Vaš je zadatak da se branite ako bude potrebno i da me čekate.

Hamilton ustane.

— Moram priznati, hrabri ste.

— A što mi drugo preostaje? Vi se, Peggy, poslije također sakrijte u vrtu, u podrumu ili gdje god hoćete. Nadam se da će se ta jezovita drama još noćas završiti.

— Ja ću poći k doktoru Hamiltonu — reče ona.

— Čekat ću vas, Peggy! — odvrati Hamilton.

Ona pogleda opet Joa.

— Da krenem?

— Krenite — kimne Jo. — Pođite niz hodnik polako, sasvim prirodno. Vidjet ćete da će sve dobro završiti.

— Dobro... idem. Osjećam mučninu od straha.

Jo joj otvori vrata, i ona izađe, uspravna i neprirodno blijeda, ali smirenih kretnji. Vrata se zatvore.

— Sada ste vi na redu, doktore!

Hamilton poslušno krene, pogurivši se kao da nosi težak teret. Na pragu susjedne prostorije se okrene.

— Hvala — reče i nestane.

Jo osluhne. Najednom se tišina činila neprirodnom. Sat na njegovoj ruci kuckao je bučno poput zidne ure. Hoće li Peggy uspjeti?

Napokon odjekne krik. Jo izvuče pištolj, no u isto vrijeme odjeknu i dva hica. Kraj vrata protrči, psujući, Rocky James. Varka je uspjela.

Peggy opet vrisne. Jo naglo otvori vrata i pohita velikim koracima prema recepciji. Birajući Tomov broj, čuo je daleke glasove. Pod

povezom mu je izbio znoj. Napokon se začuje pozivni znak. Peggy je, vjerojatno, zatvorila vrata, jer su se glasovi stišali.

Javi se kapetan. Jo odahne. Vikne poluglasno:

— Ovdje Jo. Dobro slušaj, stari!

— Zaboga, gdje se skrivaš? Uzalud sam nastojao doprijeti do tebe.

— Nisam se mogao javiti. U nevolji sam i dobro bi mi došla tvoja pomoć..

— Govori, slušam te — odvraći odmah Tom.

— Nalazim se u jednom sanatoriju za poljepšavanje, pet kilometara zapadno od Stratforda. Sanatorijem upravlja liječnik za kojim tragaš, no sada je ovdje Stoppa sa svojim ljudima. Zatvorio je sanatorij, opkolio ga električnom ogradom.

— Kako si ušao?

Jo osluhne. Peggy se još brinula za to da on može govoriti.

— Nije važno, sada sam ovdje. Jo noćas će početi gužva.

— Znači, treba da se požurim.

— Požuri se. Nalazim se u prilično ružnom položaju. Pokušat ću da isključim struju, no ne mogu ti ništa obećati.

— Čekaj! — vikne Tom. — Ubili su onu Marciju. Neki plejbojski tip, mlad, tamnih očiju.

— Ringo Mils. I njega možeš naći ovdje.

— A što radi tu Stoppa?

— Želi promijeniti izgled lica.

— Dakle, svi su tamo. Nadajmo se da neću zakasniti.

Glasovi su se jasnije čuli. Vjerojatno je Peggy očajnički nastojala zadržati gangstera.

— Pažljivo me slušaj! — brzo će Jo. — Cass Stoppa je oteo jednog mladića, Larryja Harrisa. kako bi ucijenio njegova oca, direktora bawke.

— Što? — vitkne Tom Rowland.

— Nazovi Harrisa. Obavijesti ga da upravo pokušavam spasiti njegova sina. Kaži mu da ne smije izgubiti nade.

— A ti, što je s tobom? Što ako zakasnimo?

— Moram prekinuti.

— K vragu! — vikne kapetan.

Jo spusti slušalicu i potrči.

Rocky je bijesno vikao, a Peggy uzvikne kako su se bili dogovorili:
»Ne ostavljajte me samu!«

Jo jurne uz stepenice i nestane iza ugla upravo kad je Rocky protrčao dolje.

Gangster otvori kućna vrata i vikne bijesno:

— Gdje se skrivaš, Buck? Prokleti klipane! Izaberi neku drugu noć za svoje ljubakanje, inače ćeš vidjeti svoje!

Jo se nasloni na zid i pričeka. Namjeravao je potražiti Larryja čim ustanovi da li će Rocky ostati na recepciji ili obavijestiti Stoppu.

Dolje je Rocky još bjesnio. Činilo se da se boji napustiti ulazna vrata i telefon. Čekao je Bucka. ne znajući da je ovaj zatvoren u ormaru.

Jo odluči da krene. Koračao je gotovo nečujno, a pomagala mu je i Rockyjeva vika odozdo.

Stepenicu po stepenicu približavao se Trinaestom odjelu gdje su bili Cass Stoppa i crvenokosa Gwendolyn. Koliko je razbojnika gore? Srlja li u propast?

23

Spustivši slušalicu, kapetan Tom Rowland bio je blijed. Teško je disao kao da podiže neki teret.

Iza njega je stajao Ron Myers, koji ga je dopratio kući i ostao ovdje radi nekoliko čašica viskija. Uzalud je pokušavao prislušivati.

— Što je? — zapita.

— Jo je u neprilici. Pozovi mi kola, a ja moram obaviti još jedan telefonski razgovor.

— Zar je tako žurno?

— Jest! — vikne Tom.

— Znači, zaista je gusto. Hajdemo.

— Ne, ti ostaješ.

— Kako to?

— Odvest ću se neslužbeno. Ja imam razlog da se izvrgnem opasnosti, ali ti nemaš.

— Sada nisam na dužnosti, pa mogu činiti što me volja.

— Slušaj, Rone...

— Kamo idemo?

— U Stratford.

— Zašto ne nazoveš šerifa?

— Zato što bi otvoren napad donio Jou smrt.

— Ni ja nisam stranac. Jou ništa ne dugujem, ali mi je stalo do toga da ti sačuvaš glavu. Ne bih htio dobiti novog šefa.

— Što još onda čekaš? — promrmlja Tom Rowland.

— Da mi kažeš bar nekoliko podataka.

— Čut ćeš ih putem. Pogledaj malo kartu. Bitno je da budemo brzi.

— Zar je tako opasno? — upita mirno Ron Myers.

— Triput opasnije nego što misliš. Idi već jednom.

Ostavši sam, Tom uzme svoj službeni revolver. Cijelog ga je dana mučila tjeskoba. Slutio je da je Jo upao u neprilike. Otkad su našli onu ubijenu djevojku, znao je da su oni razbojnicima spremni na sve.

Žurno počne listati telefonski imenik. Nađe broj Marka Harrisa i okrene ga. Tek što se začuo pozivni signal, na drugoj se strani digne slušalica.

— Harris — reče prigušen glas.

— Ovdje kapetan Rowland — odvrati Tom. — Javljam se po nalogu Joa Walkera.

— Što se dogodilo, kapetane?
— Poznato mi je da su vam oteli sina.
— Obećao mi je... — zastenje Harris.
— Ne postoji nikakav razlog da se uzbuđujete. Održao je riječ. Upravo me nazvao. Zna gdje je vaš sin i nastoji izvući ga iz nevolja.
— O, bože, o, bože — govorio je Mark Harris, a zvučalo je kao da plače.

— Idem sada k njemu. Nadam se da ćemo uskoro sve razjasniti.
— Mogu li pomoći, bilo što učiniti za Larryja?
— Ako netko može pomoći, onda je to Jo Walker. Poželite mu sreću. Javit ćemo vam se.

Kapetan spusti slušalicu prije nego što je Harris potpuno shvatio što se dogodilo. Zgrabi ogrtač i istrči iz kuće.

Ron Myers otvori vrata službenog auta; Tom sjedne kraj njega. Odmah krenu. Premda su menhetenske ulice bile u to doba prilično prazne, Ron uključi crveno svjetlo i pritisne papučicu za brzinu. Čvrsto držeći upravljač, gledao je ravno pred sebe.

— Slušam — reče.

— Kirurg kojega tražimo ima sanatorij za poljepšavanje. Jo je to nekako otkrio. Vjerojatno preko Cassa Stoppe, koji ondje pribavlja sebi novi izgled lica kako bi izmakao našim potjerama. Smjestio se u sanatorij sa svim svojim ljudima.

— Zaboga — promrmlja poručnik — kako Jo uspijeva uvijek upasti u središte svih zbivanja?

— Zato što nije pretjerano oprezan, Stavlja sve na kocku i ne misli na opasnost. Inače, onaj lijepi ubojica koji je usmrtio Marciju zove se Ringo.

— I on je u toj družbi.

— Tako je. Podigli su uokolo električnu ogradu i zatvorili sanatorij. Jo je sada u klopci.

— Sam?

— Sam.

Zavlada kratka šutnja, a onda Ron promrmlja:

— Zar ne bi bilo dobro da ipak obavijestimo okružnog šerifa?

— I što bi tada bilo? Opkolili bi cio kraj, pripremili zvučnike i dovukli svakakvo oružje. Što bi tada ubojice učinile s Joom?

Auto prebrzo uđe u zavoj, tako da su zacviljele gume.

— Pazi! — vikne Tom. — Nastoj da čitavi dođemo onamo.

— Ne boj se! Samo se čvrsto drži.

Napuste velegrad koji se pripremao za san. Automobilska su svjetla nagrizala noć. Na nebu su se hladno svjetlucale daleke zvijezde.

Poručnik je izvlačio iz motora svu snagu koju je mogao dati. Iznenada upita:

— A kako ćemo ući ako je ograda nabijena strujom?

— Jo će pokušati da isključi struju.

— Možda neće imati vremena za to.

— Ja ću ući — reče Tom Rowland. — Samo me dovezi onamo, pa ćeš vidjeti što ću učiniti s njima.

Kapetan je izgledao vrlo odlučan, ali se pod tom smirenošću naslućivalo nešto drugo: strah za prijatelja Joa Walkera.

Stigavši do Trinaestog odjela, Ringo Mills ostade potpuno bez daha. Zašto je u toj proklesoj kući tako tiho? Zašto se u praznim hodnicima odražavaju tako čudne sjene? Je li sve to samo plod njegove mašte?

Osjećao je neodoljivu želju da unese živost u tu kuću, da svima pokaže tko je on. Neka upamte njegovo ime.

Vrata sobe broj 9 bijahu još otvorena. Na krevetu je ležao, čvrsto svezan, onaj pjegavi dječak koji mu je oduzeo već toliko vremena. Zbog njega je postao dadilja i doživio poniženje. To neće tako ostati.

Mladić je izbezumljeno kružio pogledom po sobi i prigušeno stenjao.

Ringo zatvori vrata. Iznenada se razbjესni. Kako se taj bijednik usuđuje držati ga uz sebe, zatočiti ga u toj uskoj sobici?

Zavoj na Larryjevoj glavi bio je krvav do usta. To crvenilo zasja, pa preraste u more boje. Nije li to glazba, lijepa i divlja, koja mami? Ne smije li se to neka djevojka koju pokriva samo dugačka kosa? Zar se njemu smije?

Larry pokuša opet olabaviti spone. Bespomoćno je dahtao.

— Umukni, ili ću te ja ušutkati! — zaprijeti Ringo.

Osluhne. Glazba je ojačala. Da, sve je tako veselo, mislio je. Ne smije stajati po strani. Treba da se zabavlja, da uživa u životu.

Zadovoljno se smijuljeći, približi se krevetu i podigne ga što je više mogao. Nasloni ga na zid.

Tada ustukne, savijajući se od smijeha. Sada će, kao bacač noževa u cirkusu, pokazati što umije. Krevet s privezanim tijelom kružio je ispred njega, a u ušima mu je odzvanjala glazba. Osjećao se divno. Kroz žile mu je strujila krv. Njišući se na nesigurnim nogama, izvuče nož i nasmije se. Podigne se na nožne prste da bi jasnije razabrao cilj.

Larry zažmiri. Nije bio u stanju da gleda smrti u oči. Kroz glavu su mu jedino prolazile neprestano riječi: »Oče, pomози mi. Ne želim umrijeti.«

Ringo izvuče i iz dragog rukava nož.

Pokraj Larryjeve glave, s obiju strana, zaibijiu se oštrice.

Ringo je uživao u prejplašenom Larryjevom stenjanju. Izvuče noževe i vrata se na svoje mjesto. Zidovi se iskriviše, lik na krevetu

kao da je htio posegnuti za njim, a glazba nadjača sve. Nije čuo tiho škripanje vrata što su se otvorila iza njega. Drhtale su mu ruke. Htio je ubiti tu neman na krevetu, morao je to učiniti. Ona je nezaustavljivo rasla.

Jo Walker nije vjerovao svojim očima. Zaprepasti ga prizor.

Udari samo jednom. Ringo se, tiho uzdahnuvši, stropošta. Ostone ležati, blaženo se smiješeći. Još je čvrsto držao svoje noževe.

Jo zatvori vrata.

— Larry Harris? — zapita prigušeno.

Mladić otvori oči u koje mu se slijevao znoj. Ugleda pred sobom čovjeka u pidžami, povijene glave. Nije mogao govoriti. Samo kimne.

Jo mu smjesta strgne flaster s usta i spusti krevet. Larry je grčevito hvatao zrak.

— Smiri se, smiri se, sve je prošlo!

— Tko... ste vi?

— Prijatelj. Poslao me tvoj otac. Treba da se požurimo.

— Obojicu će nas ubiti... Ja...

Jo ga počne spretno odvezivati, istodobno osluškajući.

— Tiho, Larry. Nastoj mi pomoći. Radi se o sekundama!

— Užasno mi je... mučno!

Jo mu pomogne da ustane.

— Svuci pidžamu. Treba da zamijenimo odjeću.

— Vode, molim vas, vode!

Jo nađe čašu i donese mu vode. Vani je još bilo tiho, Larry pohlepno isprazni čašu. Nakon toga kao da se malo oporavio.

— Hvala — reče.

— Svuci se — ponovi Jo.

Kleknuvši, stade skidati odjeću s onesvještenog Ringa. Navuče na njega pidžamu, a njegovo kožnato odijelo dobaci Larryju.

— Obuci to brzo! — prošapće.

— Što namjeravate? čemu to?

— Vidjet ćeš. Požuri se, Larry, ovakva nam se prilika više neće pružiti.

Mladić poslušao. Jo mu u isto vrijeme skine zavoj s glave i počne ga omatati oko gangsterove glave. Pod bijelim povezom nestala je kudrava kosa. Napokon ostanu otkrivene samo uši, oči, nos i usta.

Jo smjesti gangstera na krevet, pokrije ga i čvrsto sveže. Prekrije mu usta istim onim flasterom koji je ušutkao Larryja. Uzme noževe i gurne ih pod uzglavlje. Sada je žrtva bila slobodna, a mučitelj sputan.

Larry je zabezeknuto promatrao Joa.

— Tko ste vi?

— Zovem se Jo Walker. Nemamo sada vremena za razgovor. Moramo izaći! Znaš li rukovati oružjem? Ne mogu gledati na sve strane.

Larry kimne.

— On me... on me naučio. Neću više nikada pucati.

— Možda ćeš biti prisiljen na to. Gangsteri nemaju za milost. Uzmi Ringov kolt.

— Kamo idemo?

— K liječniku. Dok ja budem ovdje uvodio red, vas troje možete se dolje zabarikadirati. Čekaj!

Začuje se dizalo. Otvore se njegova vrata i prema njima dvojici zapute se koraci. Larry prestrašeno otvori usta da krikne. Jo mu smjesta pokrije rukom lice. U desnoj je ruci držao pištolj. Prst mu se zgrči na okidaču. Tko god uđe, poginut će.

Koraci stignu do vrata i počnu se udaljavati. Začuje se kucanje, a onda kao da su se neka vrata otvorila i zatvorila.

Jo pusti Larryja.

— Budi mirain — upozori ga.

— Ja... ja... Žao mi je!

— Smiri se. Moramo izaći odavde.

Jo nečujno otvori vrata. Hodnik je bio prazan, a na sjajnu su se linoleumu vidjeli tragovi nogu.

Jo zatvori vrata. Krenu. Brojio je korake. Niz vrat mu je tekao znoj. Tada se pred njima ukaže stubište. Zavojite stepenice pruže im zaklon. Larry se uhvati za ogradu na stubištu. Očajnički se trudio da vlada sobom. Nije bio dorastao svemu ornome što je doživio. Međutim, čim se bude smirio i sabrao, imat će dojam da je preskočio godine i godine.

Nisu krenuli dizalom jer bi ih ono lako odalo, no stubište kao da je bilo beskonačno.

Jo se neprestano osvrtao i požurivao mladića. Kad su stigli na cilj, on protiv volje uzdahne. Otvori vrata, gurne Larryja u Hamiltonovu sobu i žurno ih zatvori iza sebe.

— Onamo — reče mladiću i gurne ga prema susjednoj prostoriji. Pokucavši, tiho se javi: — To sam ja: Walker. Otvorite, molim vas!

Okrene se ključ u bravi i otvore se vrata knjižnice. Peggyno lice zasja od radosti.

— O, tako sam sretna! Gotovo sam umrla od straha — šapne.

— Izvrsno ste izveli svoju predstavu, Peggy — reče Jo. — Uđi., Larry!

Ugledavši liječnikovo izudarano lice, mladić se trgne. Pokuša se povući iza Joa, ali ga ovaj zadrži.

— Bez brige, nalaziš se među prijateljima.

— Tko je to? — zapita Clint Hamilton, promatrajući momka jednim okom, jer mu se drugo sasvim zatvorilo.

— Larry Harris. Oteli su ga i čuvali ovdje. Pobrinile se za njega, molim vas. Doživio je šok.

— Svi smo ga doživjeli — reče bezbojnima glasom Hamilton. — Tu pomaže samo razum.

— Da, ali vi ste proživjeli dvostruko više godina nego on — odvratila oštrije Jo. — Prema tome, postupajte tako. Dajte mu nešto.

— Zar uistinu očekujete da odem s njim u ordinaciju? Ne bismo daleko stigli — uzvikne prigušeno Hamilton.

— Glupost. Valjda imate u torbi neko sredstvo za umirenje?

Jo odvede Larryja do stolice.

— Što će sada biti s nama? — upita plašljivo Peggy. — Kada će zamijetiti onu prijevaru sa ćelavcem?

— To se može dogoditi svakog trenutka, Peggy.

Ona posegne u džep haljetka i vrati mu derringer.

— Evo, meni to oružje više ne treba.

— Hvala. Izvrsno ste postupili. Već stiže pomoć.

— Za nas će stići prekasno — progundala Hamilton. — Kako ste uspjeli dovesti ovamo tog mladića?

— Izvršio sam malenu zamjenu. Sada u Larryjevu krevetu leži jedan gangster, u pidžami i povezane glave, svezan i začepljenih usta. Ne može ni pisnuti — reče i zadovoljno gurne derringer u džep.

— A bradonja?

— Gore je i podnosi izvještaj šefu.

— I što namjeravate vi poduzeti?

Jo priđe prozoru i otvori ga.

— Prije svega, isključit ću struju i otvoriti dvorišna vrata. Iskoristit ću ovaj izlaz, no odmah se vraćam.

Larry smjesta skoči na noge. U očima mu se jasno odražavao strah. Zatetura za Joom i reče:

— Povedite i mene. Ne mogu ostati ovdje!

— Lijep ste teret natovarili sebi na leđa — reče Hamilton.

Jo je oklijevao. Nije smio gubiti vrijeme, no Larry je izgledao tako jadno da napokon popusti. Možda je i najbolje da ga sakrije negdje u parku dok se ovdje sve ne završi. Ispruži ruku.

— Dobro, dođi, Larry. Ali, tiho!

— Budite oprezni, molim vas, gospodine Walkeru — reče Peggy.

— Korov je neuništiv — odvrati on i odšulja se u mrak.

Međutim, nije bio baš posve uvjeren u svoje riječi. Znao je da mu je Larry veliki teret. Ako sada da izgubi živce, moglo bi to biti kobno za njih.

Uto ga grčevito uhvate za ruku mladićevi znojni prsti. Ispuni ga duboko žaljenje. Spasio je Harrisova sina i zar da ga sada prepusti sudbini? Treba ga najprije skloniti na neko sigurno mjesto, a onda može krenuti u akciju.

— Dođi — prošapće odlučno.

25

Rocky James je dovoljno dugo čekao. Buck se nije pojavio, a Ringo se ponašao kao da je poludio. Vrijeme je da o svemu tome obavijesti šefa.

Kad je pokucao, otvorila mu je vrata Gwendolyn. Držala je u ruci pištolj, a njene su oči odavale da bi pucala da se pojavio netko nepoželjan. Što li je tako veže uz tog debeljka na krevetu?

— O, ti si to — reče ona mirno.

— Uđi. Upravo se probudio.

Rocky povuče ovratnik crvene košulje koji kao da ga je najednom počeo stezati. Premjesti se s noge na nogu i upita zbunjeno:

— Kako je, šefe?

Cass Stoppa ga je pažljivo promatrao. Odmah je opazio da je nervozan.

— Osjećam se tako dobro da ću sutra ustati, a mislim da je i vrijeme. Daj mi to sada, Gwen!

Djevojka zatvori vrata. Njeni su crveni uvojci poput aureole, pomisli Cass. Obradovat će se kad opazi kakvo mu je lice napravio liječnik Hamilton.

Ona mu se osmjehne. Uska je haljina isticala njezine lijepe obline.

— Zašto? Želim ostati uz tebe.

— I hoćeš. Ako želiš, zauvijek. No, sada se opet mogu sam braniti.

Ona mu poslušno priđe i vrati oružje.

— Želim zauvijek, Cass — reče mu mirno i opet sjedne na stolicu.

Stoppa se prisili da skrene pogled opet na Rockyja. Javile su se, očito, nake teškoće.

— Dobro, govori. Što se dogodilo?

— Nestao je Buck. Otišao je za onom lutkicom u bijeloj suknji i još se nije vratio.

Cass se polako podigne na laktove. Dahtao je.

— I ti dolaziš ovaimo? Traži ga! Što je s dvorišnim vratima.

— Kroz njih ne može nitko proći, šefe.

— Je li to sasvim sigurno? Nitko nije ušao ovamo?

— Nije.

— Kako može netko nestati bez ikakva razloga?

— Htio je spavati s tom lutkom, a ona nije htjela.

— Nije smio napustiti svoje mjesto — reče Stoppa, a usne mu malo poplave.

Gwen se nagne prema nijemu.

— Molim te, Cass, znaš da ti škodi uzrujavanje.

— Dobro, dobro — prošapće on i na trenutak sklopi oči kako bi se smirio. Najradije bi ubio tog glupana pred sobom, no još mu je bio potreban. Otvorivši oči, upita: — Što je s Ringom?

— Poludjet će zbog onog balavca. Ne može ga ni za trenutak napustiti, a meni je prijeko potreban.

— Drugim riječima, nije mogao odoljeti hašišu?

— Taj balavac ide i meni na živce, šefe. Trebalo je da ga se odmah riješimo.

Očito, svima su prenapati živci, pomisli Stoppa. Što znači jedan šesnaestogodišnjak u usporedbi s dvojicom njegovih ljudi? Njih dvojica jamče mu veću sigurnost. Reče nehajno:

— Ubij ga. A zatim potraži Bucka. Nije mogao propasti u zemlju. Što je s doktorom Hamiltonom?

— Pokušao se zaletjeti u ogradu, ali ga je Buck pošteno ispretukao. Od tada je u svojoj sobi i uvrijeđeno se mršti. Treba pobiti svu tu gamad.

— Ne, on mi je još potreban, razumiješ?

— Jasno, mislit ćemo na to.

— Idi. Čim se vrati Buck, neka mi se javi!

Rocky James se okrene odahnuvši.

— Razumijem, šefe.

— Požuri. Kaži liječniku da mi skine zavoj. Smeta mi.

— Dobro.

— Ti ćeš snositi posljedice ako nešto krene po zlu — prošapće Stoppa za Rockyjem.

Tek što je zatvorio vrata, Rocky bijesno zaprijeti šakom. Zar da mu svu odgovornost svaljuje na leđa ovaj stari debeljko koji samo leži i zapovijeda? Lice mu je bilo zajapureno dok je išao kroz hodnik. Sve su nevolje započele s onim balavcem.

Posegne za pištoljem i otvori vrata sobe broj 9. Ringo nije bio u sobi.. Vjerojatno opet puši. Međutim, mladić leži u krevetu, svezan i potpuno omotane glave.

Ringo Mills se osvijestio tek prije nekoliko minuta. Još nije potpuno shvaćao što se dogodilo, no jasno je vidio Rockyja. Slutio je što znači njegov izraz lica.

Naglo mu izbije znoj po cijelom tijelu. Propne se i pokuša dati znak.

— Nemoj, nemoj... to sam ja: Ringo! — promuca užasnuto, ali riječi su bile nerazgovjetne zbog flastera preko usta.

Rocky nije ništa shvatio. Grubo izvuče jastuk, stavi mu ga na lice i triput ispali iz pištolja.

Tada baci jastuk na pod i pregleda žrtvu. Zavoj je pocrvenio, a oči ubijenoga postale su staklenaste.

No iznenada se trgne. Na potiljku ispod zavoja virili su crni uvojci, a ne crveni. A Larry je crvenokos i ima svijetloplave oči.

Zabezegnuto je stajao i dahtao: svojim je rukama ustrijelio Ringa!

Sve je to onaj liječnik izveo. K vragu, taj ga je plašljivo grdno prevario. Možda je i Buck...

Jurne u dizalo, činilo mu se da se spušta sporo poput puža. Napokon se dizalo zaustavi.

Držeći pištolj u ruci, Rocky potrči prema liječnikovoj sobi. Širom otvori vrata. Unutra nije bilo nikoga. Druga su vrata bila zaključana. Počne pucati u bravu i zaleti se ramenom u vrata. Otvori ih. Začuje se vrisak, a iznad njega prozujni metak i zabije se u drvo. Uzvratni hicem i pogodi Hamiltona u desno rame; ovaj ispusti oružje.

Prestrašeno vrisnuvši, za ruku ga uhvati mala plavojka. Nije se mogao nje otresti. Bila je hrabra poput lavice. Proklete žene!

— Makni se! — izusti zadihano i napokon je odbaci do Hamiltona koji se držao za krvavo rame.

Peggy pokrije svojim tijelom liječnika.

— Ti si, huljo, smjestio Ringa u krevet! Makni se, djevojiko, ili ću pucati i u tebe!

Bojazan da će poginuti Hamilton natjera Peggy da zaboravi opasnost u kojoj se nalazi. Zaboravila je sve. Hrabro je štitila čovjeka kojega je voljela.

— Ne pucajte! To nije učinio Clint!

— Tako ? Znači ti si uspavala Bucka i podmetnula Ringa?

Gangsterovo se surovo lice približavalo, a ruka je htjela posegnuti za njom. Peggy krikne:

— Nisam ja! Jo Walker!

Čim joj je to izletjelo iz usta, shvatila je što je učinila. No, bilo je već prekasno. U njenim se zaprepaštenim očima pojave velike biserne kapi: suze. Hamilton se uspravi.

Rocky James je stajao kao skamenjen. To omraženo ime zacijelo je nekakva zabuna. Walker je stotinu kilometara odavde. Nije mogao neprimijećen prodrijeti ovamo. Ne bi mogla ni njegova sjenka.

— Jo Walker? — ponovi.

— Da.

Uto prema gangsteru korakne Hamilton, lica iskrivljena od boli.

— Laže. Ja sam to učinio— izjavi mirno.

— Clinte, molim te... — reče muklo Peggy.

On je nježno pomiluje po obrazu.

— Igra je završena. Propali smo, Peggy.

— Volim te.

— Bio sam užasna budala,. To mi neće pomoći da lakše umrem.

— Volim te — ponovi ona.

Rocky odgurne Hamiltona u stranu.

— Gdje je Walker?

— Vani — odgovori Peggy.

— Šuti! — vikne Hamilton.

— A Buck?

— I on. Zarobio ga je.

— I mladić je s njim?

— I mladić.

— Dobro, pođi sa mnom! — Rocky podigne s poda Buckov kolt i spremi ga. Gurne Peggy prema vratima.

— Ja sama to učinio — prostenje Hamilton, ali je njegov pokušaj bio uzaludan.

Rocky prisloni djevojci cijev na potiljak. Stojeći iza nje, reče:

— Ne miči se. Inače ću te ubiti!

26

Kad su odjeknuli hici, Jo se naglo okrene. To je kod Hamiltona, zaključni. Gurne Larryja pod jednu jelu čije su se grane spuštale gotovo do vlažne tratine.

— Ostani u zaklonu — reče tiho.

— Što se dogodilo? — zapita Larry.

— Ne znam. No, što god se dogodilo, ti se ne miješaj dok ne stigne pomoć. Ovdje ti ne prijete nikakva opasnost.

Jo pohita prema kući. Najednom kao da je park bio beskonačan. Dogodilo se nešto nepredviđeno. Je li Hamilton izgubio živce ili su pronašli Ringa?

U ruci je čvrsto držao pištolj. Koristio se svakim zaklonom. Trava je prigušivala njegove korake. Cvijeće je davno mirisalo, gotovo previše slatkasto.

Htio se vratiti u kuću i suočiti s Cassom Stoppom.

Stigao je gotovo do otvorena prozora Hamiltonove osobe kadli vikne opori glas:

— Ovamo, Wallkeru!

Jo zastane kao ukopan. Pogleda prema kućnima vratima, ali ondje kao da nije bilo nikoga..

— Tko me zove? — zapita odlučno.

— Rocky James. Uz mene je djevojka. Dođi ovamo i baci oružje. Brojim do tri, a onda će umrijeti mala!

Razbojnik gurne na svjetlo Peggy Wyler. Stajala je razrogačenih očiju, kao skamenjena. Disala je otvorenih usta.

Gangster je čekao u zaklonu. Bilo je očito da će pucati. Jo nije mogao birati. Nije smio žrtvovati Peggyn život. Zar je, doista, sve izgubljeno? Zar se mora predati?

— Jedan...

Jo krene. Duboko udahne. Premjesti malen derringer iz lijevog u desni džep.

— Dva...

Jo izađe na svjetlo.

— Čekaj. Tu sam. Pusti djevojku!

— Ruke uvis i bacaj oružje!

Peggy je nijemo plakala. Sad joj je bilo jasno što je učinila.

Jo dignu ruke i ispusti pištolj.

— Idi — reče. — Sve je u redu, Peggy.

— Gubi se! — naredi Rocky. — A ti, podlače, približi se još malo! Djevojka se udalji teturajući. Rocky se zabezeknuto zagleda u čovjeka u pidžami, povezane glave.

— K vragu, koliko je tu pacijenata! To si lukavo izveo. Međutim, sada ćeš ispaštati.

Uzmakne nekoliko koraka, upali reflektore i posegne za puškom.

Jo ga je nepomično promatrao. Kada će mu se ukazati prilika? Ili će gangster, možda, povući okidač i prije nego što bude mogao bilo što pokušati?

— Okreni se i pođi prema ogradi.

— To ti neće nimalo pomoći — odvrate mirno Jo.

— Kreni!

Jo se okrene i spusti ruke. Mlaz iz reflektora rasvijetlio je noć i otkrio ogradu s ubitačnom strujom.

Jo nehotice uspori korake. Koliko mu je još preostalo? Pogleda nebo, baršunasto i tamno, na kojem su se svjetlucale zlaćane zvijezde. Činilo mu se da još nikada nije bilo tako lijepo. A noć ga je zapuhivala svojim čistim dahom, kao da ga želi još jednom podsjetiti na to kako je lijepo živjeti.

Odluči da se bori. Ruka mu se neprimjetno približavala džepu. Iznenada iza njega zagrmi puška. Šikne uvis pregršt pijeska i trave. Prsti mu se trznu prema derringeru. Namjerno je poskočio kao da se prestrašio.

— Brže, slavni detektivu! Trči! Ograda te čeka!

Jo krene brže. Rukom je čvrsto obuhvatio derringer. Koliko je brz gangster? Hoće li pucati ako se baci na zemlju ili će pokušati da ga dotjera do električne ograde?

Najednom je postalo tiho. Još stotinu koraka. Jo je brojio svaki korak. Čim odjekne slijedeći hitac, izvest će posljednji pokušaj.

Još sedamdeset koraka.

Napregnovši sva osjetila, gledao je kako pred njim raste ograda.

Rocky vikne nešto što se izgubi u pucnju. Jo se baci na zemlju, okrene na bok i opali. Nečiji revolver prasne dvaput.

Rocky James digne ruke, podigne se na nožne prste, ispusti pušku i, kriknuvši, stropošta se na tratinu.

Jo opazi vitak lik u kožnatom odijelu. Larry je zaprepašteno stajao, držeći u ruci revolver iz kojeg se lelujavao plamičak dima. On je, dakle, pucao gangsteru u leđa.

Jo skoči na noge. Vikne:

— U zaklon, Larry!

Međutim, mladić se približavao kao ošamućen i zurio u nepomično tijelo.

— Je li... mrtav?

Jo ga povuče na zemlju i posegne za puškom. Uvjerio se da je Rocky mrtav. Izvuče mu pištolj iz futrole.

— Ne miči se — upozori mladića. — Čim isključim struju, idem u kuću. Ubrzo će stići pomoć.

Larry je još piljio u čovjeka kojega su pogodili njegova meci. Isprekidano je disao.

Jo potrči prema dvorišnim vratima. Više nisu vodila u smrt. Pronađe prekidač, isključi struju i širom otvori oba krila. Tada krene žurno prema kući.

Htio se još jednom sastati sa Cassom Stoppom.

Na recepciji nije bilo nikoga. Međutim, na trijemu je na klupi sjedio , Clint Hamilton. Lice mu se grčilo od boli, a Peggy mu je upravo previjala rame.

Ugledavši Joa, ona tiho krikne. Potrči mu ususret, brišući suze.

— Živi ste! Uistinu ste živi! — izusti zapanjemo.

On se oprezno osvrne oko sebe.

— A što ste drugo očekivali? Kako je ovdje?

— Nema nikoga.. Jako mi je žao, Jo. Prisilio me na to!

— Već sam zaboravio. Uzmite ovo za svaki slučaj — reče Jo i preda joj Rockyjev pištolj.

— Imate čelične živce. — reče Hamilton.

— Sve je to navika — odvrati Jo. — Nego, ako vas izvedu na sud, možete računati na moju izjavu, doktore.

Hamilton se iscrpljeno nasloni na zid. Potraži očima Peggy. U njima je bilo neobično mnogo nježnosti.

Jo potrči prema dizalu.

Penjući se prema trinaestom odjelu, osjećao je čudno uzbuđenje.

Cass Stoppa je teško disao. I usne su mu poprimile opet onu izdajničku plavu boju. Potraži svojim sivim očima djevojku.

Čeznuo je za njenom mladošću. Želio je još jednom uživati u životu bez ikakvih zapreka. Otkad leži tu, neprestano se gomilaju neprilike. Treba da zaboravi sve to na trenutak, treba da se opusti.

— Pleši — šapne promuklo. — Pleši, mala moja.

Ona dignu glavu i pogleda ga.

— Sada, Cass? Svakog trenutko može se vratiti Rocky. Pozvao si doktora.

Cass joj se osmjehne.

— Neka svi vide kako si lijepa. Pleši, Gwen, obraduj me malo!

Djevojka ga poslušala. Ustane i uključi magnetofon. Međutim, nije se mogla osloboditi nejasnog straha. Štoviše, on je jačao. Dobro je poznavala taj životinjski instinkt koji se razvija u ljudi koji žive na dnu i koji se moraju boriti svim svojim bićem da bi se održali. Otkad se Stoppa počeo brinuti o njoj, taj je instinkt nestao kao da nikada nije ni postojao. Stoppa ju je izvukao iz blata i pružio joj mir. Međutim, sada kad je nemoćan, taj se strah vraća, šulja se iz mraka i jezivo puže po leđima.

S magnetofona su je zvali mukli bubnjevi. Ona zabaci crvenu kosu i osmjehne se.

— Plesat ću, ako ti to želiš.

Skine cipele, otvori patentni zatvarač na leđima i spusti usku haljinu na pod. Tada se podigne na nožne prste, dignu ruke i počne se vrlo polako njihati. Svjetlo joj je milovalo gotovo golo tijelo, penjalo se po čvrstim bedrima i ljeskalo na mekoj koži. Gwendolyn sklopi oči i zapleše. Divlje i neobuzdanije nego ikada, kao da će se na taj način osloboditi straha.

Cass Stoppa ju je očarano promatrao. Najednom je lakše disao, kao da se na njega prenio dio njene nesputane životne snage.

Bubnjevi su sada zaglušivali. Cass je kovao planove. Najednom se osjećao jak kao nekada, kao u svojim najboljim danima.

Otvore se vrata.

— Van! — reče Cass, i ne pogledavši.

Uđe čovjek u pidžami. U lijevoj je ruci držao Buckovu pušku, a u desnoj svoj pištolj. Cijela mu je glava bila omotana zavojima.

— Ne milčite se! — reče razgovijetno.

Djevojka se ukoči.

Gorostasove su se obje ruke nalazile na pokrivaču. Nije se usudio pomaknuti.

Jo zatvori vrata.

— Isključi to! — naredi.

Gwendolyn krene bosonoga kroz sobu, a na njezinom je privlačnom tijelu podrhtavao svaki mišić. Dodirne magnetofon i glazba utihne.

— Priđi krevetu! — zatraži Jo.

Stoppa prošapće promuklo:

— Tko ste vi? Što hoćete?

Jo se kratko nasmije. Ne mičući se, gledao je gorostasa koji mu je ponudio svoje prijateljstvo i zatim nahuškao na njega svoje ljude.

— Htjeli ste me ponovo vidjeti, Cass. Sada sam tu.

Nastupi potpuna tišina. Djevojka se lecne, dok se u njenim očima vidio neprikriven strah.

Stoppa prošapće promuklo:

— Jo Walker?

— Jo Walker. Pokušali ste me na sve načine ubiti, ali vam to nije pošlo za rukom.

Gorostasovo dahtanje najednom ispuni cijelu sobu, prodire u svaki kutak.

— To nije moguće, ne, to nije moguće... Kako ste ušli?

Ukočeno su se gledali. Cass Stoppa se pomakne i zavuče dublje u krevet.

— Ne milčite se! — reče ledeno Jo.

— Nemam... dovoljno zraka!

— Imate ga dovoljno da odgovarate na moja pitanja. Što je bilo s onim prokletim ključem?

— Svenu je kriv Buzz — prošapće Stoppa.

— Što je bilo s onim prokletim ključem, zašto ga je bacio u moj auto? — ponovi Jo.

— Krenuo je k vama. Više nije htio surađivati, pa je odlučio da nas izda. Imao je slike dvojice ljudi koji su nesretnim slučajem izgubili život.

— U Chicagu — pomogne mu Jo. — Traže vas zbog ubojstva,

— Znali smo da je negdje pohranio svoj dokazni materijal, pa smo ga morali pronaći prije nego što padne u pogrešne ruke.

— U moje — reče Jo. — Uхватili ste mladića i htjeli prisiliti Marka Harrisa da vam omogući pristup blagajni, kako biste napunili džepove. Izvukao sam Larryja iz vaših ruku. Sada ste u klopci. Izbacio sam iz igre vaše ljude.

— Bucka, Ringa, Rockyja. Sve?

— Sve — odgovori Jo.

Djevojka zastenje. U njenim se očima odrazi divlja odlučnost. Jo nasluti što znači taj izraz.

— Ne čini to — opomene je. — Pucati ću.

— Nemoj, Gwen — reče muklo Stoppa.

— Da se nisi usudio da ga dirneš, huljo! — zaprijeti ona, a tijelo joj se napne.

— Povuci se, Gwen, molim te! On je opasan!

— Da se nisi usudio! — ponovi ona.

Jo je iznenađeno gledao taj čudni par.

— Natovarili ste mi Doca na vrat — reče. — No, ni to još nije bilo dovoljno, već je i djevojka morala umrijeti.

Gwendolyn je vidljivo oklijevala.

— Što? — zapita napokon. — Što je s Marcijom?

— Mrtva je. Ubio ju je Ringo — objasni Jo.

— Laže, ne slušaj ga, želi ti samo odvratiti pažnju — izusti zadihano Cass Stappa.

Ona ga pogleda.

— Doista joj se nije ništa dogodilo?

— Ništa. Kakvog bi to imalo smisla?

— Bila je naivna — reče ledenim glasom Jo. — Ja sam pokušao nešto saznati od nje, ali mi to nije uspjelo. Šutjela je kao zalivena. Uzalud ste je ubili!

Gorostasova se ruka neprimjetno spuštala prema teškom pištolju pod pokrivačem.

— Kolika je vaša cijena, Jo Walkeru?

— Nemam je.

— Svaki čovjek ima cijenu; svi smo mi podmitljivi. Platit ću koliko god zatražite, ako zaboravite da sam tu. Eto, spreman sam da platim,

— Neću novac.

— A što hoćete?

— Vas, Cass. Na vašem putu više ne smije biti mrtvih.

— Ne budite pretjerano sentimentalni. Smireno razmislite o mojem prijedlogu — prošapće Stoppa.

Jou bi bilo drago da je mogao skinuti zavoj s glave. Vrućina je postala nepodnošljiva. Međutim, polugola je djevojka stajala spremna na skok. Čekala je priliku. Nitko je ne može uvjeriti da je taj čovjek na krevetu ubojica. Sve će učiniti da ga spasi.

— Ništa neću zaboraviti — reče prigušeno Jo. — Vi znate što ja hoću!

Cass se tiho nasmije.

— Mene ne možete uhvatiti. Što misliš o tome, Gwen?

Njene je oči ispunila mržnja. Gola joj se koža na trenutak naježi, kao da je puhnuo leden povjetarac. Polako digne ruke s dugačkim noktima.

— Smiri se, draga moja Gwen — prošapće bolesni gorostas.

— Upao je ovamo kao da je kod kuće. Nije ni pokucao. I odmah je uperio u nas oružje. Pravi se važan. Van, i to smjesta!

Jo ju je promatrao. Već je prozreo njihov plan. Ta lijepa djevojka smatra da on nije u stanju pucati u njeno golo tijelo. Želi dati Stoppi vremena da zavuče ruku pod pokrivač.

No, poteklo je već previše krvi. Taj ubojica na krevetu, koji sada pokazuje svoju blagu stranu, ostavlja iza sebe crven trag. Ako ga nitko ne zaustavi, i ubuduće će ugrožavati ljudske živote.

Jo se sjeti Larryja pred suludim Ringom, Marcije kojoj više nitko ne može pomoći, saune i onog hodanja prema smrtonosnoj ogradi.

Ako bude potrebno, pucat će. — Dobro ste odigrali tu scenu, gospođice Bennett — reče. — No, ako skinete sa sebi i taj minijaturni bikini, neću ni za trenutak odvojiti pogleda od tog ubojice. Strpljivo ću čekati policiju.

— On nije ubojica.

— U zabludi ste. On je odgovoran za najmanje pet ubojstava. Odgovarat će pred sudom, a zna se kako će završiti.

— Tužan sam, Jo — prošapće Stoppa.

Izraz njegovih sivih očiju malo zbuni Joa. Zar se zabavlja na njegov račun? Možda je Buck uspio pobjeći iz ormara?

Jo se povuče do vrata. Gdje je Tom Rowland? Trebalo bi da se pojavi svakoga trenutka.

— Zbog čega ste tužni? — upita oprezno.

— Ponudio sam vam svoje prijateljstvo, a vi ga niste htjeli prihvatiti.

— Bolje rečeno, ponudili ste mi smrt, pa sam bio prisiljen da se branim.

— Bila je to velika pogreška. Sada ćete platiti zbog nje.

Gwendolyn je munjevito reagirala na te riječi. Kad je jurnula između Joa i kreveta, te pokrila svojim tijelom gorostasa, u očima joj se odražavala samo mržnja, a nije se vidio ni trag straha. Htjede uhvatiti Joa za ruke.

Jo je odgurne puškom i sagne se. Jer, Cassu je bila dovoljna jedna jedina sekunda.. Već je uhvatio desnom rukom pištolj i opalio kroz pokrivač.

Metak se zabije u vrata, ondje gdje se maloprije nalazio Jo.

Jo htjede opaliti iz pištolja, ali se u tom času ispriječi pred njim. djevojka. Skoči u stranu da je zaobiđe.

Međutim, Stoppa nije čekao. Opali i drugi put. Ovoga puta pogodi djevojku: tane udari u njena leđa i zaustavi je. Oči joj se prošire.

— Ah — zastenje ona — ah...

I sruši se na pod.

— Bacite oružje! —zapovjedi Jo

No, gorostas ga nije čuo. Kao da je sišao s uma, piljio je u polunagu djevojku.

— Ne — prošapće.

Bolno kriknuvši, iskoči iz kreveta, klekne kraj nje i nagne se nad nju. Otvorenim je ustima hvatao zrak. Spusti omotanu glavu. Htjede dodirnuti njezino tijelo. Iz ruke mu ispadne pištolj.

— Gwen... Gwen!

Nakon toga klone na nju i prekrije je svojim tijelom. Napregnuto se disanje prekine. Zavlada tišina.

Jo se sagne, uzme pištolj i povuče Cassa u stranu. Ruke su mu bile umrljane krvlju, ali ne njegovom. Više mu nije bio potreban sudac. Podlegao je srčanoj kapi.

Jo se nagne nad djevojku. Bila je još živa. Ako ubrzo sitigne pomoć, možda se izvuče.

Podigne je i stavi na krevet koji je još bio topao od čovjeka kojega je htjela zaštititi. Oči joj bjehu otvorene. Prostenje:

— Što je ... sa Cassom?

— Srčana kap — reče mirno Jo.

Tek tada je vrisnula. Otegnuto i tužno. Oči joj se napune suzama.

Jo shvati da je doista bila veoma privržena tom ubojici. Nagne se nad nju i uhvati je za ruke.

— Prestanite Gwen, ubit ćete samu sebe! Brzo će stići pomoć.

Ukočeno ga je promatrala, ali prestane jadikovati.

— Ne želim ... pomoć — izusti vrlo tiho.

— Mladi ste, treba da živite.

— On je bio moj život — reče Gwendolyn.

Jo to nije mogao razumjeti. Pogleda mrtvog gorostasa, pa nju. Što li je našla u tom starcu da je htjela žrtvovati život za njega?

— Zašto, Gwen, zašto?

— Tako ... boli.

— Čekajte! Pozvat ću pomoć!

Ona ga uhvati za ruku, ubrzano dišući.

— Jeste li ikada bili u sirotištu?

Jo zatrese glavom.

— Ja jesam. Živjela sam užasno dok se nije... pojavio Cass. On mi je pružio sve ono što nisam imala prije toga. Dom, samopouzdanost, osjećaj da sam netko ... a ne samo prezreno biće, razumijete?

— Razumijem. Ne govorite više.

— Previše je ruku... posezalo za mnom. No, Cass me nije... nikada ni dirnuo. Davao mi je sve badava.

Napusti je snaga, ali onda opet progovori:

— Gangster... i djevojka koja se može kupiti. Ali, Cass je bio za mene... sve. Otpuzala bih bila na koljenima do Meksika da sam ga time... mogla spasiti.

— Mrtav je. Zaboravit ćete ga.

— Neću. Trebalo je da vas ubijem... Jedino ste mu vi bili opasni. Nisam to učinila... i grdno sam pogriješila.

— Dobro. Ne uzbuđujte se više. Pozvajte liječnika.

Djevojka se onesvijesti.

Iznenada dopru iz hodnika koraci. Je li to Tom Rowland? Ili Buck? Ili Ringo?

Jo zgrabi pušku i podigne je.

U sobu uleti kapetan, a slijedio ga je Ron Myers. Obojica su držali u rukama oružje. Potraže pogledom Joa, ali ugledaju nekog čovjeka u pidžami, omotane glave. Puška je otvoreno prijetila.

— Policija! Bacite oružje! — vikne Tom.

Jo spusti pušku. Sada je vidio u hodniku i Hamiltona i Peggy. Svi su bili blijedi poput sablasti.

— Ne viči! — reče umorno.

Tom Rowland zine.

— Što? Jo? Ti si to?

— Dakle, on nas više i ne treba — reče Ron.

— Trebalo je da dođete malo ranije.

— Zar se, uistinu, sve završilo? — zapita drhtavim glasom Peggy.

— Sve — reče Jo i dobaci Tomu pušku. — Brzo, doktore, potrebni ste ovoj djevojci.

Clint Hamilton napokon ugleda Stoppu. Blijedo mu lice iznenada pocrveni.

— Mrtav je? — upita.

— Mrtav — odvrati Jo.

— Napokon! Ja nisam imao hrabrosti da ubijem to čudovište. Ni njega ni tu crvenokosu djevojku.

— Voljela ga je, doktore. Treba vašu pomoć.

Hamilton se nagne nad Gwendolyn i letimično je pregleda.

— Brzo u operacionu dvoranu! Peggy, obavijestite osoblje da se opet možemo slobodno kretati! — Pogleda Joa. — Hvala vam.

Peggy istrči i doveze pokretni krevet.

Prije nego što su odvezli Gwendolyn, Hamilton reče smireno: — Nikada neću zaboraviti što ste učinili za nas.

Koraci se polako udalje.

Jo se spusti na krevet.

— Rone skini mi taj prokleti zavoj. Umrijet ću od znojenja.

Ron se prihvati posla.

Tom je za to vrijeme skupljao oružje. Nagne se nad truplo.

— Dakle, to je taj Cass Stoppa?

— Da, Cass Stoppa, vođa bande!

— Ti si ga ustrijelio?

— Nisam. Nije mu bio potreban metak. Umro je od srčane kapi. Želeći da mene ubije, pogodio je u leđa djevojku. Kad je iskočio iz kreveta, srce mu nije izdržalo.

— Znači, Hamilton ga je operirao?

— Stoppa ga je na to prisilio. Upao je ovamo s trojicom svojih gangstera. Jednog od njih, Rockija Jamesa, naći ćete vani.

— Našli smo ga. I mladog Harrisa. Već je u autu.

— Dobro. Drugi, ćelavac Buck, skriven je u ormaru u podrumu. A treći, lijepi Ringo, čeka u Larryjevom krevetu, čvrsto svezan, da mu stavite lisičine.

— Što će mrtvacu lisičine? — promrmlja kapetan. — Triput je pogođen u glavu!

Jo ostane bez daha.

— Je li to istina.?

— Zar misliš da mi je do šale?

— Onda ga je ubio Rocky, misleći da puca a Larryja, Znači, zbog toga me htio otjerate do električne ograde.

— Jedno s drugim, Hamilton je taj liječnik koji je poljepšavao gangstere.

— Da. Ucjenjivali su ga. Pokušao je to ispraviti.

— Pogledajmo tog ubojicu.

Kapetan klekne kraj mrtvog tijela i počne skidati zavoj s lica.. U sobi je bilo posve tiho.

Ugledaju svježe šavove na neobično smirenu licu koje je bilo potpuno izmijenjeno. Kad bi zarasli ti šavovi, više nitko ne bi mogao prepoznati vođu bande. Ono buldoško lice nestalo je. Clint Hamilton je izvršno obavio posao.

— Vidi, vidi — promrmlja zapanjeno Jo.

Krupni gorostas, koji je nepomično ležao na podu, nije više izgledao nimalo opasan. Nemilosrdan je bio samo za života.

— Hajdemo, šćepajmo tog Bucka — reče Tom Rowland.

Tek kad su kapetan i poručnik izašla, Jo shvati da je potraga završena i da opet može mirno spavati.

Posegne za telefonom da nazove Marka Harrisa.

Kraj

***Anthony Gilbert: Točka s koje
nema povratka***

Kad je te večeri zazvonio telefon, isprva se nijedna od nas nije pomakla. Telefon se nalazi u hodniku, a kad netko nazove, naizmjenice podižemo slušalicu,

— Ti si na redu, Ursie — reče Vanessa nakon nekog vremena.

— Ne bi li ti mogla... iznimno?

— Podignem pogled s mog veza s malim bodom.

Vanessa pričekala još nekoliko trenutaka a onda ustane.

— Imam dojam da nećeš i pitam se zašto?

Promrmljam da je ionako vjerojatno nazvala Caro, a ona odmah postane revna, kao i uvijek kad bih spomenula to ime. Priznajem, mojom krivnjom, no to ne mogu izmijeniti. Do kraja života neću joj oprostiti što mi je učinila.

Caro Wellsley... uskoro će se zvati Caro Marsh ali... Vanessina je nećakinja, jedina kćerka njene pokojne starije sestre. S devetnaest godina sjajno se udala za izuzetno dobrog odvjetnika Milesa Wellsleyja koji se hvalio da se u njegovim rukama sve pretvara u zlato. — Tada je Vanessa rekla da to nije baš osobito mudro.

Miles je imao dva puta toliko godina koliko Caro, a nakon njene udaje vidjeli smo je zapravo samo u društvenim rubrikama novina za upravljačem njenog »silver clouda« ili pak u krznenom kaputu od platinaste kune. Osobno se pokazivala samo kad bi upala u teškoće.

Tada smo nas dvije bile nastavnice; Van je podučavala u jednom koledžu, a ja sam predavala jezike u ovdašnjoj gimnaziji. Zapravo, željela sam postati glumica, no majka mi je rano obudovjela, novca nije bilo, a bila sam nadarena za jezike. Nastavnički poziv se, dakle, nametao kao rješenje. Kad sam upoznala Vanessu Freeman na jednoj zabavi prije dvije godine, nisam imala nikakvih drugih izgleda nego da do kraja života ravnodušnim đacima ulijevam u glavu strane jezike.

Vanessa je posve izmijenila moj život. Još me i danas čudi zašto je ona, tako izrazito lijepa i privlačna žena, osjetila sklonost upravo prema meni. Teško je zamisliti veću suprotnost od one što je postojala između nas dvije: Vanessa vitka, finih udova, elegantna, sva nekako nalik lijepoj ptici, a ja usidjelica i tako i izgledam.

Kad čovjek ugleda Vanessu i Caro jednu pokraj druge, lako bi ih držao za majku i kćer. Obje imaju ono »nešto« što ostaje čak i kad prođu godine ljepote, no, ovdje sličnost prestaje. Caro smatra da joj svijet duguje raskošan i udoban život; Vanessa zna da sve valja platiti.

Unatoč nježnoj vanjštini, ona je praktičnija od nas dvije. Kad se dogodi kvar na automobilu, ja nazivam garažu, a kad prestane funkcionirati koji od naših električnih uređaja, pozivam električara da ga popravi. Vanessa, naprotiv, podigne poklopac motora i s izvijačem u ruci sama se laća posla. Ne bih se htjela naći u ulozi anđela čuvara pred rajskim vratima kad će Vanessa stići. Čak će i pred njima htjeti zadržati posljednju riječ.

Jedina osoba koja je može pobijediti... (zapravo, ne znam je li »pobijediti« pravi izraz...) jest Caro. Dogodilo se to ljeti, prije dvije godine, kad se naš veliki san pretvorio u veliku tlapnju. Veliki san je bilo nešto što je samo Vanessi moglo pasti na um. Sasvim je neočekivano naslijedila kućicu u kojoj smo otada stanovale, a uz to i skromnu svotu novaca. Nama je to bilo sasvim dovoljno da spalimo sve mostove, napustimo naša radna mjesta i započnemo nov, nezavisan život.

— Ne samo običnu privatnu školu za strane jezike. — Vanessa je bila odlučna — Pokraj tvog iskustva u jezicima i moje nadarenosti za organizacione poslove, osnovat ćemo školu za strane jezike s priključenom putničkom agencijom.

Pokraj nastave iz stranih jezika namjeravale smo za male skupine učenika organizirati putovanja u inozemstvo; naravno, osobno ćemo ih voditi na tim putovanjima. Zamislite samo: zlaćano sunce Egipta, bijele planine Grčke... Bilo je to naprosto prelijepo da bi moglo biti stvarnost. A tako se i dogodilo.

Sve je bilo pripremljeno. Imale smo prostorije za nastavu, i sve je već toliko uznapređovalo da je valjalo još samo potpisali ugovore... a onda je došla Caro i bacila bombu što je razorila sve naše planove.

Kad se jednog poslijepodneva vratih iz šetnje šumom, ugledam pred kućom njen automobil. Odmah sam se zapitala što želi. Znala sam da se ne može raditi o uobičajenoj prijateljskoj posjeti. Ladanjske se učiteljice ne uklapaju u njen društveni krug. Kad sam ušla u kuću, Vanessa dovikne:

— Ursie, pogledaj molim te kipi li voda za čaj, a ponesi i konjak. Nalazimo se u škripcu!

Kad sam ušla s bocom, Caro je sjedila ispred kamina, poput ptice što je objesila krila. Nije se ni osvrnula na me. Za nju nisam bila ništa drugo do nakostriješena psa što ga je Vanessa iz neobjašnjivih razloga negdje pokupila.

Ulijem konjak u čašu, a Vanessa je pruži Caro. Pri tome je pogleda s puno suosjećanja i nježnosti.

— Što se dogodilo? — zapitah.

— Ucjenjuju Caro.

***

Ucjena je nešto što se događa u romanima i filmovima, u najbolju ruku događa drugim ljudima, a nikada nama samima. A meni se učinilo upravo nemogućim da bi Caro, ta razmažena žena glasovitog bogataša bila izložena takvu poniženju, poput neke sasvim obične grijehnice.

— A tko je ucjenjuje? — zapitah.

Caro tada spomene ime što ga do smrti neću zaboraviti:

— Ethel Ridgley!

Ime sasvim jednostavno i obično, kao i ženin život. Gospođa Ridgley vodila je neki prljavi, mali hotel u jednom od prljavih gradića uz obalu. A tamo se lijepa, bogata i ugledna Lady Wellsley cijelu godinu sastajala s ljubavnikom.

»Što više imamo, to više priželjkujemo«, govorila je moja pokojna majka. Caro je posjedovala sve što žena uopće može poželjeti: bogatog muža, basnoslovno skupi automobil, krzna i nakit pa i život kakav dolikuje samo princezi iz bajke. A da ne spominjem njeno dijete; istine radi moram priznati da je Isobel bila jedino stvorenje koje je Caro voljela poput same sebe. Svaku drugu ženu to bi u potpunosti ispunilo. Ali, ne i Caro!

— Naprosto mi je potreban netko — rekla nam je. — Ne možete ni zamisliti kako je živjeti s Milesom. Naprosto se hladim, počinjem se smrzavati. — Stresla se... i to nije bila gluma.

Ruperta Brooka nikada nisam upoznala osobno, no jednom sam vidjela njegov snimak. Pripadao je onim romantičnim, kolebljivim mladićima, prema kojima su žene tako mekane. Ne bih rekla da je pobuđivao njen majčinski nagon; no bio je mlad... mnogo mlađi od

nje... i, kako su to dokazali kasniji događaji, ludo zaljubljen u nju u punom smislu te riječi.

— Čista je suprotnost Milesu, i to je privuklo Caro — kasnije mi objasni Vanesa. — Ništa nije tako dosadno kao uspjeh, potraje li duže.

Ma što bio Rupert Brook, uspješan nije bio... osim u osvajanju Caro. Sve što bi Miles dotakao, pretvaralo bi se u zlato; sve što bi Rupert dotakao, raspadalo bi se ni u što. Pa ipak, povjerovala sam Caro kad je ustvrdila da joj je mladić otkrio novi svijet.

— Posve sam zaboravila kako je to biti žena!

Možda su postali lakomisleni ili su se pak, što je još vjerojatnije, pomalo zamorili; bilo kako bilo, ona je nakon dvanaest mjeseci htjela prekinuti s njim.

— Posumnjala sam da Miles nešto sluti — pričala nam je. — Jednom sam čak imala osjećaj da me netko slijedi. Možda sam bila u zabludi, ali nisam se smjela izložiti opasnosti. Kad bi to Miles saznao, oduzeo bi mi Isobel. A nju ne bih dala ni za deset Ruperta.

Vjerojatno je očekivala da će se Rupert pokoriti njenim željama. kao i uvijek, ali tu se prevarila. Nije ni pomišljao dopustiti da ga se otrese.

Na pitanje krije li se možda on iza te ucjene, zanijekala je glavom. Unatoč tome, on se pretvorio u ozbiljnu opasnost.

— Nekoliko me puta naavao kući — nastavila je. — Bojala sam se da će Miles ili njegova tajnica nešto posumnjati.

Pisao joj je i prijetio da će doći u London, ako ona bar još jednom ne dođe k njemu. Naposljetku je morala popustiti.

— Bio je nemoguć, Vanessa. Zahtijevao je da napustim Milesa i dođem k njemu. Nalikovao je malenom djetetu. Nije zaposlen, a i u hotelu je dugovao najamninu. Ta, od čega bismo živjeli?

Bilo je upravo svojstveno Milesu što je ženi — dopuštao svaku raskoš. Međutim, u toku cijeloga braka Caro nikada nije mogla raspolagati s više od pet funti; poput malograđanina uvijek je od žene zahtijevao popis izdataka.

— Rupert kaže da će se ubiti ne dođem li k njemu — nastavi Caro. — Kako sam mogla i naslutiti da misli ozbiljno? Kaže se da ljudi koji prijete samoubojstvom umiru u dubokoj starosti, i to sasvim prirodnom smrću.

Međutim, Rupert Brook je bio iznimka od tog pravila. Progutao je preveliku količinu tableta za spavanje. Hotelska gazdarica, upravo Ethel Ridgley, pronašla ga je idućeg jutra, kad mu je donijela doručak u sobu. Pozvala je liječnika, a ovaj je obavijestio policiju. Uzrok smrti bio je nedvojbena, a tako i motiv: mladić, nezaposlen, bez ikakve radosti, bez ikakvih nada. Takvih slučajeva ima svakog tjedna. »Samoubojstvo u duševnoj poremećenosti« pisalo je u smrtovnici.

— Ništa nisam saznala o tome — objašnjavala je Caro. — Takvo samoubojstvo suviše je nevažno da bi o njemu pisale londonske novine, pa nisam ništa znala o tome što se zbilo. Laknulo mi je da je odjednom prestao pisati i nazivati; ponadala sam se da je naposljetku došao k pameti. A onda se javila ta Ethel Ridgley.

Ethel Ridgley bila je mudra poput lisice. Nikada nije dala ništa napismeno. Nazvala je Caro i rekla da posjeduje pismo o kojemu bi morale porazgovarati. Dodala je da je u istrazi slagala kako Brook nije ostavio nikakvo oproštajno pismo. A mladić je napisao opširno pismo koje će obradovati svakog urednika rubrike društvenih tračeva i iz kojega je nedvojbeno tko je dotična dama.

— I to je sve? — začuđeno uskliknem. — Zar ne shvaćate da je ona počinila krivično djelo kad je zatajila to pismo?

— Uvijek može tvrditi da ga je otkrila tek sada... na primjer, iza noćnog ormarića. No, ona uopće ne misli na policiju. Izjavila je da će mi dati pravo prvokupa, a ako neću ili ne mogu platiti, ponudit će pismo Milesu

— Pa zar ona vjeruje da će se on dati ucijeniti?

— Do toga ne smije doći! Ne smije pročitati to pismo. Oduzeo bi mi Isobel, a to se ne smije dogoditi. Ubila bih se!

— Koliko zahtijeva za pismo? — zapitam.

— Dvije tisuće funti!

***

— Kako tvoja nećakinja dolazi na pomisao da bismo joj mi magle pribaviti dvije tisuće funti? — zapitala sam, kad je Caro otišla. — Zna da smo sve, do novčića, uložile u poduzeće.

— Na svu sreću, nismo još ništa potpisale.

Pogledam je s nevjericom. Naprosto nisam mogla shvatiti da bi Vanessa mogla tako olako baciti u vjetar cijelu našu budućnost... a

da pri tome uopće ne smatra potrebnim da mene što upita, ili mi objasni.

— Ta ne misliš valjda ozbiljno! — usprotivih se. — Nećemo se valjda vratiti našem robovanju.

— U pitanju je njen život... doista, život... a za nas to zmači samo izmjenu planova.

I sada sam se još nadala da ćemo nadmudriti Ethel Ridgley. Ona će se zacijelo zadovoljiti i dijelom zahtijevane svote, a mi ćemo ostvariti svoje namjere. No, te je iluzije naprosto nestalo kad sam je po prvi puta vidjela. Bila je to otrcana, oniža žena; nalikovala je na očerupanu paunicu... no potpuno je vladala situacijom. Na vlastite sam oči vidjela kako se ponosna Vanessa bez ijedne riječi pokorila njenim uvjetima.

— Nadam se da uviđaš barem to da nisi poklonila samo našu sadašnjost već preuzela i hipoteku na našu budućnost! — povičem bijesno kad je žena otišla.

A Caro nam nije ni zahvalila. Samo je rekla Vanessi:

— Znala sam da se mogu osloniti na tebe.

Raskošni život i dalje joj je bio osiguran; baš je briga što je time razorila naš!

A tako je uistinu i bilo. Godinu dana kasnije Miles pogine u jednoj prometnoj nesreći i tada se ponadah da će nam Caro vratiti novac. No, Miles je bio dovoljno mudar da svoj basnoslovan imetak oporučno ostavi samo kćeri. Caro će dobivati samo dio kamata. Osim toga, postavio je uvjet da se Caro oduzme skrbništvo nad Isobel, ako ne bude živjela besprijekorno.

A to je bila točka za koju se zakvačila Ethel Ridgley. Pojavila se jednog prijepodneva i pokazala nam snimku što ju je, očito, načinio ulični fotograf. Pokazivala je Caro u društvu tamnokosog mladića u položaju koji je neprijeporno ukazivao da su njih dvoje vrlo bliski.

Dospije li ta snimka u prave ruke, objasni nam ne okolišajući, moglo bi biti neugodnosti. Osim toga njen je hotel prilično zadužen; posljednja sezona bila je, navodno, vrlo loša, tako da sada mora platiti mnoge račune iako nije imala zarade. Svota što ju je ovoga puta zahtijevala bila je nešto manja; no prisilila nas je da uzmemo hipoteku na kuću.

Nismo se bile vratile u naša stara zaposlenja. Vanessa je smatrala da žene koje se upuštaju s ucjenjivačima nisu prikladne za odgajanje mladih ljudi. Međutim, ja sam bila uvjerenjena da mnogi mladi ljudi mogu još nešto naučiti od nas. Vanessa je djelovala u slobodnom pozivu, a ja sam tri dana u tjednu predavala na privatnog školi za strane jezike, što nije bila ni izdaleka ravna onoj što smo je namjeravale osnovati.

— Nećemo to valjda platiti! — usprotivila sam se, ali i znala da ćemo to ipak uraditi.

Ovoga puta se bar Vanessa nije morala osobno tim baviti. Stavile smo novac u staru kutiju za cipele, a onda se dogovorile s Ethel da ćemo se sastati u predvorju hotela »Paddingtom Court« na kolodvoru.

Ethel je izgledala točno onako kao i prilikom prvog sastanka. A kad je opet krenula, s paketom ispod ruke, reče:

— Neću vam reći zbogom, gospođice Jordan. Predosjećam da ćemo se uskoro vidjeti.

Prođe kroz zakretna vrata, pa prema kolodvorskom peronu. Zurila sam za njom slijepa od bijesa i bespomoćnosti.

Deset minuta kasnije — bila je mrtva. U gužvi poslijepodnevnog prometa okliznula se i pala pod vlak. Nitko nije vidio kako se to dogodilo. Začudo, neugledna kutija od cipela s novcem nikada nije pronađena.

***

Vanessa opet uđe u sobu za dnevni boravak i sjedne u naslonjač ispred kamina. Pričekam trenutak, očekujući da će nešto reći, ali nije.

— Bio je to prilično dug telefonski razgovor — rekoh naposljetku, kad više nisam mogla podnijeti šutnju. — Je li zvala Caro?

Caro se namjeravala ponovo udati. Rekla nam je da će uskoro objaviti svoje zaruke sa Charlesom Marshallom; i ovoga puta je odabranik bio uspješan i bogat.

— Ovog je puta posrijedi ljubav — rekla nam je. — No, ni riječi o tome dok se Charles ne vrati s puta.

— Nije bila Caro — odgovori Vanessa. — Bila je Ethel Ridgley.

— Što? — Naglo se okrenem. — Kako bi to mogla biti Ethel Ridgley? Nećeš valjda tvrditi da je prije godinu dana netko drugi

pokopan pod njenim imenom?

To ne bi bilo moguće. Osobno sam je vidjela kako leži mrtva između tračnica. Policajci su zadržavali svjetinu što se natiskivala i tražili svjedoke nesreće.

»Mene ništa ne pitajte«, odgovorila sam tada. »Došla sam na peron da bih ušla u vlak, ugledala sam gužvu i...«

— Ne, ona je mrtva i pokopana — prekine me u razmišljanju Vanessa. — Naravno, nije nazivala Ethel Ridgley. Međutim, feniks koji se upravo diže iz pepela ne mora uvijek imati isti lik, zar ne?

— A kakav je lik sada poprimio?

— Lik jednog muškarca koji se zove Jackson. Tvrdi da je njen brat i da posjeduje nešto što bi nas moglo zanimati. Je li ona ikada govorila o bratu, Ursulo?

— Ni o kome nije govorila.

Od prvog sam trenutka bila uvjeren da Ethel nije bila novajlija u ucjenjivanju. Poznala je sva pravila tog zanata. Nismo imale nikakva potpisa, nikakva pisma, doslovce ništa. Nitko joj ne bi mogao ama baš ništa dokazati.

— Kaže da je bio u Kanadi kad se dogodila nesreća i tek je nedavno saznao da je umrla. No i da je znao, ne bi mogao odmah doći, jer nije imao novac za voznu kartu — objasni Vanessa.

Glas joj je zvučao kao u mrtvaca što upravo ustaje iz groba.

— A mi bismo, vjerojatno, morale platiti njegov povratak u Kanadu. — Uhvatila sam je za ruku; bila je hladna poput leda.

— Bojim se da će zahtijevati više od vozne karte. No, možeš ga sama zapitati. Bit će ovdje za pola sata. Samo je nazvao, kako bi provjerio jesmo li kod kuće.

— Upozorila sam te — rekoh i priđoh k prozoru.

Pojavile su se prve zvijezde. Morala sam pomisliti na ljude koji ujutro ustaju puni nade, a uvečer spokojni liježu u krevet. Hoćemo li i mi opet jednom tako živjeti?

— A što je ovoga puta? Zar opet jedna slika?

— Dnevnik iz ostavštine Ethel Ridgley. Donijet će ga.

Kad je zazvonilo, Vanessa nije dopustila da sama pođem otvoriti.

— Zajedno ćemo se pojaviti pred njim.

Hodnik je bio u mraku, no kad sam otvorila vrata, Vanessa upali svjetiljku. Muškarac pred vratima žmirne prema svjetlosti što ga je

iznenadila.

Najčešće ucjenjivača zamišljamo kao ubogog, nekog muškarca sa čupavim brčićima i u prljavoj kišnoj kabanici. Naš posjetitelj nije bio takav.

— Nadam se da ne smetam — rekao je sa smiješkom. — No, zacijelo vam je poznata stara uzrečica: Što možeš učiniti danas...«

Pođe za nama u sobu za dnevni boravak; vladao se sasvim neusiljeno, kao da je u svojoj kući. Bio je to visok, tamnokosi muškarac živahna lica i, nesumnjivo, poput smole crne duše. Odijelo mu bješe besprijekorno.

— Nije li to vaša nećakinja? — zapita uzevši u ruke njenu snimku. — Mogu razumjeti da ćete uraditi sve kako bi uvijek izgledala tako sretna. Vрати fotografiju na mjesto i povuče zastor. — Ne podnosim da me netko gleda, pa čak ni zvijezde.

— Treba li da vas upoznam? — zapita Vanessa. — Ovo je moja prijateljica Ursula Jordan.

On se okrene i lagano se nakloni.

— Ah, to je U. J., koju moja pokojna sestra spominje u dnevniku. Zacijelo je tako smjerala na neku vrst osiguranja... bude li potrebno, da se tako izrazim.

— Nismo ni slutile da je vaša sestra imala spisateljskih namjera — reče Vanessa.

Taj ton mi je bio poznat i sada sam znala da će dozlaboga otežati stvar. U najboljem slučaju bit će to pirova pobjeda, jer je Jackson držao u ruci sva četiri asa, a vjerojatno i petoga u rukavu.

— Ipak nije bila loša zamisao uputiti me gdje vas mogu pronaći.

— Pretpostavljam da ste vi postupili isto tako — reče Vanessa — i da ste svojoj gospođi...

— Meni još ni jedna žena nije provukla prsten kroz nos. A kako vam već rekoh, samo sam na proputovanju. — Jackson izvadi iz džepa dnevnik uvezan u umjetnu kožu na kojoj je zlatnim slovima bilo napisano: DNEVNIK. — Zanimljivo štivo — reče i stane listati. — Započinje samoubojstvom mladića u njenom hotelu. Mogu zamisliti da bi za mnoge ljude to bilo neobično zanimljivo, pogotovu za one koji svoje pustolovine crpe iz druge ruke.

— Iz novina — reče Vanessa. — Mislim da vas razumijem, gospodine Jackson. Pod određenim uvjetima vi biste bili spremni

broj čitatelja svesti na dva ... dakako, uz odgovarajuću naknadu!

— Doista mudra djevojka, zar ne? — Jackson žmirne prema meni.
— No, mislio sam ponajprije na vašu nećakinju. Čuo sam da će se uskoro udati za Charlesa Marshalla.

— Imate izvrsne izvore obavještenja, gospodine Jackson. — reče Vanessa. — Zaruke još nisu službeno objavljene.

— Znete, još uvijek pišem školske zadatke. — Slegnu ramenima.
— To vam se zacijelo sviđa, gospođice Freeman. Vjerojatno iz iskustva znate da su učenici koji su uvijek pripremljeni na sve, najbolji u razredu? —

Nasmiješi se. — No, prijedimo na stvar. — Pruži joj dnevnik. — Uvjerite se da je to Ethelin rukopis. Ali bez varke, molim! Uvjeren sam da se gospodinu Marshallu ne bi sviđalo kad bi saznao da kupuje damu s prilično burnom prošlošću... da se tako izrazim.

Vanessa ima onu vrst puti što nikada ne može pravo pocrvenjeti, ali sada su joj se na obrazima pojavile sušičave mrlje. Okrene se i dohvati žarač što je bio naslonjen na kamin.

— Ne bih to učinio — reče naš posjetitelj. — Tako nećete uspjeti.

Vanessa pogleda žarač kao da ga je tek sada primijetila, a onda ga odbaci u kamin.

— Točno. Ubojstvo je, kaže se, razmjerno jednostavno. Teškoće se pojavljuju tek poslije.. Na primjer, kako bih objasnila vašu prisutnost u ovoj kući?

Razgovarali su samo njih dvoje, kao da ja uapće nisam prisutna. Opet sam se morala prisjetiti dana kad su Caro i Vanessa sjedile ovdje i odbacile moju budućnost poput kore od naranče.

Vanessine vitke ruke stanu listati dnevnikom.

— Smijem li vam postaviti nekoliko pitanja, gospodine Jacksone? Kako je moguće da čovjek koji je tek nedavno došao iz Kanade, samo na temelju početnih slova identificira gospođicu Jordan i mene?

— Zacijelo ste primijetili da su vaša imena u cijelosti ispisana na prvoj stranici. A u tako malom gnijezdu doista nije bilo teško pronaći vas.

Vanessa podigne ruku.

— Molim vas, poštedite nas pojedinosti. No, pretpostavimo da ne možemo... ili ne želimo... udovoljiti vašim uvjetima. Zacijelo ne biste

taj... dokument predali policiji, zar ne? Naposljetku, od toga ne biste imali nikakve koristi.

Bilo je vrijeme da se umiješam.

— Oh, Vanesso, čemu sve to? To je njen rukopis i, koliko te poznam, platit ćeš ovoga puta kao i ranije. Naša budućnost, kuća... što je sada na redu?

Poželjela sam da sve to već jednom bude iza nas, da se nekako riješimo Jacksona.

Vanessa je još uvijek listala dnevnik.

— Šteta što vaša sestra nije bila vidovita — reče najzad. — Tada bi zacijelo mogla opisati kako je došlo do toga da se u odlučnom trenutku okliznula i pala pod vlak.

— O tome sam mnogo razmišljao. — Odjednom se okrene k meni.. — Kad se to dogodilo, niste bile u blizini, zar ne?

— Kad sam izišla na peron, sve je već bilo svršeno — odgovorih. — Vidjela sam samo gužvu i policajce kako zadržavaju znatiželjnike. Bilo je strašno.

— Ipak, ako bi se istraživalo, netko bi se zacijelo sjetio da vas je vidio u predvorju hotela.

To je bila opasnost... iz sasvim neočekivanog smjera. No, Vanessa opet spasi situacija.

— Molim vas, držimo se činjenica. Priiznajem da bih se osjećala mnogo bolje kad bi taj dnevnik izgorio. No, sada ste vi na redu, gospodine Jacksone.

Spomene iznos. Očekivala sam da neće biti skroman, no, u usporedbi s njim zahtjevi Ethel Ridgley su izgledali poput napojnice.

Vanessa ga pogleda.

— Zacijelo se šalite!

— S ozbiljnim stvarima se ne valja šaliti! — Protrlja palcem o kažiprst. — Što je ozbiljnije od novca?

— A ne možemo li udovoljiti vašem zahtjevu?

— Čuo sam da gospodin Marshall nije siromašak. Obratim li se njemu... — Nasmiješio se. — Mogao bih posjetiti i znanca u redakciji »Recorder«. To bi bilo nešto za njegovu rubriku.

Vanessa bijesno odbaci dnevnik na stol.

— Razumjela sam. No, potrebno mi je vrijeme da namaknem toliku svotu. Sigurna sam da u međuvremenu nećete niikome ponuditi

dnevnik, jer vam u tom slučaju ne bi donio na približno toliko novaca. Gospođica Jordan i ja...

— Govorite poput prvog ministra. No, nemojte povjerovati da ćete me ušutkavati do vijeka... ili barem do objave zaruka. Danas je utorak. U petak dolazim po novac. U slučaju potrebe taj je dan odličan za posjetu mom prijatelju u »Recorderu«. Priča bi bila dobrodošla za subotnje izdanje.

— Upozorila sam te! — uskliknuh sva izvan sebe. — Porušile smo sve mostove za nama kad smo pristale na prvi zahtjev Ethel Ridgley. Vanessa ne odgovori ništa; vidjela sam da je posve iscrpljena.

— Donijet ću ti konjak — rekoh.

Vanessa ustane.

— Ja ću ga donijeti. — Mislim da će nam svima dobro doći.

Kad je zatvorila vrata za sobom, naglo položim ruku na Jacksonovu. Trgao se kao da ga je ujela zmija.

— Izlažete se velikoj opasnosti. Da vas je udarila žaračem, zaklela bih se da je to bilo u nužnoj obrani.

Razgovarali smo dvije-tri minute, a on je pri tome šetao sobom i promatrao namještaj.

— Nema je prilično dugo, zar ne? — reče naposljetku. — Hoće li što staviti u konjak?

— Nikada to ne bi učinila s konjakom. — Najvjerojatnije pokušava obnoviti svoj »ja«.

— Žilava je poput kože za potplate. Svo to prenemaganje ... Kladio bih se da su tako izgledale Rimljanke kad su se naslađivale promatrajući kršćane kako umiru u kavezima s gladnim lavovima.

Vrata se otvore i uđe Vanessa. Na pladnju su bile boca od brušencg stakla i tri čaše.

— Oprostite što sam vas ostavila da tako dugo čekate. — Morala sam ugrijati čaše.

— Mislio sam da će to učiniti konjak — naceri se Jackson.

Pravi se okus može osjetiti tek kad se pije uz ugrijane čaše.

— Htjede naliti čaše, no on je predusretne. Uzme joj bocu iz ruke, nalije jedinu čašu do vrha i pruži joj je.

Vanessa ispije piće, odloži čašu i reče:

— Molim, poslužite se.

Bila sam uvjerenjena da je Vanessa pila već napolju i poželjela sam da Jackson već jednom nestane. Začuvši neki šum s prozora trgnem se.

— Kiši! — uskliknem začuđeno.

— Zar si to tek sada primjetila? Bojim se da ćete imati neugodnu vožnju kući, gospodine Jackson.

On još jednom napuni čašu i upita:

— Ne bi li trebalo da nečemu nazdravimo?

Morala sam se nasmijati.

— Možda, našem ponovnom viđenju?

— U petak — doda Jackson i sve troje ispismo za taj dan.

***

Kad smo ostale same, Vanessa se sva iscrpljena spusti u naslonjač. Podsjećala je na mrtvaca.

— Otišao je — rekoh samo zato da bih nešto rekla.

— Da, otišao je.

— Do petka.

— Zauvijek.

Okrenem glavu.

— Ta, ne vjeruješ valjda da će propustiti priliku.

— Neće se više vratiti — reče s dubokim uvjerenjem.

— Kako možeš... zar si se dokopala dnevnika?

— Dnevnik je sasvim bezvrijedan. Poslužio mu je samo kao izlika da ga pustimo u kuću. Ah, ima tako glupih početnika, Ursulo. Želi nas uvjeriti kako je upravo došao iz Kanade, a ovdje ima dobrog prijatelja u listu. Onda, i taj dnevnik. Zašto ga policija nije zaplijenila? Ni ljudi što su stanovali u hotelu Ethel Ridgley nikada ga ne bi predali nasljedniku a da ga nisu pročitali. Dnevnik se nije pojavio naprosto stoga što onda još nije ni postojao.

— Misliš li — rekoh kad sam opet došla do glasa — da ga je on napisao?

Ne znam, no sigurna sam da ga nije pisala Ethel Ridgley. Zašto bi pisala dnevnik samo o nama? Zašto nije spominjala ostale svoje žrtve? Nismo mi jedine koje je ucjenjivala, to je sasvim sigurno. A budući da nikada nisam vidjela ništa što je ona napisala, ne poznajem ni njen rukopis. Kako si mogla biti tako sigurna da ga je ona

napisala? Već sam te prije htjela to zapitati, Ursie. Međutim, dok je tvoj prijatelj bio prisutan...

— Nije moj prijatelj!

— Možda »prijatelj« nije prava riječ — dopusti ona — ali ne možeš poreći da si ti jedini uzrok njegovoj posjeti. Hoćeš li mi, molim te, napuniti čašu? — Brzo doda: — I svoju. Bit će nam potrebno. Na neki način u svakoj situaciji postoji točka s koje nema povratka, a danas smo, vjerujem, dospjele do nje. Započinje trenutak istine. A mislim da si mi dužna istinu. I ne moraš imati nikakva straha pred Jacksonovom osvetom, jer se on neće vratiti.

Uopće nisam bila svjesna svojih pokreta dok sam ulijevala piće u naše čaše.

— Što si učinila?

— Samo sam mu savjetovala da zbog takvog vremena radije pođe glavnom cestom; istina, obalna cesta je nešto kraća, no ona druga je pri takvu vremenu mnogo sigurnija. A on ne zna da ta cesta čak i pri dobru vremenu zahtijeva dobrog vozača i kočnice, a pogotovu kad kiši i kad čovjek ne pozna cestu. Naravno, posebno sam ga upozorila na Dead Man's Morrice.

— Onda će voziti osobito oprezno.

— Na žalost, to mu neće mnogo koristiti. Kočnice mu ne rade.

Sada sam znala zašto se tako dugo nije vratila s konjakom. Mogla sam zamisliti kako su se njene spretne, male ruke prihvatile žustro posla ispod poklopca motora.

— To je ubojstvo! — prošaptah.

— Zašto si me izdala, Ursie? — zapita isto tako tiho. — Nakon toliko godina.

Zacijelo vam je poznata uzrečica: »Bilo je kao da se zemlja odjednom rastvorila... Upravo tako mi je u tom trenutku bilo pri duši.

— Vjerojatno ste sve potanko dogovorili — nastavi ona. — Ti si mu rekla : »Nazovite, a ja ću se pobrinuti da se ona javi«. A kad je on došao ovamo, odmah je znao koja od nas nije gospođica Freeman. Osim toga, znao je za predstojeće zaruke Caro! Netko mu je to ispričao, a ja sigurno nisam. Imao te je u ruci, zar ne, Ursie? Vjerojatno je bio u blizini kad si Ethel Ridgley gurnula pod vlak.

U tom trenutku ne bih se više začudila ni kad bi se otvorila vrata i kad bi ušla Ethel Ridgley sva pozelenjela i u napola raspadnutom

stanju.

— Tada uopće nisam bila na peronu — podsjetim je.

— Tako si rekla, ali to ne može biti točno. Policajci su odmah okružili mjesto nesreće. Prema tome, ni u kom slučaju nisi mogla prići toliko da je vidiš. Iz početka je nisu mogli identificirati. No ti si odmah znala da je to Ethel, rekla si mi to čim si se vratila. Sjećaš se? Kako bi to znala da nisi bila tamo? Jesi li već prije imala čvrstu namjeru da je ubiješ, ili je rekla ili učinila nešto čime je zapečatila svoju smrtnu presudu? Zar si morala podijeliti novac s Jacksonom, Ursie? Možeš mirne duše priznati. Ja sam jedina čovjek koji te nikada neće jadati.

U mojoj duši slomi se jedna brana. Plamičci su zaplesali pred mojim očima, a onda mi se otme:

— I to kažeš upravo ti! Nepatvorena varalice! Znaš li zapravo što si mi značila sve te godine? Kad sam te svojedobno upoznala, osjećala sam se kao da mi je ponovno poklonjen život. Cijele sam godine odlazila samo u školu, školu... a onda natrag k majci. A kad je ona umrla, vraćala sam se nikamo; onda si se odjednom pojavila ti i dala nov sadržaj mom životu. Za tih pet godina što smo ih zajedno proživjele, u svakom bih trenutku bila spremna umrijeti za tebe! Sve dok mi nisi pokazala koliko malo za tebe značim, ili u svakom slučaju manje nego Caro, ta sitna droljica bez mozga koja nije kadra isplatiti ni vlastite račune. Doista bih htjela znati što si vidjela u meni...

— Prijateljicu — mirno reče Vanessa.

— Žrtvu! Kad si moju budućnost poklonila Caro, nisi smatrala potrebnim ni da me što pitaš. Nisi me uzimala ni kao privrženu drugaricu!

Vanessa me začuđeno pogleda.

— Ništa mi drugo nije preostalo. Caro mi je nećakinja.

— A ja ?

— Ti si bila moje drugo »ja« — mirno će Vanessa. — A to za Caro nikada ne bih mogla reći.

— I zato sam te mrzila — nastavila sam izbjegavajući pogledati joj u oči, — Mrzila sam te zato što si se ponizila pred Ethel Ridgley i što si mene uvukla u to poniženje. Mrzila sam te zbog toga podjednako žarko kao što sam te prije voljela. Htjela sam te vidjeti kako patiš, upravo kao što sam i ja patila.

I odjednom su mi se aduti našli u ruci. No, ti si opet pobijedila. Meni je ta stvar naprosto slomila srce. No tvoje je neslomljivo, zar ne?

— Slomljena srca podjednako su bezvrijedna kao i slomljeni porculan. To se naprosto odbacuje. Je li točno ono što sam rekla o Jacksonu, Ursie?

— Zar ti nikada ne možeš biti u zabludi?! Vjerovala sam da imam adute u ruci, a i on je to vjerovao. No, pobijedila si nas oboje. A ja nisam mogla pobijediti ni Ethel Ridgley. Nikada neću zaboraviti riječi s kojima se oprostila od mene: »Neću vam reći zbogom, gospođice Jordan, već do viđenja. Predosjećam da ćemo jedna drugoj ubuduće mnogo koristiti. Možda će se čak i gospođica Vanessa Freeman malo spustiti sa svoje visine, zar ne?« Najradije bih umrla u tom trenutku.

— Jadna Ursie! — U Vanessinu glasu nije bilo poruge već samo suosjećanja. — I tada si odlučila da je ubiješ? Ah, Ursie, kad ćeš naposljetku naučiti kako valja upotrebljavati razum!? Pred onim mnoštvom ljudi! Netko te je mogao vidjeti. Je li to bio Jackson?

Sjetih se kako sam četvrt sata kasnije sama sjedila u odjeljku. Nitko me nije zadržao. Nitko nije ništa zapazio. A imala sam uza se i onu bezazlenu kutiju od cipela krcatu snopićima novčanica.

A onda su se otvorila vrata odjeljka, i on je sjeo nasuprot meni.

— Zašto ste to učinili? — upitao je istoga časa. — Zar vas je ucijenila? Što je u toj kutiji koju ste joj istrgli iz ruku?

— Nisam znala što bih — zajecam. — Zaprijetila sam mu da ću povući ručnu kočnicu, a on se samo nasmijao. Morat ću onda izjaviti u zapisnik što sam vidio, a policiju će zacijelo zanimati što se nalazi u kutiji od cipela. No, ne morate se ničega bojati, samo povucite kočnicu.«

— Jadna Ursie! — ponovi Vanessa. — Mislim da me je to toliko privuklo već od prvoga dana. Imaš tako puno lijepih osobina, tako puno sposobnosti, no šeprtlja si. Zar se nikada nisi zapitala zašto ti se najbolji poslovi uvijek rasplinu tik ispred nosa? Posjeduješ sve kvalifikacije... no šeprtlja si. A ja sam ustremljena prema cilju, odlučna, i htjela sam ti pomoći. A onda sam ustanovila da te upravo želim takvu kakva jesi, kao šeprtlju. A želim da tako i ostane.

Strahovito je pasti u ruke jedne božice. A ja sam bila u Vanessinim rukama i nisam im mogla izmaći...

***

Čovjek koji je sakupljao školjke posve slučajno pronađe sasvim uništen automobil. Vozača su pronašli tek dva dana kasnije, u takvu stanju da ga ni vlastiti otac ne bi prepoznao. Oluja je bila žestoka, a stijene su uz taj dio obale osobito oštre.

Bilo je prekrasno poslijepodne. Dva dana nakon oluje. Vanessa i ja vratismo se kući nakon duge šetnje šumom. Kad smo otvorile vrata, začujemo zvonjavu telefona.

— Ti si na redu, Ursie — reče Vanessa i pođe u sobu za dnevni boravak.

Podignem slušalicu.

— Jeste li vi gospođica Freeman? — zapita nepoznati muški glas.

— Tko ste vi?

— Oh, moje ime ne bi vam ništa značilo. Jacksonov sam prijatelj. Sasvim bliski prijatelj, moglo bi se reći. Obavještavao me je o svemu. Strašno je umrijeti takvom smrću— i u tako čudnovatim okolnostima, zar ne? Morat ću idućih dana navratiti i porazgovarati s gospođicom Freeman. Što mislite o tome? Nadam se da ćemo se složiti. U tom slučaju neću u policiju... neću morati reći kako s Jacksonovom nesrećom možda nešto nije u redu.,,

Spustim slušalicu.

— Tko je zvao? — zapita Vanessa iz sobe za dnevni boravak. Ušla sam i rekla.

Kraj
ŽELEZNI

www.CroWarez.org
www.BosnaUnited.net

Table of Contents

Don Rivera - DRAGOCJENI KLJUČIĆ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

Kraj

Anthony Gilbert: Točka s koje nema povratka

Kraj